Norman Spinrad
SOLARIENII

I

URMA să fie iarăşi o bătălie inegală. Patru la trei, acesta era raportul de forţe; în cazul de faţă lupta se desfăşura în sistemul planetar Sylvanna. Palmer avea de înfruntat o flotă de optzeci de nave negre ca moartea, care se apropia acum de orbita planetei plasată în punctul cel mai exterior; o flotă dispusă în formaţie conică, cu baza în faţă şi nava-comandă în vârful din spate.

Jay Palmer, comandantul Flotei a Unsprezecea Umane, îşi dispusese navele în formaţie de disc, în şiruri de câte trei, nava-comandă aflându-se în rândul al treilea.

Era instalat pe scaunul de comandant din nava lui amiral; avea în faţă Ecranul de Reprezentare care-i înfăţişa flota Duglaari sub chipul unui con de luminiţe roşii; propria lui flotă Umană, inferioară numericeşte, apărea sub chipul a şaizeci de luminiţe aurii, iar Sylvanna, un astru G-5, se vedea ca un glob verde; în stânga, Tabelul de Control al Pierderilor înfăţişa în clipa de faţă şaizeci de lumini, toate verzi, reprezentând totalitatea navelor lui în linie de bătaie (o lumină chihlimbarie ar fi însemnat o navă deteriorată dar capabilă încă să se susţină, iar o lumină albastră semnifica o carcasă moartă, sau şi mai rău); în dreapta lui se aflau Ecranele Computerelor.

Era îmbrăcat într-un costum-salopetă verzui, lipsit de însemnele rangului, deschis la gât şi foarte confortabil. Misiunea lui, în calitate de comandant, era aceea de a se identifica, de a se contopi cu flota, sau, mai bine zis, de a considera fiecare navă ca pe o extensie a spiritului său, o parte din el însuşi. Un bun comandant îşi priveşte flota ca pe un organism integrat: navele sunt mădularele, pseudopodele, nava-comandă, nava-computer, creierul; iar el e inima, ego-ul, sufletul.

În fiecare dintre urechi avea înfiptă câte o cască separată. Casca din dreapta îi stabilea contactul direct cu comandantul Centrului de Computerizare şi evaluare a situaţiei. Cea din stânga asigura circuitul de comandă: vocile celor şaizeci de căpitani individuali.

Un microfon de gât îi fusese fixat pe mărul lui Adam. În mâna dreaptă ţinea un dispozitiv cu un comutator cu două poziţii — împins în faţă, stabilea contactul cu comandantul Centrului de Computerizare — împins în spate asigura legătura cu cei şaizeci de căpitani. În mâna stângă ţinea un dispozitiv similar, dar cu trei poziţii: în faţă pentru manevrarea căştii legate de Centrul de Computerizare, în spate pentru circuitul de comandă, la mijloc pentru contactul concomitent cu ambele.

— Evaluare, mormăi Palmer, confirmaţi numărul!

— Optzeci de nave ale Doogilor, bâzâi casca din dreapta. Durata estimativă până la contact, o oră.

Faţa suptă a lui Palmer se crispă într-o grimasă. O faţă care putea fi atrăgătoare în momentele de repaus, dar care acum era brăzdată de linii dure în jurul buzelor pline, şi de trei şanţuri săpate în fruntea înaltă.

Deschise circuitul de comandă:

— Îndepărtaţi-vă de nivelul ecliptic cu nouăzeci de grade spre planul galactic Nord, comandă el. Viteză plină!

Îşi ţinea ochii cenuşii aţintiţi pe Ecranul de Reprezentare. Discul de punctişoare aurii începu să se deplaseze în sus, deasupra liniei mediane verzi care reprezenta nivelul ecliptic. Prima fază a unei bătălii spaţiale o constituie competiţia pentru poziţii. Sub nici un chip nu trebuie să te laşi prins între inamic şi un astru, mai cu seamă când flota ta e inferioară numericeşte. Tactica de rutină a flotei Duglaari era aceea de a împinge inamicul spre astrul pe care-l apărau; dacă erau îndeajuns de rapizi, îţi puteau crea o ambuscadă din care orice evadare devenea cu neputinţă: un număr superior de nave în faţă, şi un astru în spate; nici o posibilitate de scăpare. Frontul de Comandă al flotei Duglaari era mai puternic şi aproape întotdeauna Doogii deţineau un număr mai mare de nave — Împingeau Flota Umană îndărăt, până la marginea cuptorului stelar, până când Oamenii se vedeau nevoiţi să-şi dezmembreze formaţia şi să poarte o luptă de navă-la-navă, în disperată inferioritate numerică...

Picături de transpiraţie periau buza de sus a lui Palmer. Flota Umană se înălţa deasupra nivelului ecliptic, dar comandantul Duglaari detectase manevra şi conul roşu începuse să se înalţe la rândul lui, flotele apropiindu-se una de cealaltă cu o viteză înfricoşătoare. Era ca un joc de şah: soluţiile fiind mai mult sau mai puţin standard. Dacă Flota Umană reuşea să se înalţe deasupra Flotei Duglaari, ar fi putut ulterior coborî îndărătul lor, şi atunci Doogii ar fi fost cei care luptau având un astru în spate; şi, cu toate că Frontul lor de Comandă ar fi continuat să fie mai puternic, flota ar fi fost supusă atât atracţiei exercitate de planeta Sylvanna cât şi presiunii Flotei Umane, ceea ce ar fi făcut ca bătălia să devină mai egală.

Dar Duglaari se înălţau cu aceeaşi viteză ca şi Oamenii; ba chiar, ochiul exersat al lui Palmer desluşea că se înălţau cu cinci la sută mai rapid. Flota Umană nu va fi în stare să se ridice deasupra lor.

Palmer pufni dispreţuitor. Totuşi inamicul muşcase din nadă. Dacă s-ar lăsa amăgiţi destul timp

încât să...

— Reduceți viteza la trei sferturi, comandă Palmer.

Flota Umană își încetini viteza de înălțare; acum era limpede că Duglaari se vor ridica deasupra lor, dar Palmer spera că distanțele vor fi suficient de apropiate încât comandantul să creadă că Flota Umană încearcă să-i depășească și să-i înconjoare. Dacă Doogii ar putea fi determinați să-și mențină suficient timp viteza de înălțare, atunci...

Curând flotele se vor încăleca.

— Reduceți viteza la două treimi!

Flota Umană își încetini din nou înălțarea.

Palmer studie cu atenție Ecranul de Reprezentare. Duglaari nu încetineau. Tactica lui se dovedea bună. Menținându-și ritmul actual. Duglaari s-ar fi găsit deasupra lor: baza formației conice ar fi presat partea frontală a discului Uman, împingându-l îndărăt, către astru.

Dar în foarte scurt timp Duglaari vor fi angajați în depășire; se înălțau acum cu o viteză aproape de două ori mai mare decât cea a Flotei Umane, așa încât nu le va mai fi posibil să întoarcă la timp.

Acum!

— Stopați viteza de înălțare! lătră Palmer. Frânați de urgență! Întoarceți direcția cu o sută optzeci de grade. Coborâți! Coborâți! Coborâți!

Flota Umană opri înălțarea. Porni să coboare îndărăt către ecliptic. Cobora din ce în ce mai rapid, prin nivelul ecliptic, și apoi mai jos de el.

Duglaari încetiniră brusc, schimbară direcția și încercară să urmărească Flota Umană în jos. Dar comandantul lor reacționase prea lent. Pierduse efectiv competiția pentru poziții din chiar momentul în care nu-și dăduse seama că Flota Umană își încetinise deliberat înălțarea.

În loc ca distanța dintre flote să se închidă, se lărgea.

— Întoarcere de nouăzeci de grade! comandă Palmer.

Flota Umană își schimbă din nou direcția. De astă dată. se îndreptă pe o linie paralelă cu eclipticul, dar sub nivelul acestuia, afară din sfera de atracție a Sylvannei, și mult dedesubtul Flotei Duglaari. Trecu de aceasta din urmă, și acum Doogii se aflau prinși între Flota Umană și Sylvanna.

— Înălțați-vă! Înălțați-vă! Sus! Sus!

Flota Umană porni să se ridice. Duglaari își frânară coborârea și încercară să se înalțe rapid, dar Oamenii aveau acum avantajul: pozițiile celor două flote fuseseră răsturnate.

Acum, vârful conului Duglaari se afla îndreptat spre Sylvanna. Baza se confrunta cu partea frontală a discului Uman.

Tactica reușise. Duglaari erau prinși între Flota Umană și Sylvanna.

Palmer deschise contactul cu Centrul de Computerizare.

— Deținem forța de a-i împinge în spate? întrebă el, dar cunoștea dinainte răspunsul.

Frontul de Comandă era menit să direcționeze navele într-un spațiu normal. Asigura rotirea electronilor din întreaga cantitate de mase într-un vector unidirecțional, în punctele necesare ale liniilor sale de forță. Când se aflau în formație, Fronturile de Comandă individuale ale navelor se contopeau într-un Front de Comandă unic, care-și exercita influența asupra întregi flote.

Frontul de Comandă avea capacitatea ca, separat de actul propulsării propriu zise a navelor, să împingă tot ce le bara calea în aceeași direcție în care înainta și flota, și, în cazul de față, acest *tot* includea Flota Duglaari.

Numai că și Duglaarii dețineau un front similar, care acționă împingând Flota Umană în direcția opusă. Existau trei factori ce puteau determina direcția în care aveau să se miște acum cele două flote: forța Flotei Umane, forța Flotei Duglaarii, și faptul că Frontul de Comandă Duglaari trebuia să înfrunte acum și atracția planetei Sylvanna.

Frontul Duglaari era mai puternic decât cel Uman cu un factor de trei până la patru, doar poate că scăzând factorul adițional al gravitații Sylvannei...

Computerul dăduse răspunsul:

— Negativ, rosti vocea în urechea lui Palmer. Oricum, însă, putea fi și mai rău. Îi ținem în cumpănă. Nu-i putem împinge în spate, dar nici ei nu ne pot împinge pe noi, Punct mort.

Palmer oftă resemnat. Era întocmai cum se așteptase. Flota Umană câștigase prima fază a bătăliei — competiția pentru poziție. Anulaseră, temporar, superioritatea numerică a Doogilor.

Acum avea să urmeze faza a doua: războiul de uzură.

Prima fază, cea a pozițiilor, se isprăvea de obicei în mai puțin de o oră; cea de-a doua, de uzură, putea să se lungească și să se tot lungească...

În împrejurările de față, forțele de înaintare ale celor două flote se anulau reciproc. Nu exista decât o singură cale de a sparge impasul și a duce lupta la un rezultat: aceea de a distruge un număr mai mare de nave decât ai pierdut tu, astfel încât Frontul tău de Comandă să devină, proporțional, mai puternic decât al inamicului.

Posibilitatea de alegere a armelor, în acest stadiu, era strict limitată. Nici o masă solidă nu ar fi putut trece de la o flotă la cealaltă — ar fi fost prinsă în stază, la jumătatea drumului, între cele două câmpuri de respingere care se confruntau. Fapt care elimina posibilitatea oricărui tip de rachetă. Excluderea chiar şi jeturile anti-proton, pentru că substanțele anti-proton proiectate de jeturi aveau masă. La fel şi explozivele nucleare sau termo-nucleare, întrucât era cu neputință să le lansezi mai aproape de inamic decât de propriile tale nave.

Ceea ce nu lăsa loc de acțiune decât pentru armele energetice.

— Centrul de Computerizare, mormăi Palmer în microfonul de la gât, preluați comanda. Folosiți la început GN-64.

Palmer bombăni. Era partea de bătălie pe care o detesta. Unicele arme ce puteau fi folosite cu oarecare efect erau tunurile laser, care proiectau raze de energie de o intensitate înspăimântătoare. Dar, asemenea oricărei arme energetice, razele trebuiau proiectate asupra navei inamice un timp îndeajuns de lung pentru a străpunge metalul carcasei şi a produce pagube semnificative.

Cercetă Ecranul de Reprezentare. Navele din conul Duglaari începuseră să se deplaseze în cadrul formației lor, alcătuind alte formațiuni complexe, aparent întâmplătoare. De bună seamă, în scopul de a-i împiedica pe Oameni să centreze o rază laser asupra unei nave suficient timp încât s-o străpungă. Luminițele aurii ale Flotei Umane executau acelaşi complex dans al morții.

Formațiunile noi păreau întâmplătoare, dar nu erau aşa. Nu puteau fi, pentru că, deşi urmăreau să evite razele tunurilor laser, navele din ambele formațiuni trebuiau să rămână integrate în câmpul de acțiune al Fronturilor de Comandă respective, altminteri acesta ar fi fost anulat, şi flotele dezagregate.

Aceste deplasări într-un perimetru fix erau mult prea complexe pentru a fi fost dirijate de un creier viu, chiar de cel mai eficient şi mai experimentat comandant de flotă Uman sau Duglaari. Erau executate de Computerele Flotei, care în această fază pilotau ambele formațiuni.

Palmer ştia care anume dintre miile de posibilități pre-programate va fi desemnată de computer într-un anumit moment dat; ar fi putut indica în orice clipă formațiunea care va fi aleasă dar asta constituie limita controlului său asupra flotei.

Şi nu-i plăcea deloc.

O rază Duglaari străluci inofensiv asupra unei nave din primul şir, şi detectoarele vuiră. Acum, o rază Umană sălta în sus şi-n jos pe o navă Duglaari de la baza conului; într-o frântură de secundă nava se deplasă şi raza laser continuă să ardă zadarnic în spațiul gol.

Computerele, fir-ar să fie, se detectau unele pe celelalte şi încercau să dea formă rațională mişcărilor "întâmplătoare" ale inamicului, transformându-le în tipare matematic previzibile.

Palmer, asemenea celor mai mulți dintre comandanții de flotă, ura computerele. În primul rând, pentru că îl lipseau de controlul absolut asupra flotei sale, şi în al doilea rând, Computerele de Comandă, amplasate în sistemul planetar Olympia, erau pe cale să piardă blestematul ăsta de război. Computerele Duglaari erau mai exacte decât cele Umane, iar Doogii erau mai numeroşi decât Oamenii.

Omenirea se confrunta cu posibilitatea extincției, şi, în ultimii trei sute de ani computerele anunțaseră în mod repetat acest fapt.

Una din luminițele verzi de pe Tabelul de Control al Pierderilor deveni chihlimbarie. Duglaari optaseră pentru linia de formație GN-64.

— Treceți pe GP-12, ordonă Palmer.

Acum, computerul Duglaari va trebui să detecteze noul tipar de formație până să poată atinge altă navă şi...

Hop!

Unul din punctulețele roşii de pe Ecranul de Reprezentare țâşni într-o strălucire purpurie apoi se stinse. Murise. *Doborât un Doog!*

Acum era rândul flotei Duglaari să-şi schimbe tiparul formației.

Şi lucrul ăsta se putea prelungi multă, multă vreme De îndată ce computerul unei flote prindea un nou tipar de dispunere a navelor inamicului, comandantul respectiv îl schimba, şi computerul trebuia să-şi ia treaba de la capăt.

Nu avea loc o mare conflagrație, şi nimicirea unui mare număr de nave pe parcursul unei acțiuni încinse. Ci numai o lentă măcinare — ba cădea o navă Dooglari, ba una Umană — până ce avea să se rupă punctul mort, de respingere reciprocă.

Dacă se va reuşi asemenea rupere. Palmer îşi aduse aminte de istoria bătăliei de la Bowman. Cincizeci de Oameni, cincizeci şi opt de Doogi. Nici una dintre părți nu izbutise să dobândească un avantaj semnificativ; Oamenii distruseseră câte o navă Doog pentru fiecare navă Umană pierdută, şi bătălia se prelungise peste limitele unei zile-standard. În cele din urmă, pieriseră toate navele celor două flote, toate până la una.

Idioțenie curată.

Jay Palmer ştia foarte bine ce *ar fi dorit* el să facă. Să spargă brusc formația într-o încercare

supremă, şi să atace, pe viaţă sau pe moarte, nava-comandă, nava-computer a Doogilor. Dacă ar fi putut doborî nava-comandă şi distruge computerul, războiul s-ar fi încheiat. Pentru că inamicul n-ar mai fi putut evita razele laser, menţinându-şi în acelaşi timp şi acţiunea Frontului de Comandă.

Dar, ştia foarte taine, chiar şi în cazul când o asemenea tactică ar fi reuşit, el ar fi fost ulterior deferit Curţii Marţiale. Războiul, şi fiecare bătălie separată, se desfăşurau sub controlul rigid al Centrului de Computerizare. Orice comandant care s-ar fi sustras gândirii computericeşti, ar fi fost trimis să spele latrinele. Asta în cel mai bun caz.

O altă lumină de pe Tabelul de Control al Pierderilor deveni chihlimbarie, apoi albastră. După care îi urmă încă una.

Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

— Treceţi la formaţia GN-4!

Şi aşa mereu, ceas după ceas. Treptat, spaţiul se împestriţa cu cadavrele navelor, cu cioburi de metal, cu nori de rămăşiţe în locurile unde o navă, străpunsă de o rază laser, făcuse explozie.

Razele laser iluminau întunericul ca nişte roiuri de stele lineare, bătălia se tărăgăna, navele îşi executau dansul morţii în perimetrul formaţiunilor.

Palmer era scăldat de sudoare, părul îi era ud şi răvăşit. Avea senzaţia că-şi petrecuse întreaga viaţă în scaunul de comandă. Şezutul îi devenise insensibil. Îl durea gâtul din pricina atâtor comenzi urlate.

Schimbase sute de sisteme de formaţiuni, şi Duglaari procedaseră aidoma.

Cercetă, încruntat, Tabelul de Control al Pierderilor. Zece dintre lumini erau chihlimbarii, alte şapte se albăstriseră. Deci şaptesprezece nave scoase din acţiune.

Inamicul pierduse numai paisprezece.

Palmer ştia bine că bătălia fusese pierdută. Totuşi, punctul "fără de ieşire" nu fusese încă atins; Flota Umană, folosind forţele de urgenţă, îşi menţinea încă poziţia, dar în momentul în care Doogii vor avea, să spunem, zece nave în plus faţă de ei, va începe faza a treia a luptei, şi atunci...

— Centrul de Computerizare, spuse Palmer cu o voce hârâită. Extrapolare, vă rog.

— Şanse de victorie a Doogilor: şaptezeci la sută. De victorie Umană: douăzeci şi trei la sută. De menţinere a punctului mort, şapte la sută.

Palmer oftă. Hotărârea lui era luată: când şansele de victorie a Doogilor vor fi de optzeci la sută, va întrerupe contactul şi îşi va lua tălpăşiţa. *Dacă nu...*

Dacă nu, Flota Duglaari va continua să devină, proporţional, tot mai puternică. Din moment ce Oamenii îi forţaseră pe Duglaari să se retragă înspre astru, lupta nu avea să se termine curând — nu exista posibilitatea ca Doogii să răstoarne poziţia, împingându-i pe ei spre astru. În schimb, conul Flotei Duglaari va înainta într-o formaţie emisferică cu un gol interior din ce în ce mai mare, care va învălui Flota Umană. După care Duglaari vor forma un cerc, în centrul căruia se va afla Flota Umană.

Duşmanul şi mai puternic, Frontul de Comandă Duglaari, va împresura Frontul de Comandă Uman; generatoarele Duglaari vor exercita o presiune irezistibilă, Flota Umană va fi împinsă, compactată, până ce navele vor intra una în alta, până ce nu va mai rămâne nimic din ele decât un morman uriaş, compact, de metale amestecate — şi de oameni morţi.

La începutul războiului, cu trei sute de ani în urmă. avuseseră loc asemenea bătălii mortale, ba chiar cu o sinistră regularitate. A fost nevoie de pierderea multor nave şi a multor vieţi până când Oamenii să înveţe lecţia: dacă vezi că nu poţi învinge, *retrage-te.* Fugi şi salvează cât mai multe nave poţi. Actele eroice n-ar fi dus la altceva decât la sporirea şi înrăutăţirea dezechilibrului de forţe dintre Oameni şi Duglaari.

Şansele de optzeci la sută victorie pentru Doogi vor constitui punctul de retragere.

— Treceţi pe GN-7.

Cel puţin numărul sistemelor de formaţiuni era, virtual, inepuizabil.

Dar încă două lumini deveniră chihlimbarii. Şi apoi albastre.

— Treceţi pe GN-50.

Fir-ar să fie, computerul Doogilor învăţase să detecteze mai repede mişcările Oamenilor. Poate că, în cine ştie ce straniu sistem matematic al Doogilor, formaţiunile Oamenilor urmau un tipar comandat de ei. Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care Doogii se dovedeau mai buni...

Nu! Nu! Nu mai *buni.* Poate că mai avansaţi, poate că aveau o civilizaţie mai puternică şi mai veche, dar nu mai *bună...*

Încă o lumină deveni chihlimbarie.

— Pe toţi laşii din planeta Sol! înjură Palmer. Treceţi pe GN-13.

Aproape instantaneu, lumina chihlimbarie se albăstri. Computerul Doogilor se ajustase din nou, şi de astă dată aproape concomitent cu schimbarea de formaţiune a Oamenilor. "Fără de speranţă"... gândi Palmer cu amărăciune.

— Treceţi pe GN-69, mormăi în circuitul de comandă.

— Comandant Palmer! Comandant Palmer!

Era vocea lui Twordlarkin, şeful Centrului de Computerizare. Palmer ştia ce urmează...

— Domnule comandant, ultima extrapolare indică optzeci şi trei la sută şanse de victorie pentru Duglaari. Recomandarea mea oficială este de retragere imediată. Altfel, riscăm pericolul unei încercuiri, căreia nu-i vom putea rezista.

Palmer înjură, după ce mai întâi întrerupse contactul cu Twordlarkin. *Recomandarea oficială.* O, "recomandare oficială" de la şeful Centrului de Computerizare echivala cu un ordin, numai că nu se numea astfel, chiar şi în fața unui comandant de flotă. Marina guvernează navele, aşa se spune, dar computerele guvernează războiul. Un singur lucru l-ar fi putut salva de Curtea Marțială pe un comandant care ignora o "recomandare" a Centrului de Computerizare, şi anume, victoria.

Dar de aşa ceva nu putea fi vorba. Partea cea mai rea, însă, era că Twordlarkin avea dreptate. Sylvanna era pierdută. Totuşi, un comandant ar trebui să aibă măcar dreptul de a decide singur când să se retragă.

Palmer reconectă circuitul cu Centrul de Computerizare.

— Foarte bine, rosti el înciudat. Recepționat şi aprobat recomandarea.

Închise din nou circuitul. "Tactica standard de retragere va funcționa bine de astă dată, gândi el, din momentul în care, cel puțin, nu suntem prinşi între Doogi şi Sylvanna..."

— Comandantul flotei, către toate navele! La semnalul meu întoarceți toate generatoarele Frontului de Comandă cu o sută optzeci de grade. Cinci... patru... trei... doi... unu... *atenție!*

Brusc, toate navele Umane care rămăseseră întregi îşi întoarseră generatoarele. Simultan, îşi schimbă direcția şi Frontul de Comandă al Flotei Umane, iar formațiunea de disc a navelor porni îndărăt cu o viteză fulgerătoare. Căci în aceste momente, în loc să țină piept forței de respingere a Frontului de Comandă Duglaari, Flota Umană îi întorsese spatele, impulsul de respingere adăugându-se deci celui de propulsare a propriului său Front. Drept care, viteza de înaintare era de două ori mai mare decât cea a oricare dintre cele două flote. Un timp, Flota Umană continuă să mărească golul dintre ea şi şocații Duglaari. După care, reacționă şi comandantul Doog, schimbând direcția Frontului *său* de Comandă, aşa încât navele Umane nu mai fură supuse influenței acestuia. Impulsionate acum de forța mai mare a Frontului lor de Comandă mai vast, Flota Duglaari începu să umple golul creat. Acum avea loc o urmărire pe viață şi pe moarte, la marginile sistemului planetar Sylvanna.

Palmer aruncă o privire grăbită la Ecranul de Reprezentare, apoi deschise circuitul cu Centrul de Computerizare. La urma urmelor. Centrul ăsta avea *unele* rosturi într-adevăr vitale.

— Twordlarkin, avem un avans destul de mare? întrebă el. Vom putea ajunge înaintea lor la orbita Sylvannei VIII?

Urmă un lung minut de tăcere încordată în timp ce Twordlarkin pasă Computerului de Comandă întrebarea, incluzând datele asupra distanței, accelerării inițiale, vitezelor respective şi vitezei finale.

— Afirmativ, răspunse în cele din urmă Twordlarkin. Nu vă pot ajunge din urmă înainte să atingeți orbita Sylvannei VIII.

Palmer scoase un suspin de uşurare. Bătălia se terminase. Flota Duglaari nu-i va ajunge din urmă înainte ca Flota Umană să fi străbătut orbita Sylvannei VIII, planeta cea mai periferică a sistemului, şi odată ieşiți din sistemul Sylvanna, Oamenii vor putea intra cu bine în Spațiul-Stază.

Spațiul-Stază nu avea nimic comun cu miticul "hiperspațiu" al celor din vechime. Nici nu reprezenta măcar o condiție anormală a spațiului; era pur şi simplu o bulă de timp. În interiorul bulei, timpul se derula cu o viteză mult mai mare decât în exterior, în timp ce proprietățile spațiale, cu excepția câtorva bizare efecte optice, rămâneau normale. În Spațiul-Stază, o navă nu depăşea viteza-lumină locală, dar, în raport cu timpul normal, timpul din bulă era contractat, astfel încât însăşi bula dispărea din fluxul obişnuit al timpului şi reapărea la ani şi ani lumină în numai câteva ore, după socoteala "normală". În interiorul fiecărui Câmp-de-Stază cu care erau echipate navele, fusese ridicat un Câmp-de-Stază inversat, astfel încât echipajul să poată trăi în fluxul temporal normal, şi să nu îmbătrânească prematur.

Din moment ce navele aflate în Spațiul-Stază îşi purtau în interior propriul lor flux temporal, nu puteau fi localizate de alte nave.

Flota Umană, adică ceea ce mai rămăsese din ea, putea deci ajunge în siguranță la baza ei din sistemul Olympia.

Palmer consultă Tabelul de Control al Pierderilor. Treizeci şi două din cele, inițial, şaizeci de lumini erau încă verzi. Deci treizeci şi două de nave scăpaseră tefere...

— Câte nave Duglaari distruse? îl întrebă mohorât pe şeful Centrului de Computerizare.

— Optsprezece, sună răspunsul.

Douăzeci şi opt de nave Umane în schimbul a optsprezece Duglaari.

Douăzeci şi opt de nave, *plus* pierderea sistemului Sylvanna.

Undeva, acolo departe, aflate în siguranță în bula lor de timp, se găseau navele de transport militar Duglaari. Acum, Doogii le puteau aduce liniştiți în sistemul Sylvanna.

Palmer încercă să nu se gândească la ce urma să se întâmple în sistemul Sylvanna... Existau cincisprezece milioane de Oameni în sistemul Sylvanna... Acum erau ca şi morți.

"Nu, gândi Palmer cu amărăciune, era mai rău decât dacă ar fi fost morți. De departe mai rău..." Îşi aminti de Brycion, planeta pe care se născuse el, planeta pe care-şi petrecuse primii cinci ani din viață, planeta pe care muriseră părinții lui şi pe care văzuse, cu ochii copilăriei, ceea ce urma să se întâmple acum cu Sylvanna.

Existau cincisprezece milioane de Oameni în sistemul Sylvanna. iar nave poate doar pentru o sută de mii dintre ei, ca să se salveze înainte de sosirea Doogilor. Aceasta era matematica haosului, a tulburărilor şi a terorii.

Revedea ca prin ceață ce se întâmplase când Flota Umană care apăra sistemul Brycion trebuise să se retragă în fața Doogilor. În sistemul Brycion se găsiseră aproape o sută de milioane de Oameni, şi nave de salvare doar pentru o sută de mii. Milioane de oameni înnebuniți, îngroziți, luptându-se la fiecare loc de staționare, când numai câteva ore îi despărțea de debarcarea Doogilor.

Amintirile lui Palmer legate de acele vremuri erau confuze şi fragmentare, dar extrem de vii. Îşi amintea de o mare de oameni revărsată peste un câmp spațial imens, nave răsturnate sub simpla greutate a izbiturilor de picioare omeneşti, îşi amintea de focuri, de împuşcături, de lupte de stradă zadarnice şi lipsite de noimă.

Îşi amintea de tatăl şi de mama lui, croindu-şi cu greu drum, stradă după stradă, până la câmpul spațial. Îşi amintea cum fusese urcat la bordul unei nave, împreună cu ceea ce i se păruse pe atunci a fi un milion de alți copii.

Dar cel mai intens revedea ultima imagine pe care i-o oferiseră părinții lui, când aruncase o privire pe hublou, chiar înainte ca nava să-şi fi luat zborul spre Olympia şi spre o relativă siguranță... O mulțime turbată, aparent nesfârşită, tălăzuia urlând spre nave. Un cerc subțire de bărbați şi de femei, majoritatea fiind părinți ai copiilor pe care navele urmau să-i transporte în locuri mai sigure, stăteau de strajă între nave şi valurile uriaşe ale mulțimii, asigurând cu viața lor timpul necesar navelor ca să decoleze.

Îi văzuse pe tatăl şi pe mama lui trăgând cu sânge rece în hoardele înnebunite de groază, şi mai văzuse valurile nesfârşitei mări omeneşti înghițindu-i părinții în îmbrățişarea lor mortală...

Pe urmă, din fericire, nava a decolat şi Palmer n-a mai aflat niciodată dacă părinții săi au fost sfâşiați în bucăți de mulțime, sau dacă au supraviețuit spre a înfrunta ocupația Doogilor.

De când se maturizase îndeajuns ca să poată înțelege, sperase ca părinții lui să fi murit acolo pe loc, sfârtecați de oamenii prefăcuți în fiare. Oricât de îngrozitoare ar fi fost asemenea moarte, tot ar fi fost mai bună decât torturile ocupației Doogilor.

Palmer se strădui să-şi mute gândurile de la Brycion şi de la trecutul lui. Acum avea de înfruntat prezentul, şi Sylvanna.

Curând, Doogii aveau să-şi aducă trupele şi să ocupe cele trei planete nelocuite din sistemul Sylvanna. Nu va avea loc o conflagrație, un măcel, o exterminare sângeroasă a ființelor omeneşti. Aşa ceva ar fi însemnat o pierdere de timp, de energie şi de materiale, ori Doogii erau mult prea eficienți pentru a-şi irosi forțele într-un pogrom.

Oamenii vor fi pur şi simplu mânați în nişte rezervații mici, supraaglomerate, iar sistemul Sylvanna va fi repopulat de către Duglaari.

Omenirea din rezervații va fi lăsată de capul ei, fără medicamente, fără hrană, îmbrăcăminte, aparatură tehnică, chiar şi fără apă.

Duglaari îi vor ține pe oameni pur şi simplu întemnițați ca pe nişte animale, până se vor omorî între ei, luptând pentru puținul de apă sau de hrană care se mai găsea în zona rezervației.

Doogii nu se pretau la cruzimi inutile. Dar nici la acțiuni caritabile inutile.

II

PENTRU MEMBRII Confederației Umane, sistemul planetar Olympia era aproape o capitală, iar pentru Jay Palmer constituia aproape un cămin. Printr-un capriciu al istoriei, astăzi greu de analizat, Olympia primise partea leului din valurile de refugiați. Şi cum majoritatea acestor refugiați fuseseră copii, conducerea Olympiei se transformase într-un soi de colectiv de părinți adoptivi; dat fiind că preocuparea de frunte a rasei umane consta în războiul de supraviețuire împotriva Doogilor, toți aceşti copii de pripas fuseseră îndrumați, cu consimțământul lor entuziast, spre cariera militară; şi aceasta încă din prescurtata lor copilărie.

Din poziția sa de prim furnizor de ofițeri şi subofițeri pentru Flotele Umane, Olympia s-a dezvoltat, în mod firesc, într-un sistem militar. În sistemul Olympia existau trei planete nelocuite: Olympia II, o planetă mică, de dimensiunile lui Marte, cu o atmosferă mediu-respirabilă, era folosită în chip de uriaş doc plutitor şi de depozit de armament; Olympia IV, o planetă micuță, stâncoasă, rece şi lipsită de aer, era excelentă pentru amplasarea computerelor refrigerate care alcătuiau Centrul Principal de Computerizare al Confederației.

Şi, în sfârşit, Olympia III, o planetă temperată de tipul Pământului, devenise centrul-motrice al

Confederației, Cartierul General a ceea ce se apropia de un guvern uman unit, şi anume Comandamentul Militar Uman Unificat.

Jay Palmer crescuse în acest sistem militar, iar perioadele de permisie şi le petrecuse în Oraşele Libertății Oficiale din Olympia III; aşadar, oricât de neatrăgătoare ar fi fost, Olympia era căminul lui.

Palmer lăsase rămăşițele deteriorate ale flotei sale în docul plutitor Olympia II, şi luase prima navă spre Olympia III. Când ieşi din atmosfera etanşă a rachetei şi coborî la rampa de debarcare, aerul cald, înmiresmat, de pe Olympia III îl făcu să-şi spună că trecuse multă vreme de când nu mai avusese o permisie, sau măcar un moment liber în care să şi-o fi putut dori. În Oraşele Libertății Oficiale te puteai distra, te puteai bucura de plăcerile obişnuite ale ostaşului; brusc, Palmer se simți năpădit de istovirea, de gustul sălciu de după o bătălie, de toropeala care urmează unui lung răstimp de încordare, şi îşi dădu seama că lucrul de care avea cea mai mare nevoie era o scurtă perioadă de destindere, sau un chef zdravăn şi după aceea un somn bun.

Dar toate astea trebuiau să mai aştepte. Rachetoportul nu se găsea într-unul din Oraşele Libertății, ci în imediata apropiere a Oraşului Pentagon, Cartierul General al Comandamentului Militar Uman Unificat, dar primul punct în ordinea priorităților nu era libertatea, ci durerosul raport pe care trebuia să-l prezinte Înaltului Mareşal Kurowski în persoană.

Când Palmer coborî de pe rampă şi păşi în albia de beton a rachetoportului, masivitatea geometrică a Oraşului Pentagon i se profilă gigantic deasupra lui, aproape amenințându-l, deşi locul îi era cât se poate de familiar.

Rachetoportul era plasat chiar în afara uneia dintre intrările în oraş, şi, privit din exterior, zidul aparent nesfârşit care măsura cinci sute de picioare pe verticală, iar pe orizontală se întindea de la un orizont la celălalt, îl făcu pe Palmer să se simtă ca un microb pe o lamă de microscop care ar privi la o lume stranie ale cărei dimensiuni depăşeau puterea lui de înțelegere.

Nicăieri, în Confederația Umană sau în Imperiul Duglaari, nu mai exista vreo aşezare care s-ar fi putut asemui cu Oraşul Pentagon. Şi, din câte se putea şti, nici măcar în Fortăreața Sol.

Oraşul Pentagon era cea mai uriaşă clădire solitară din întreaga galaxie cunoscută.

Fusese construită în formă de pentagon, din cine ştie ce rațiuni mistice pierdute în negura antichității, având zece mile în lățime şi cinci sute de picioare înălțime. Zidurile, cu o grosime de o sută de picioare, erau din beton armat, nestrăpunse de nici o fereastră. În întreaga clădire funcționa numai aerul condiționat iar iluminația era artificială. Avea până şi propriul ei timp. Nimic n-ar fi putut s-o atingă, decât doar lovitura directă a unei bombe termonucleare; dar deținea fortificații subterane în care s-ar fi putut supraviețui şi unui asemenea atac.

Palmer străbătu cu paşi rari câmpul rachetoportului, îndreptându-se spre intrarea în oraş, cu privirea ațintită pe nesfârşita întindere de zid neted, amorf. Avusese întotdeauna impresia că Oraşul Pentagon simboliza pentru el, ca şi pentru alții, însăşi Confederația, aşa cum pe vremuri, pe misteriosul Pământ, piramidele simbolizaseră uitata civilizație a Nilului.

Deşi toți găseau că Oraşul Pentagon e urât, îi nutreau totuşi un soi de ciudată afecțiune. Era un fel de monstruozitate îndrăgită, un monument închinat prezentului şi nu trecutului. Era monumentul pe care Confederația şi-l închina ei însăşi, cel mai masiv şi mai total altar dedicat militarismului, care existase vreodată.

Pe Palmer îl făcea să simtă că rasa care a putut ridica o asemenea clădire-oraş va fi, fără îndoială, capabilă să înfrângă Imperiul Duglaari. *Sau aproape...*

Palmer îşi prezentă împuternicirile gărzii de la intrare, şi după o cercetare sumară care era mai mult o formalitate, fu lăsat să intre în cercul cel mai exterior al oraşului. Deşi se numea Oraşul Pentagon şi cu toate că între zidurile lui locuiau mai mult de cincizeci de mii de oameni, totuşi nu semăna deloc a oraş. Era pur şi simplu un gigantic imobil administrativ. Avea cincizeci de etaje la suprafață, douăzeci de nivele subterane şi câte o sută de cercuri concentrice la fiecare nivel, care erau coridoarele.

Palmer se afla acum în cercul cel mai exterior de la parter, Nivelul Unu. Cât puteai vedea cu ochii, zidurile coridorului erau împestrițate de uşile birourilor. Coridorul în sine era larg cât o străduță şi, pentru a întregi efectul de oraş, centrul coridorului roia de oameni care circulau pe mici scutere de câte o persoană. Numeroase alte scutere erau parcate lângă ziduri.

Ar fi fost absurd să te aştepți de la cineva să nimerească singur drumul în acest vast labirint care era Oraşul Pentagon. Nu numai pentru că imobilul fusese conceput la o scară atât de uriaşă, dar nimeni nu ar fi putut ține minte localizarea a mai mult de câteva zeci dintre miile de camere şi birouri aflate acolo.

De aceea, coridoarele erau prevăzute cu aproape o sută de mii de mici scutere, pentru o singură persoană, toate dirijate de un computer-şef, adăpostit în măruntaiele subterane ale Oraşului Pentagon,

Palmer îşi croi drum până la un scuter liber, îl încălecă, îşi fixă centura de siguranță şi marcă N—50, R—1 1001 pe şirul de clape montate pe un mic piedestal în fața, acolo unde ar fi trebuit să se găsească dispozitivele de direcționare şi control manual. "N—50" însemna nivelul cincizeci etajul cel mai de sus; "R—1" însemna ringul întâi, adică cercul cel mai interior dintre cele o sută de cercuri; "1001" era numărul biroului Înaltului Mareşal Kurowski. Dacă Palmer s-ar fi dus la un birou ale cărui coordonate nu le-ar fi

cunoscut, ar fi trebuit să consulte îndreptarul cu adrese ataşat la scaunul fiecărui scuter.
Palmer împinse bara de energie. Scuterul porni rapid de-a lungul coridorului, străbătu cam o jumătate de milă, până ajunse la unul dintre pasajele radiale care duceau din ringurile periferice ale Oraşului Pentagon către centru.
Scuterul se angajă pe pasajul radial şi îşi acceleră viteza. Palmer urmărea indicațiile care se luminau pe ecran: Ringul o sută... ringul nouăzeci... cincizeci... treizeci... douăzeci... zece... cinci...
Ajuns la ringul unu, scuterul execută un viraj şi intră într-un mic ascensor care, automat, începu să urce, controlat de acelaşi computer dirijor ca şi scuterul. Nivelul zece... douăzeci... patruzeci.
La etajul cincizeci, ascensorul se opri, iar scuterul se puse din nou în mişcare, depunându-l în cele din urmă pe Palmer în fața uşii numerotate 1001.
Firma de pe uşă anunța simplu: "Comandantul Coordonator Şef".
Palmer se anunță în fața ecranului de pe uşă şi, o clipă mai târziu, uşa se deschise, deci Comandantul Palmer fusese primit.

Kurowski era aşezat îndărătul unui birou de duroplast imens şi extrem de ordonat. În dreapta lui se găsea un interfon, în stânga o cutie cu țigări de foi.
Întregul perete din spate era acoperit de o uriaşă hartă politică a Galaxiei cunoscute. Planetele Duglaari erau reprezentate prin patru sute douăzeci de puncte roşii, diabolice, dispuse în semilună între Confederația Umană şi Galaxie. Planetele Confederației Umane, în număr de două sute douăzeci — "ba nu, îşi spuse Palmer, acum erau *două sute nouăsprezece"* — alcătuiau o eclipsă de punctişoare aurii, parțial cuprinse între coarnele semilunii roşii.
Înspre capătul mai îndepărtat al eclipsei, la margine, apărea o sferă mare, de un verde strălucitor, care domina întreaga hartă. Pentru o făptură omenească, indiferent de planeta pe care se născuse, această bogată culoare verde nu putea însemna decât un singur lucru: misterioasa, pecetluita, ancestrala vatră a rasei umane, Fortăreața Sol.
Fața bătrână, ridată, a lui Kurowski se încreți într-un zâmbet sardonic în timp ce-l urmărea pe Palmer cercetând harta. Nimic nu-i putea împiedica starea de reverie în care se cufunda ori de câte ori ceva îi amintea de Fortăreața Sol. Acesta era unul dintre motivele existenței acelei hărți; cu harta în spatele lui, Kurowski putea absorbi o parte din respectul pe care Sol îl inspira privitorilor.
— Îmi pare rău, domnule Comandant Suprem, rosti Palmer salutându-l. Înțelegeți...
Mareşalul Kurowski încuviință din capul lui mare, încununat de o coamă albă.
— Ştiu, domnule comandant, ştiu. Rațiunea pentru care păstrez această hartă este aceea că-mi ține trează în minte Fortăreața Sol. Socotesc că în zilele noastre prea multă lume uită de "Făgăduință".
Îi făcu semn lui Palmer să ia loc într-un fotoliu neconfortabil din fața biroului.
Palmer se aşeză, fără să-şi fi dezlipit încă privirile de la hartă. Îşi aduse aminte de faptul că Mareşalul Kurowski era un om credincios, primul Comandant Suprem credincios din ultimii zece ani, aşa se spunea.
— Ei bine, domnule comandant Palmer, i se adresă Mareşalul pe un ton tăios, povesteşte-mi despre Sylvanna.
Palmer îşi învinse impulsul de a-şi feri privirea, şi se strădui să se uite drept în ochii albaştri, reci, ai Mareşalului.
— Nu-i mare lucru de povestit. Am pierdut sistemul Sylvanna şi douăzeci şi opt de nave. Am distrus optsprezece nave Duglaari. Nu am de ce să mă scuz, domnule Comandant. Am fost, ca de obicei, în inferioritate numerică şi, tot ca de obicei, am fost forțați să ne retragem.
Kurowski zâmbi silit.
— Linişteşte-te, domnule comandant. Nu te trag la răspundere. Gândeşte-te, omule, dacă printr-un miracol izbuteai să păstrezi sistemul, ai fi fost ridicat pe loc la rangul de Mareşal, ți s-ar fi atribuit Medalia de Onoare a Confederației şi, probabil, ai fi fost numit Comandant Suprem în locul meu. În şaptesprezece ani noi nu am repurtat încă nici o victorie, şi dacă am destitui comandantul de flotă ori de câte ori pierdem o bătălie, n-am mai fi avut nici unul până acum.
Palmer se foi în fotoliul cu spetează tare.
— Domnule Comandant, începu el, aşa cum v-am mai spus şi altă dată, cred că am avea mai multe şanse dacă nu ne-am baza în asemenea măsură pe calculele computericeşti**.** Să luăm exemplul Sylvannei. La începutul luptei, am izbutit să-i înghesuim pe Doogi în astru. Dacă aş fi avut libertatea de a sparge formația şi de a ataca direct nava-computer a Doogilor cu, să spunem, jumătate din forțele mele, ar fi existat posibilitatea de a o distruge, şi atunci am fi deținut încă Sylvanna, în loc să...
— Nu fi copil, domnule comandant, răspunse Kurowski oftând. Ştii la fel de bine ca şi mine că nici măcar eu nu mi-aş putea permite vreodată să încalc "recomandarea" Centrului de Computerizare. Nici mie nu-mi place acest lucru, dar nici Înalții Mareşali nu sunt scutiți de Curtea Marțială.
— Dar, domnule Comandant, până şi Centrul de Computerizare recunoaşte că, după cele mai optimiste estimări, într-un secol şi jumătate vom pierde definitiv războiul şi Doogii ne vor desființa total.

Aşa încât ce avem de pierdut?

— Nu crezi în Făgăduinţă? întrebă Kurowski.

Palmer dădu să bâiguie răspunsul convenţional. Dar ceva îl făcu să-şi reteze vorba.

— Domnule Comandant Suprem, îmi îngăduiţi să vă dau un răspuns sincer? Ştiu că dumneavoastră sunteţi un credincios şi vă rog să nu o luaţi ca o lipsă de respect... adică...

— Haide, vorbeşte, dă-i drumul, lătră Kurowski. Ai dreptul la părerile dumitale personale şi, fir-ar să fie, eu am obligaţia să ţi le ascult.

— Bine, domnule. Adevărul este că eu *nu cred.* În fond, de aproape două sute şi şaptezeci de ani noi nu am mai primit cel mai mic semn din Fortăreaţa Sol. Cred că Făgăduinţa nu a fost decât o cale de a acoperi laşitatea celor din Sol când s-au retras din război. Nu cred în armele lor secrete până când nu le văd. Dacă, într-adevăr, nu ne-au abandonat în mâinile Doogilor, de ce nu fac nici o mişcare? De ce ţin sistemul Sol complet ferecat în faţa noastră? De unde să ştim că nu au căzut la învoială cu Doogii?

— La învoială? Cu cine? Cu *Doogii?*

— Da, domnule Comandant Suprem. De ce nu? Doogii au putut accepta să lase în pace Fortăreaţa Sol şi, în schimb, aceasta s-a retras din război, rămânând opacă faţă de orice contact interstelar. Ne-au aruncat în gura leului, ca să-şi salveze pielea lor.

— Domnule comandant, ai stat vreodată de vorbă cu un Doog?

— Nu, domnule.

— Ei bine, dacă ai fi stat de vorbă ai fi înţeles că ceea ce sugerezi dumneata e cu totul neplauzibil. Doogii au pornit acest război urmărind un unic obiectiv: stârpirea totală a rasei umane. Până la cea din urmă planetă. Până la cel din urmă om. Doogii... mă rog, s-ar putea să se înmulţească pe aceleaşi căi ca şi noi, s-ar putea să respire acelaşi aer şi să necesite aceleaşi grade de temperatură pentru a vieţui, însă gândirea lor funcţionează pe baza unor premise total diferite. Pentru ei, în univers nu există decât două tipuri de organisme: Duglaari şi vermina. Vermina suntem *noi.* Crezi că ar cădea vreodată la învoială cu gândacii? Dacă în trei sute de ani am învăţat măcar un singur lucru, acesta este că nu-i chip să negociezi cu Doogii.

— Atunci de ce s-a retras Sol din război? Dacă într-adevăr şi ei sunt pândiţi de exterminare, de ce nu luptă? De ce ne-au părăsit şi nu ne-au lăsat decât nişte vorbe goale? "Ne vom întoarce şi vom dura pentru Om o fortăreaţă în propriul lui sistem, o redută inexpugnabilă care, la momentul potrivit, îşi va trimite oştile să distrugă forţa Duglaari complet şi pentru totdeauna." Până şi limbajul acestei Făgăduinţe sună fals. Desigur, au durat o fortăreaţă, dar nu pentru Om, ci numai pentru Solarieni.

Kurowski înălţă din umeri.

— Eu nu cunosc toate răspunsurile, urmă el. Cine le cunoaşte? Tot ce ştiu este că la treizeci de ani după începerea războiului, pe Pământ a izbucnit o revoluţie fulger. Nici măcar nu ştiu ce urmăreau revoluţionarii, atât de repede s-a consumat totul. Conducătorul revoluţiei era MacDay — şi nu cunoaştem despre el decât că toţi cei care l-au întâlnit erau înspăimântaţi şi nu reuşeau să-i înţeleagă limpede motivaţiile. El a determinat retragerea planetei Sol din război, a proclamat Făgăduinţa, a închis definitiv sistemul Sol, şi de aproape trei sute de ani nu am mai auzit nimic de ei. Din câte văd eu, nu există decât două alternative. Ori crezi în Făgăduinţă şi atunci nutreşti speranţa că într-o bună zi, într-un anumit fel, cursul războiului va lua o întorsătură decisivă, ori nu vezi în Făgăduinţă decât o însuşire de vorbe goale, în care caz trebuie să te resemnezi cu ideea stingerii rasei umane prin mijlocirea Doogilor, întrucât toate computerele ne asigură că nu putem câştiga războiul. Majoritatea oamenilor preferă să spere decât să se resemneze.

— Domnule Comandant Suprem, întrebă Palmer cu glas domol, credeţi î*ntr-adevăr* că Duglaari sunt *mai buni* decât noi?

— Sub nici un chip! urlă Kurowski. Este vorba doar de o chestiune de matematică. Acum trei sute de ani, când cele două rase ale noastre s-au întâlnit pentru prima oară. Oamenii deţineau două sute cincizeci şi opt de sisteme, iar Doogii trei sute şaizeci. Oamenii efectuau călătorii interstelare de o sută treizeci şi unu de ani; Doogii aveau nave interplanetare de aproape trei secole. Numeric, existau o sută de miliarde de Oameni şi două sute de miliarde de Duglaari, Erau o rasă mai veche, mai numeroasă, şi aveau un mare avans faţă de noi. Dar asta nu înseamnă că sunt *mai buni* decât noi, domnule comandant. Nu vreau să mai aud asemenea cuvinte! Orice Om individual poate face faţă în orice privinţă unui Doog individual. Ei au avut doar şansa de a se fi dezvoltat înaintea noastră. Asta-i tot — au avut noroc, mai multe planete, mai multe nave, mai mulţi membri.

— Şi Sol a înţeles foarte repede acest lucru, nu-i aşa? întrebă Palmer cu amărăciune. Şi-au dat seama că, dintre toate sistemele Umane, ei sunt plasaţi la cea mai mare distanţă de Doogi. Aşadar şi-au spus că noi ceilalţi am putea să-i ţinem pe Doogi departe de ei, timp de câteva secole, punând în joc planetele noastre, navele noastre, sângele nostru, în timp ce ei se odihnesc pe şezutul lor gras, şi se roagă cucernic pentru săvârşirea unui miracol.

— Domnule comandant, îi răspunse Kurowski cu viclenie, ştim cu toţii că războiul acesta e numai o acţiune menită să tragă de timp, dar avem datoria să credem că Sol pregăteşte ceva. Dacă n-am crede

acest lucru, ar trebui să ne întindem pe jos şi să murim. Noi...

Interfonul bâzâi insistent.

— Fir-ar să fie, bombăni Kurowski şi ridică receptorul.

Palmer urmări fața Înaltului Mareşal care trecuse de la o expresie de agasare la una de uluire în fața a ceva ce părea mai mult decât uimitor.

Aproape încremenit, Kurowski lăsă receptorul în furcă.

— Domnule Comandant Suprem...?

— M-a chemat Comandantul de Detectare, murmură Kurowski cu o voce răguşită. Au detectat o navă străină a ieşit din Spațiul-Stază, trecând pe lângă orbita Olympiei TX. Nu e o navă a noastră...

— Duglaari? O *singură* navă Duglaari să atace Olympia?

— Nu-i nici Duglaari. S-a stabilit contactul cu căpitanul navei...

Înaltul Mareşal îşi roti scaunul şi se uită scrutător la harta din spatele lui.

— Nava pretinde că vine din Fortăreața Sol.

Sistemul Olympia, fiind centrul motor, inima apărării militare a Confederației Umane, era străjuit de trei flote, fiecare dintre ele alcătuită dintr-o sută de nave. În plus, fiecare dintre cele trei planete locuite ale sistemului era protejată de roiuri de nave intrasistemice. Şi mai mult, Olympia III era o vastă garnizoană, conținând cea mai mare concentrare de trupe din Confederație.

Un atac Duglaari asupra Olympiei ar fi fost de neconceput, cel puțin în stadiul actual al războiului. Ar fi însemnat o încercare de sinucidere, ori Doogii erau prea metodici şi calculați pentru asemenea acțiuni.

Cu toate acestea, Comandamentul Militar Uman nu avea de gând să ia de bună declarația navei străine că ar aparține Fortăreței Soi. Era posibil ca totul să fie o maşinație, un truc al Doogilor. De trei secole, nimeni nu mai văzuse o navă Solariană, nimeni nu auzise glasul vreunui Solarian, şi oricât ar fi fost de improbabil ca nava să aparțină Doogilor, era mult mai improbabil să fi venit într-adevăr din Sol. Era ca şi cum căpitanul navei ar fi anunțat placid că el e Mesia, Isus, Mahomed şi Buddha, toți trei amestecați într-un ambalaj frumos.

Într-adevăr, pentru cei mai mulți din Confederația Umană. Fortăreața Sol simboliza cam aşa ceva. Omenirea era o rasă sortită pieirii, cu singurul avantaj de a fi conştientă de acest lucru. Deceniu după deceniu, numărul sistemelor planetare deținute de Oameni se împuținase, iar dimensiunile Imperiului Duglaari se dilataseră. Cifra navelor Duglaari era cu o treime mai mare, iar populația aproape dublă, Computerele lor erau mai eficiente şi mai numeroase; şi ei erau stăpâniți cu toții de un impuls maniac de a-şi distruge total adversarii, adică rasa umană.

Oamenii nu aveau decât o unică speranță, oricât de zadarnică şi de superstițioasă ar fi fost aceasta: Fortăreața Sol.

Sol rămânea singurul factor necunoscut în țesătura atent urzită a războiului Umanitate-Duglaari. Dincolo de zidul de nave şi de mine care distrugeau orice ar fi încercat să se apropie de orbita planetei Pluton, se putea construi *orice* — o armă care ar putea dărâma întregul sistem solar ca pe nişte păsări de lut, ziceau unii; un impenetrabil scut de invulnerabilitate, erau de părere alții; o incredibilă armată de nave robot; bombe de conversie; un virus mortal pentru Doogi şi inofensiv pentru oameni — catalogul nu cunoştea alte limite decât cele ale imaginației unor oameni frustrați, încercând să-şi închipuie toate tipurile de superarme.

Şi acum, după două sute şaptezeci de ani, ostile din Fortăreața Sol îşi spărseseră în sfârşit izolarea şi trimiseseră... o *singură navă?*

Comandamentul Militar Uman nu-şi asuma riscuri. Nava Solariană fusese escortată pe tot parcursul drumului până la Olimpia III de şaizeci de nave de război cu echipaje înarmate până în dinți şi gata să tragă la cea mai mică bănuială de înşelăciune.

În momentul în care nava ateriză în spațiul portului din afara zidului de sud al Oraşului Pentagon, fu înconjurată pe dată de o divizie de trupe, incluzând douăzeci de tancuri şi chiar trei greoaie tunuri de laser, portabile.

Înaltul Mareşal Kurowski îi aştepta pe Solarieni în capătul mai îndepărtat al cordonului de ostaşi înarmați, a căror prezență era numai parțial ceremonială. Kurowski era flancat de Şeful Centrului de Computerizare, Lauris Maizel, şi de Gaston K'nala, Comandantul Apărării Sistemice. Imediat în spatele acestora se găseau opt comandanți ai Teatrelor de Luptă, iar îndărătul acestora, cei şapte comandanți de flotă care se nimeriseră a fi în acel moment în sistemul Olympia, printre care se număra şi Palmer.

Întreaga scenă avea o notă pe care Palmer nu se putea împiedica s-o găsească scandalos de amuzantă. În spatele lui se înălța titanica masă a Oraşului Pentagon, în fața lui kilometri de ostaşi în salopete verzui, tancuri, tunuri cu laser... şi toată această desfăşurare militară înconjura doar o foarte mică navă, colorată în verdele luminos al Fortăreței Sol.

Palmer gândea că *orice* ar fi ieşit din acea navă nu putea duce decât la o ridicolă dezumflare a întregii tensiuni.

Şi apoi se deschise o uşă şi ieşiră afară şase Solarieni,

Trupele militare părură străbătute de un tremur imperceptibil. Demnitarii aflați de față părură să se moaie, înaltul Mareşal Kurowski îşi umezi buzele cu limba.

Palmer avu o senzație de... *altceva.* Solarienii erau învăluiți de o aură care se făcea simțită pe dată, deşi ar fi fost imposibil de definit. Păreau a fi şase făpturi omeneşti obişnuite, trei bărbați şi trei femei. Două dintre femei — blonda pieptoasă şi roşcata înaltă, mlădioasă ca o trestie — erau frapante, dar nu într-un chip anormal. A treia era o fată urâțică, cu un păr de culoarea şoarecelui. Doi dintre bărbați aveau de asemenea înfățişări foarte obişnuite: unul era subțire, scund, cu păr nisipiu; al doilea arăta mai brun, mai îndesat, şi avea o mustață subțire neagră. Cel de-al treilea bărbat era mai impresionant; înalt, bine clădit, cu ochi imenşi de un verde strălucitor, adânciți pe sub nişte sprâncene stufoase, şi o gură mare expresivă — dar înfățişarea lui nu avea nimic supranormal.

Erau îmbrăcați în tunici verzi, simple; bărbații purtau cizme joase, femeile, sandale. Tunicile bărbaților erau largi, ale femeilor destul de strânse pe corp încât să le facă interesante, dar nu şi de prost gust. Totul, toate detaliile majore sau minore din înfățişarea Solarienilor erau perfect obişnuite.

Cu excepția efectului de ansamblu.

Se mişcau de parcă erau stăpânii universului pe care-l moşteniseră întâmplător cu câteva generații în urmă. Zâmbeau în timp ce priveau desfăşurarea de forțe militare din fața lor, de parc-ar fi fost vorba de performanța unor maimuțe bine dresate. Grupul de Solarieni radia o calmă încredere în sine, care însă nu era aroganță.

Porniră agale spre frontul de comandanți dar însăşi mişcările lor degajate păreau să transmită întreaga forță a unei parade militare.

— Sunt înaltul Mareşal Luke Kurowski, Comandantul Coordonator Şef al Comandamentului Militar Uman Unificat, rosti Kurowski foarte țeapăn şi stingherit.

Solarianul cu ochii mari verzi privi cu o umbră de zâmbet pe buzele-i pâine.

— Pe mine mă cheamă Lingo. Dirk Lingo.

— Sunteți căpitanul navei? întrebă Kurowski. Dețineți comanda?

Lui Palmer întrebarea i se păru absurdă. Omul numit Lingo radia autoritate aşa cum o stea radiază lumina.

— Eu sunt comandantul, răspunse Lingo, şi cuvântul răsună ca un titlu. Aceasta este Robin Morel, spuse pe un ton de conversație, zâmbind către tânăra roşcată. Fran Shannon, urmă el fluturându-şi mâna în direcția fetei cu păr de culoarea şoarecelui. Raul Ortega, continuă Lingo arătând cu capul spre bărbatul cu mustața neagră. Iar aceştia sunt Max Bergstrom şi Linda Dortin, încheie el, adresând fetei blonde şi bărbatului cu păr nisipiu un fel de semnal criptic, rezultat din mişcarea sprâncenelor.

Max Bergstrom şi Linda Dortin îşi plimbară încet privirile asupra grupului oficial, într-un straniu unison, de parcă ar fi descifrat un limbaj secret întipărit pe frunțile oamenilor. Palmer desluşi un soi de stingherită nedumerire inundând ca un val fețele celor din grupul oficial când privirile Solarienilor trecură asupra lor.

După care cei doi se uitară fix la el. Observă că ambele perechi de ochi erau virtual identice — ochi mari, calmi, căprui, cu minuscule pete de albastru în iris. Simți o ciudată tensiune în creier. Apoi, ceva din capul lui păru să izbucnească într-un râs cald, după care un fluid senzual şi languros îi dezmierdă mintea, ca mâna unei femei care mângâie o pisicuță...

Cei doi Solarieni îşi întoarseră plivirile de la el şi senzația se evaporă.

— Bu... Bun sosit în Olympia se bâlbâi Kurowski cu o mină buimacă.

— Mulțumim, răspunse Lingo înălțându-şi ochii către carcasa masivă a Pentagonului, cu un zâmbet uscat. Acest... hm... edificiu este foarte impresionant. Un monument reprezentativ... hm... pentru o anumită mentalitate. Noi nu avem nimic asemănător în sistemul Sol.

Nu suna deloc ca un compliment.

— Pot să vă întreb de ce ați venit acum, după trei secole de izolare? rosti Kurowski care-şi redobândise ceva din înțepenirea-i marțială. De bună seamă nu ca să ne oferiți părerile dumneavoastră despre arhitectură.

Lingo râse. Un râs adânc, muzical, dar plin de tâlcuri complicate şi neliniştitoare.

— De ce credeți că am venit? Ca să câştigăm războiul, fireşte.

— Ca să câştigați războiul? îngână Kurowski cu îndoială. Doar voi şase?

— Doar noi şase.

— Şi vă aşteptați să înghit asemenea gogoaşă, se rățoi Mareşalul Kurowski. După trei secole în care n-ați mişcat un deget, după trei secole în care ne-ați lăsat la discreția Doogilor, după trei secole de... Sol are tupeul să trimită şase oameni care să învețe Confederația cum trebuie să lupte? Şase...

— Domnule Mareşal Kurowski, îl întrerupse Lingo, în momentul de față sunteți învingători? Din moment ce nu sunteți, orice schimbare n-ar putea decât să vă sporească şansele.

— Şi ce ne propuneți să facem?

— Avem un plan. Şi avem şi mijloacele de a-l pune în aplicare. Sau, aş spune mai curând că noi

suntem mijloacele de punere în aplicare.

—— Şi care este acest plan?

Dirk Lingo îi adresă un zâmbet dezarmant:

— Bănuiesc, spuse el, că există şi locuri mai nimerite pentru a discuta asemenea chestiuni decât stând în picioare pe o pistă de aterizare. De asemeni, chestiunea va trebui decisă de instanța dumneavoastră cea mai înaltă... Există vreun Consiliu, vreun Comitet Executiv, sau...?

— Aş putea să convoc Adunarea Generală a Comandanților, sugeră Kurowski înciudat.

— N-ar fi rău. Intrăm?

Fără să aştepte un răspuns, Lingo se întoarse cu spatele spre Kurowski şi se îndreptă spre intrarea în Oraşul Pentagon, cu ceilalți Solarieni în urma lui. Nu-şi dădu osteneala să privească îndărăt pentru a se asigura dacă Înaltul Mareşal şi grupul oficial îl urmează.

Dar îl urmau.

Palmer şi ceilalți ofițeri mai mărunți se țineau după ei, învăluiți parcă într-un fel de ceață, aşa cum Kurowski se ținea după Lingo şi ai lui.

Ca ofițer junior, aspirând la un rang mai înalt, Palmer ştia să recunoască o performanță de virtuozi. În cele câteva minute de conversație superficială. Dirk Lingo, deşi nu avusese nimic şi pe nimeni care să-l susțină, reuşise să se situeze cel puțin la nivel de egalitate cu Kurowski. Şi o făcuse ca şi cum i se cuvenea în mod firesc, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural din univers pentru un Solarian necunoscut să-l trateze pe Comandantul Coordonator Şef al Forțelor Militare Unificate din întreaga Confederație ca pe... ca pe un comandant de flotă junior.

III

SALA Adunării Generale a Comandanților (camera 173) arăta impresionantă. Tavanul era o replică uriaşă a hărții de pe zidul biroului lui Kurowski. Un perete întreg era drapat cu un imens steag al Confederației — o stea galbenă în cinci colțuri, un câmp albastru. O imensă masă din duroplast, în formă de semilună, cu sectoare distincte şi cu un ecran vizual încastrat, ocupa cea mai mare parte din încăpere.

Înaltul Mareşal Kurowski era aşezat în centrul geometric al mesei. De o parte şi de alta a lui, plasați în ierarhie descendentă până la capetele mesei, se găseau Şeful Centrului de computerizare. Şeful Informațiilor, Prim Ofițerul Logistic, Şeful Departamentului de Psihologie a Războiului, Coordonatorul Civil şi cei opt comandanți ai Teatrelor de Luptă, nici unul dintre ei sub gradul de general plin.

Nici unul, cu excepția comandantului Jay Palmer, care stătea nervos pe marginea unui scaun la capătul din extrema stângă a mesei — o poziție lipsită de orice însemnătate din punct de vedere al protocolului — şi care încerca, năuc, să-şi dea seama ce caută un comandant oarecare de flotă într-o companie atât de amețitoare.

Singurul lucru pe care-l ştia era că prezența sa, ca şi însăşi adunarea, se datora lui Dirk Lingo...

Când Solarienii şi grupul oficial pătrunseseră în Oraşul Pentagon. Palmer, aflat respectuos în urma ştabilor care, la rândul lor, îi urmaseră confuz pe Solarieni, îl văzuse pe Lingo oprindu-se întorcându-se şi spunându-i ceva lui Kurowski. Judecând după expresia feței înaltului Mareşal, ceea ce-i spusese Solarianul îl exasperase, de aceea Palmer se simțise foarte stânjenit când înaltul Mareşal îi făcu semn să se apropie.

— Vi-l prezint pe Comandantul de Flotă Palmer, i se adresă Kurowski lui Lingo, ignorându-l deliberat pe Palmer şi evitând să i-l prezinte pe Solarian.

— Bună ziua, domnule Comandant Palmer, îi spuse Lingo cu amabilitate. Îmi pare rău pentru flota dumneavoastră.

Palmer tresări. Nu era caracteristic pentru Kurowski să vorbească necontrolat despre o înfrângere recentă unei persoane atât de îndoielnice ca Lingo.

Dar în clipa aceea îşi dădu seama că înaltul Mareşal era cel puțin tot atât de derutat ca şi el.

— Domnul Lingo a dorit să te cunoască, adăugă Kurowski cu repeziciune, vrând să înlăture misterioasa încălcare a normelor de securitate. Nu am cea mai vagă idee pentru ce...

— Am gândit că ar fi o idee bună să cunosc un ofițer de front, răspunse Lingo. Pe cineva sub gradul de general şi care tocmai s-a întors de pe câmpul de luptă...

— De unde naiba ştiți acest lucru? explodă în cele din urmă Kurowski. Doar n-ați putut...

— Să zicem că am ghicit, răspunse Lingo cu o înălțare din umeri. Important este că socotesc necesar ca un ofițer reprezentativ de pe câmpul de luptă să ia parte la Adunarea Generală a Comandanților, iar comandantul Palmer e la fel de bun ca oricare altul.

— Exclus! răpăi Kurowski. Nici un ofițer sub rangul de general nu poate să ia vreodată parte la Adunarea Generală a Comandanților. Este împotriva...

— Nici eu nu am rangul de general, spuse Lingo cu o undă de răceală în glas. Şi nici prietenii mei. Asta înseamnă că trebuie să revocăm adunarea?

— Bineînțeles că nu. E cu totul altceva. Dumneavoastră nu sunteți subordonat disciplinei Confederației. Dar comandantul Palmer este. Nici un ofițer tânăr...

— Comandantul Palmer va lua parte la adunare, sublinie Lingo foarte calm. Altminteri, adunarea nu va avea loc.

În glasul lui răsuna o notă de calmă, încrezătoare finalitate, nu tocmai arogantă.

— Dar... mormăi Kurowski, evident căutând o cale de a da înapoi grațios, fără să pară că o face sub presiune.

— Dacă credeți că e mai uşor pentru dumneavoastră, domnule Mareşal, reluă Lingo zâmbind şi cu un glas care-şi recăpătase căldura, considerați-l pe comandantul Palmer drept musafirul meu la adunare. Acest lucru o să vă satisfacă necesitatea dumneavoastră de protocol.

— Foarte bine, răspunse Kurowski înțepat. Comandant Palmer, eşti liber până la începutul adunării.

Când Palmer salută şi se întoarse să plece. Lingo se uită fix la el, timp de un moment înghețat. Ochii mari, verzi, ai Solarianului păreau să râdă la o glumă ştiută numai de el. În cele din urmă, Lingo îi adresă un zâmbet cam strâmb şi un aproape imperceptibil semn cu ochiul. N-ar fi putut spune de ce, dar această privire îi evocă lui Palmer strania, calma expresie din ochii lui Max Bergstrom şi ai Lindei Dortin în acel scurt moment de pe pista de aterizare, când privirile lor se lăsaseră asupră-i.

Şi acum, stând în Sala Adunării Generale a Comandanților, gândurile i se întoarseră din nou la acel bizar moment de pe pista de aterizare, când simțise cum mintea lui era pusă la încercare, îndărătul a două perechi de ochi căprui, calmi. Probabil că în acest fel aflase Lingo despre Sylvanna. Îşi spuse brusc Palmer. Un soi de telepatie.

Era convins, gând care-l stânjenea, că motivul real al insistenței lui Lingo cu privire la prezența lui era legat de acel moment fugitiv de încercare mentală.

Palmer avea senzația că era folosit ca o unealtă, ceea ce nu-i plăcea deloc. Se uită stingherit la cele şase scaune cu spetează tare, aşezate în curbura interioară a masei, care-i aşteptau pe Solarieni.

În cele din urmă, Kurowski făcu un semn cu capul către Adunarea Comandanților şi apăsă pe butonul interfonului din fața lui, dând astfel semnalul că Solarienii puteau fi chemați înăuntru. Toți cei de față se ridicară în picioare, nu în semn de respect față de Solarieni, ci pentru ca ei să se poată reaşeza primii, stabilindu-şi astfel prioritatea față de grupul lui Lingo.

Solarienii păşiră în sală cu aerul lor deja familiar de degajată aroganță. Lingo aruncă o privire grupului oficial aflat în picioare. În ochii lui părea să licărească un tainic amuzament. Apoi, înainte ca Mareşalul Kurowski să fi putut rosti un cuvânt, Lingo se aşeză brusc. Ceilalți cinci îi urmară exemplul.

Un lung şi derutant moment, Adunarea continuă să rămână în picioare.

— De ce nu luați loc, domnilor? spuse Lingo cu amabilitate, arătând cu un gest neglijent spre scaune.

Palmer îşi înăbuşi, bărbăteşte, un hohot de râs. Era prea de tot! Lingo îşi afirmase din nou supremația, şi cu atâta uşurință!

Kurowski roşi când se aşeză greoi.

— Cred că primul punct al ordinii de zi ar trebui să-l constituie un sumar raport asupra stadiului actual al războiului, pentru a-i pune în temă pe prietenii noştri Solarieni, spuse el, încercând să redobândească inițiativa. În fond, au fost în afară atâta amar de vreme. Dacă veți binevoi să priviți pe tavan, deasupra capetelor dumneavoastră, veți vedea o hartă politică a Galaxiei cunoscute, pe care planetele Duglaari apar în roşu, cele Umane...

— Cunoaştem aceste hărți, îi tăie vorba Lingo. Continuați vă rog.

Kurowski îşi pierdu pentru o clipă stăpânirea de sine şi-i aruncă lui Lingo o privire ucigătoare. Pe urmă îşi recăpătă controlul.

— Foarte bine. După cum vedeți, Doogii dețin aproximativ câte patru sisteme la fiecare trei ale noastre. Au un avantaj similar în ce priveşte navale şi personalul. Îndeajuns încât să pierdem războiul — cele mai recente calcule ale computerelor arată că nu vom putea rezista mai mult de un secol — perioadă în care nu vor fi în stare să ne dea o lovitură finală, decisivă. E un război de măcinare, lent, metodic, logic, aşa cum sunt şi Doogii. E...

— Toate astea țin de istoria antică, domnule Mareşal, îl repezi Lingo. Asemenea informații nu ne sunt de folos întrucât nu duc decât la aceeaşi concluzie, şi anume că pierdem războiul. Şi din aceleaşi motive îl tot pierdeți de trei secole încoace. Îmi îngăduiți să vă sugerez că am putea economisi cu toții un timp considerabil dacă l-am lăsa pe Raul să vă pună doar câteva întrebări, Raul e maestrul nostru de jocuri,

— Ce e?

— Maestru de jocuri, răspunse Lingo zâmbind. Mă rog, să spunem, de dragul simplificării, că acesta e termenul nostru pentru strateg. Raul?

Palmer se simți din nou invadat de admirație şi invidie.

Lingo smulsese din mâna lui Kurowski controlul asupra adunării şi-l zvârlise în poala negriciosului cu mustață, fără să fi ridicat măcar o singură dată vocea.

— În ordine, Dirk, răspunse Raul Ortega cu vioiciune. Cred că sunt necesare doar trei întrebări. Prima: Cine plănuieşte ansamblul strategiei în Confederaţia Umană?

— Eu sunt Comandantul Şef, răspunse Kurowski înţepat. Eu...

— Un moment, domnule Mareşal Kurowski, îl întrerupse Maizel, Şeful Centrului de Computerizare. Cred că ar fi corect să arătăm că Centrul de Comandă al Computerelor din Olympia IV computerizează întreaga strategie a războiului.

— Deci strategia continuă să fie controlată de computere? murmură Ortega cu vădită neplăcere.

— Bineînţeles, răspunse Maizel. Doogii au un avantaj asupra noastră în numărul planetelor şi al navelor. De aceea trebuie să folosim cu maximum de eficienţă cel puţin resursele care ne-au rămas, ceea ce înseamnă un strict control computericesc asupra aspectelor războiului.

Ortega pufni pe nări.

— În decurs de trei secole n-au învăţat nimic! spuse el adresându-se lui Lingo. MacDay avea dreptate. Şi acum întrebarea a doua, urmă el întorcându-se spre Maizel şi Kurowski. Şi calculele computerelor arată că, chiar printr-o folosire de sută la sută a tuturor resurselor, tot Duglaari vor câştiga războiul?

— V-am mai spus-o, i-o trânti Kurowski,

— Atunci de ce naiba continuaţi să folosiţi computerele în conducerea războiului?

Palmer simţea că-i vine să sară în sus şi să urle de bucurie şi îşi dădu seama că şi Kurowski era la fel de mulţumit. Ortega comprimase toate simţămintele neexprimate ale comandanţilor militari într-o singură întrebare a căreia nu i se putea răspunde.

— Dacă toate computerele vă spun că oricum trebuie să pierdeţi, de ce să nu mizaţi totul pe o singură carte? continuă Ortega.

Dar Maizel avea un răspuns pregătit, vechiul, enervantul răspuns clasic:

— Pentru că, folosindu-ne toate resursele cu maximă eficienţă, ceea ce nu poate fi realizat decât prin controlul computerelor, vom reuşi măcar să prelungim războiul cât mai mult posibil, sporind astfel şansele de inventare a unei noi arme care să compenseze inerenta superioritate numerică a Doogilor şi...

— Cu alte cuvinte, îl întrerupse Ortega, cu cât struţul îşi îngroapă mai mult timp capul în nisip, cu atât are mai multe şanse de supravieţuire?

Lingo zâmbi cu mărinimie.

— Vă rog să-l scuzaţi pe Raul, interveni el. Ca toţi maeştrii de jocuri, e înclinat să reducă situaţiile la termenii cei mai simpli cu putinţă. Ceea ce duce uneori la o penibilă duritate. Oricum, însă, trebuie să subliniez că, în esenţă, aprecierile lui sunt juste. Nu v-aţi gândit niciodată să abandonaţi computerele şi să încercaţi o acţiune mai cutezătoare decât ar putea concepe o simplă maşină?

— Adică să încercăm să ne sinucidem? răspunse Maizel cu dispreţ. Numai computerele ne ajută să ne ferim de Doogi.

— Şi ce-ar fi dacă aţi mai merge şi pe ghicite? sugeră Ortega.

— V-aţi pierdut minţile? ţipă Maizel.

Lingo şi Ortega îşi adresară câte un oftat resemnat.

— Bine, murmură cel din urmă, ar fi meritat să încercaţi măcar.

— Aţi venit să ne înştiinţaţi că nu putem câştiga războiul? se oţărî Kurowski. Ăsta-i rezultatul celor trei secole de izolare ale voastre? Aţi venit aici pur şi simplu ca să ne aruncaţi...

— Categoric, nu, îl linişti Lingo. De fapt, v-am adus ceea ce aşteptaţi voi în chip atât de iraţional — arma secretă, factorul care o să întoarcă pe dată mersul războiului...

— Da? întrebă Kurowski străduindu-se, evident, să reţină cu disperare puţinul care-i mai rămăsese din încrederea lui în Făgăduinţă. Şi ce este această armă?

— Noi, răspunse Lingo, surâzând placid.

— Voi?

Lingo făcu un gest către Max Bergstrom şi Linda Dortin.

— Gândiţi, începu Bergstrom pe o voce plată, monotonă, că Solarienii, în izolarea lor, au ţesut doar iluzii de grandoare. Vă spuneţi că poate comandantul Palmer a avut dreptate — că e posibil ca Făgăduinţa să nu fi fost decât o minciună menită să le acopere laşitatea...

— De unde ştiţi acest lucru? întrebă Kurowski cu răsuflarea tăiată. Nimeni nu a ascultat discuţia noastră, în afară de Palmer şi de mine.

— Gândiţi, prelua calm Linda Dortin spusele lui Bergstrom, că pentru noi e cu neputinţă să cunoaştem o discuţie particulară care a avut loc în timp ce ne aflam încă în spaţiu. Vă spuneţi că singurul mod care ne-ar putea furniza aceste informaţii ar fi acela de a vă citi gândurile... Că numai telepatiştii pot face ceea ce facem noi...

— Şi de bună seamă aveţi dreptate, interveni Lingo,

— Sunteţi... sunteţi *telepatişti?*

— Nu toţi... numai Linda şi Max. Şi noi ceilalţi avem Talentele noastre, dar ar fi inutil să folosim mai mult de doi telepatişti într-un Grup.

— Asta-i arma voastră secretă? întrebă Kurowski. Telepatia? S-ar putea să-şi aibă avantajele ei, dar cum îi putem învinge pe Doogi prin telepatie?

— Asta-i numai o parte a armei. Poate că ar fi necesară o demonstraţie în continuare... Se hlizi amuzat. Linda... poate că... hm... Comandantul Palmer ne-ar face plăcerea să ne ofere un mic dans?

— Ce? strigă Palmer.

Dar în acelaşi moment simţi ceva chicotind în capul său. Picioarele începură să i se mişte singure, fără voia lui. Se şi căţără pe masă. Iată-l în mijlocul mesei, picioarele săltându-i ritmic şi degetele pocnindu-i ca nişte castaniete.

Comandantul Jay Palmer începu să danseze o giga pe masa de conferinţă a Adunării Generale.

— Opreşte-te, Palmer, îţi ordon să încetezi! răcni Înaltul Mareşal Kurowski.

— Nu... nu pot, domnule Mareşal... gemu Palmer dansând frenetic. Nu pot!

— *Destul,* porunci Lingo.

Brusc, Palmer redeveni el însuşi. Buimac, roşu ca para focului, coborî şi se târî în scaunul lui.

— După cum aţi văzut, urmă Lingo sec, telepatia implică anumite... mă rog, şi alte forţe în afară de capacitatea de a citi gândurile. Ca în multe alte domenii, comunicarea implică şi *control.*

— Vreţi să spuneţi că puteţi învăţa trupele noastre să folosească această tehnică?

— Nu, replică Lingo. Acesta e un Talent pe care sau îl ai sau nu. Nu, planul nostru presupune o acţiune mult mai directă. Aţi văzut cum a fost posibil să ne exercităm controlul asupra comandantului Palmer. Imaginaţi-vă ce-ar fi dacă l-am avea pe Kor şi pe toţi Duglaari sub un control similar.

— Pe Kor*?* Vă propuneţi să vă duceţi la Duglaar?

— Începeţi să înţelegeţi.

— Da, încep să înţeleg, se răsti Kurowski. Sunteţi nebuni! *Niciodată* n-aţi putea ajunge întregi la Duglaar. Sistemul Dugl este păzit de atâtea nave, încât nici măcar un microb nu s-ar putea strecura. A ieşi din Spaţiul-Stază şi a pătrunde într-un sistem solar este o imposibilitate fizică, aşa încât aţi fi obligaţi să înaintaţi, prin spatele orbitei planetei celei mai periferice, supunându-vă influenţei Frontului de Comandă. Nu aveţi nici o şansă. V-aţi face ţăndări înainte de a pătrunde în orbita planetei Dugl VI.

— Aveţi dreptate. N-are nici un rost să încercăm a pătrunde cu forţa la Kor, replică Lingo. Dar există o cale de a ajunge la Consiliul înţelepţilor.

— Şi anume*?*

— Predăm Confederaţia Umană în mâinile Imperiului Duglaar.

— *Ceee?* strigă la unison întreaga Adunare Generală.

— Linişti-vă, domnilor, râse Lingo. N-am de gând să predau Confederaţia de-adevăratelea, ci numai să mă folosesc de asemenea pretext pentru a obţine o audienţă la Kor.

— N-or să accepte nici un moment, ripostă Kurowski. Pe Doogi nu-i interesează negocierile. Unicul lor ţel este exterminarea noastră totală, şi n-or să-şi bată capul să ofere condiţii.

— Cine vorbeşte de condiţii? Aş prefera să ne predăm necondiţionat decât să continuăm efortul zadarnic al unui război pe care nu-l putem câştiga. E nevoie de eficienţă. Nici o minte umană nu ar putea gândi un asemenea plan, dar asta-i exact ce-ar face Doogii în locul nostru. Acţiunea eficientă. Doogii sunt adepţii logicii şi ai eficienţei, şi dumneavoastră, domnilor, ar trebui să ştiţi acest lucru după ce v-aţi străduit cu atâta sârg timp de trei secole să rivalizaţi cu ei.

— S-ar putea ca ideea să funcţioneze, murmură Kurowski îngândurat.

— De fapt vă gândiţi că tot ce aţi avea de pierdut în asemenea încercare n-ar fi decât şase Solarieni oricum inutili, interveni Max Bergstrom.

Kurowski roşi şi încercă să bolborosească un protest, dar Lingo îi reteză vorba:

— Liniştiţi-vă, nu trebuie să vă ruşinaţi de asemenea gând. Este într-adevăr un risc calculat, şi aveţi dreptate: aici, pentru voi, suntem inutili. Dar mai există un amănunt suplimentar la care nu v-aţi gândit. Va fi nevoie să ne însoţească un reprezentant al Adunării, pentru ca totul să pară plauzibil. Să zicem... Comandantul Şef.

— Dacă vă închipuiţi că o să-mi risc pielea în acţiunea asta nebunească...

— Calmaţi-vă, domnule Mareşal Kurowski. M-am aşteptat la împotrivirea dumneavoastră şi am o alternativă. De ce să nu trimiteţi în locul dumneavoastră un ofiţer tânăr, cineva de care Confederaţia s-ar putea dispensa mai uşor? Desigur, va trebui să-l numiţi, temporar, Ambasador-Plenipotenţiar şi să-l ridicaţi la rangul de general.

Kurowski îşi trecu limba peste buze.

— Vă gândiţi la cineva, ca de pildă, un Comandant de Flotă? Cineva ca, să zicem, comandantul Palmer?

— Exact.

— Staţi puţin, strigă Palmer, eu...

— Comandant Palmer, taci! lătră Kurowski. General Palmer te numesc Ambasador-Plenipotenţiar al Adunării Generale a Comandanţilor şi te detaşez în misiune pe lângă nava Solariană.

— Dar, domnule Mareşal Kurowski... Începu Palmer.

— Consider că nu mai e nimic de discutat, interveni Lingo. Suntem cu toții obosiți și mâine dimineață trebuie să ne îndreptăm spre sistemul Dugl. Domnule Comandant... hm, domnule General Palmer, te rog să te prezinți la nava mâine dimineață la o mie o sută. Domnilor, vă rugăm să ne scuzați...

Cu aceste cuvinte Lingo şi ceilalți Solarieni se ridicară şi se retraseră, ca o familie regală care încheie o audiență.

Numai după ce participanții la Adunare se împrăştiară şi Palmer rămase singur cu gândurile lui, realiză în întregime ceea ce făcuse Lingo. Îi convinsese pe toți prin mijloacele lui speciale. Lingo dominase adunarea de la început până la sfârşit. Avusese un control atât de deplin asupra tuturor, încât săvârşise ceea ce nimeni nu mai fusese în stare să facă de trei secole încoace — determinase Adunarea Generală să ia o inițiativă majoră *fară să consulte computerele.*

Şi Adunarea Generală adoptase cu ochii închişi planul Solarienilor. Căci, dacă stăteai să te gândeşti, planul era o absurditate absolută. Chiar dacă ar fi ajuns până la Kor ceea ce era foarte îndoielnic în ciuda tuturor intențiilor lui Lingo, dar chiar dacă ar fi putut stabili un control fizic asupra lui Kor, la ce-ar fi dus asta? Ce anume ar putea ei să facă pentru a-l determina pe Kor să schimbe cursul războiului — fără a se ajunge la determinarea lui? Să-l facă să danseze o giga?

Nu, Solarienii aveau desigur alt plan. Palmer nu ştia despre ce anume era vorba, ştia numai că nu-i place.

Singurul lucru pe care-l cunoştea cu adevărat era că fusese băgat chiar în miezul uneltirilor lor.

Palmer înainta agale pe câmpul de decolare, spre nava Solariană, purtând pe umăr sacul cu îmbrăcăminte şi străduindu-se să-şi golească mintea de orice gând. Era foarte important să nu se gândească la... ce se găsea în sac... pentru că telepatiştii Soiarieni îi puteau citi gândurile.

Kurowski avusese timp să examineze pe îndelete tot ce i se propusese, când Palmer se prezentase la el la raport.

— Desigur, că totul e absurd, îi spusese Kurowski, Amândoi suntem conştienți că şansele de a ajunge la planeta Dugl sunt extrem de firave. Nu încerc să te amăgesc, Palmer. Dar există cel puțin două motive pentru care trebuie să-i lăsăm să facă tot ce vor. În primul rând, şi dumneata ca ofițer de campanie ar trebui să apreciezi acest lucru, am şi dobândit ceva important.

— La ce vă referiți, domnule Mareşal?

— Gândeşte-te, Palmer, gândeşte-te! Simplul fapt că Adunarea Generală a fost de acord să-i lase pe Solarieni să treacă imediat la îndeplinirea planului lor de acțiune *fără să consulte în prealabil* Comandamentul Computerelor, în felul ăsta s-a stabilit un precedent. Chiar dacă misiunea eşuează, chiar dacă dumneata... hm... n-ai să te mai întorci, s-ar putea ca pe viitor să avem posibilitatea de a ne dispensa de computerizare. Înseamnă o posibilă şansă de a restaura comanda în mâinile celor care o merită... ofițeri de campanie ca dumneata şi ca mine, şi nu a unor fosile anchilozate ca Maizel. Şi, desigur, oricât de nebunesc ar părea, s-ar putea ca planul Solarienilor să reuşească, în care caz înfrângerea noastră s-ar transforma în victorie. Ce avem de pierdut?

— Nimic decât un tânăr Comandant de Flotă, suspinase Palmer cu resemnare.

— Nu, domnule... nu, *Jay,* răspunsese Kurowski solemn... Îți promit un lucru: orice s-ar întâmpla, gradul de general îți aparține. Dacă te întorci, vom proceda la o numire oficială, şi dacă... mă rog, dacă nu reuşeşti, gradul îți va fi decernat postum. Măcar atât îți datorăm.

— Vă mulțumesc, domnule, rostise Palmer fără entuziasm. Dar eu nu izbutesc să văd ce pot face într-adevăr Solarienii, chiar dacă vor fi în stare să-l țină în puterea lor pe Kor.

— Presupun că-l vor determina pe Kor să dea ordine care vor pricinui mari pierderi forțelor Duglaari. E de ia sine înțeles că dacă Doogii ar pierde, să spunem, trei-patru mii de nave, am putea ajunge cel puțin pe picior de egalitate cu ei. Ba s-ar putea chiar ca soarta să ne favorizeze pe noi. La urma urmei, în genul ăsta de războaie numărul navelor e cel care contează. Dac-aş putea, aş pune în joc însuşi sistemul Olympia pentru a obține distrugerea a trei-patru mii de nave Duglaari. De ce crezi dumneata că Doogii n-au încercat niciodată un atac asupra Olympiei — sau chiar a sistemului Sol? Pentru că sunt prea inteligenți pentru a risca numărul de nave de care ar avea nevoie ca să reuşească.

— Asta-i drept, răspunsese Palmer. Totuşi nu văd cum speră Solarienii să îndeplinească o astfel de misiune, şi sunt convins că ar fi o greşeală să ne încredem în ei.

— Să ne încredem? protestase Kurowski. Cine a vorbit de încredere? De ce-ți închipui că pun eu la bătaie un om atât de valoros ca dumneata, într-o misiune ca asta? În fond, am fi putut ridica la rangul de general pe orice boboc de locotenent. Dar am nevoie de un om care să poată judeca lucrurile pe moment: Lingo deține comanda acțiunii, dar te împuternicesc să o zădărniceşti în orice moment vei găsi de cuviință. Dacă ai bănuiala că ne trag pe sfoară, te împuternicesc să preiei comanda navei şi să ceri ajutor de urgență de la orice nave ale Confederației aflate în zonă. Dacă e nevoie, vei folosi forța, şi dacă orice alte mijloace dau greş, trebuie să fii pregătit să distrugi nava şi, în caz că împrejurările o cer, să-ți sacrifici viața. Va trebui să fii foarte bine echipat şi înarmat. Şi pentru că s-ar putea să fii percheziționat, vreau să te duci cu un sac obişnuit de îmbrăcăminte la laboratorul Departamentului de Informații. Se

pricep ei să-ţi camufleze în sac suficiente arme şi explozive încât să poţi face faţă oricărei urgenţe.
Kurowski se ridicase în picioare şi-i întinsese mâna.
— Îţi doresc succes, domnule General Palmer. Palmer îşi smuci sacul de îmbrăcăminte mai sus pe umăr. Conţinea un întreg arsenal ascuns: explozive, un pistol cu laser, un pistol cu efect de amorţire, chiar şi o mică bombă neonucleară, camuflată într-un aparat de bărbierit. Arme mai mici, şi suficiente componente pentru a le reconstitui pe cele mari fuseseră cusute în manşetele, în tivurile, în căptuşeala hainelor de rezervă pe care şi le luase. La o percheziţie atentă, Solarienii ar fi putut descoperi o parte din arme, dar niciodată pe toate.
Nava Solarienilor arăta aproape deziluzionant de normală. Era, desigur, mult mai mică decât crucişătoarele de război cu care era obişnuit Palmer, şi era colorată într-un verde luminos, dar o cercetare fugitivă îi revelă obişnuitele generatoare proiectoare ale Frontului de Comandă şi obişnuitele antene necesare în Spaţiul-Stază, amplasate în spate şi în centru. Uşa etanşă se deschise şi Dirk Lingo îşi făcu apariţia. Palmer îşi înteţi străduiniile de a-şi goli mintea de gânduri în clipa când îl zări pe Max Bergstrom în spatele lui Lingo. Solarienii coborâră o pasarelă.
Palmer îşi ajustă sacul cu îmbrăcămintea pe umăr şi urcă prima treaptă a pasarelei.
— Domnule General Palmer, rămâi te rog o clipă unde eşti i se adresă Lingo. Max...
Palmer porunci minţii sale să se golească. "Nu te gândi la... — Îşi spuse. Nu te gândi la ce se găseşte în... *Nu! Nu!*"
Bergstrom îl fixa cu privirea lui calmă, egală, căpruie. Palmer simţea tentaculele examinatoare scormonindu-i periferia minţii.
"Nu te gândi la arme! îşi porunci. Nu te gândi nici măcar că nu te gândeşti la ele... la. la, la, tra la la... Uhuu!" Palmer încerca să-şi umple gândirea conştientă cu silabe lipsite de noimă, care să-i stagneze mintea, în timp ce-l simţea pe Bergstrom scormonind blând dar irezistibil în conştiinţa lui.
Îşi simţi mintea cuprinsă de o nedumerire, şi îşi dădu brusc seama că era nedumerirea lui Bergstrom şi nu a lui. "Tra la la... Uhuuu... lui!". Îşi repetă cu disperare în stratul de suprafaţă al gândirii.
Dar Bergstrom nu se lăsă înşelat de stagnarea de suprafaţă. Aceasta nu făcu decât să-i aţâţe curiozitatea şi Palmer îl simţi pătrunzând tot mai adânc în mintea lui, scotocind printre amintirile din ziua precedentă, aşa cum ar răsfoi cineva o enciclopedie. Simţi că, fără voia lui, îşi aduce aminte de ultima discuţie cu Kurowski, şi se văzu obligat să treacă în revistă instrucţiunile ofiţerului de la Laboratorul Departamentului de Informaţii...
Apoi calvarul se curmă brusc, şi îşi dădu seama că minţea lui îi aparţine din nou.
Bergstrom se întoarse cu un zâmbet către Lingo.
— Dirk, numai chiuveta de la bucătărie n-a adus-o cu el. Apoi i se adresă lui Palmer: Te rog să laşi jos sacul. Cuprinde o întreagă colecţie de arme grele.
— Ce tot vorbeşti? încercă Palmer să se apere, fără vlagă. Eu...
— Nu crezi că e o prostie să îndrugi minciuni unui telepatist? rosti Bergstrom, calm. Eu vorbesc despre explozive, pistolul cu laser, pistolul de amorţire...
— Bine, bine! Ai câştigat. Dar dă-mi măcar voie să-mi iau nişte haine de rezervă, adăugă repede, deschizând sacul.
— La care uniformă te gândeşti? întrebă Bergstrom rânjind. La cea cu pilulele de gaz cusute în manşete, la cea cu piesele armei de foc cusute în căptuşeală, sau poate la cea cu...?

— În ordine, oftă Palmer cu resemnare. Ai obţinut ce-ai vrut.
Zvârli cu dezgust sacul de îmbrăcăminte pe pistă, şi începu să urce pasarela către uşa etanşă.
Nu era drept! Cam dracu putea cineva să strecoare ceva când trebuia să înfrunte un telepatist? se întrebă furios.
Deşi nu-l mai simţea pe Bergstrom scormonindu-i mintea, îl văzu rânjind cu gura până la urechi,
— Nu fi supărat pe noi, generale, îi spuse Lingo după ce închise uşa etanşă în urma lor. Nu-ţi pune la inimă. Aveai tot dreptul să te îndoieşti de noi şi, deci, tot dreptul de a încerca să aduci clandestin arme la bord. E firesc să nu ai încredere în noi...
— Şi e la fel de firesc ca voi să nu aveţi încredere în mine?
— Exact, răspunse Lingo râzând. Deci ai pierdut acest mic joc prietenesc. Cine ştie, poate că vei câştiga partida următoare. Nu eşti supărat pe noi?
— Nu sunt supărat, Lingo, răspunse Palmer înălţând din umeri.
— Vrei să vezi cum pilotăm o navă, noi, Solarienii? O să te intereseze. Poate că o să ţi se pară puţin înfricoşător, dar extrem de interesant. Să mergem în cabina de control.
Cabina de control nu semăna cu nimic din ce văzuse Palmer până atunci pe o navă. În încăperea emisferică existau patru scaune de pilot, dar două dintre ele erau false, destinate evident pasagerilor.
Şi celelalte două abia de păreau mai puţin simulate. Unul avea în faţă un mic panou cu cadrane şi instrumente de măsurat; al doilea era echipat cu butoane, manete, pedale, şi ceea ce ai fi putut jura că e volanul unui vehicul terestru.

Şi asta era *tot.* Nici ecran de computer, nici tablou de comenzi, nici consolă de navigaţie, nimic.

Fran Shannon era aşezată pe scaunul cu cadrane. Îi adresă lui Palmer un zâmbet absent.

— Fran este Edeticul nostru, spuse Lingo, folosind acest cuvânt care pentru Palmer nu avea nici o semnificaţie.

Îl invită pe Palmer să ia loc într-unul din falsele scaune de pilot, iar el se aşeză pe scaunul cu manetele de control.

— Unul dintre Talentele mele mai mici, urmă Lingo, este acela de a fi un Sensibil Absolut la Spaţiu şi Timp. E ceva asemănător cu a avea ureche absolută în muzică. Pot să simt traiectoriile corecte, accelerările, devierile de cursă, şi aşa mai departe. Sunt mult superior unui computer.

Palmer se ghemui în scaun.

— Vrei să spui că ai de gând să pilotezi nava manual? întrebă el cu voce pierită. Computerul navei nu dirijează decolarea?

—- *Computerul navei?* răspunse Lingo cu un râs răsunător. Nava aceasta nu are nici un computer. Noi am descoperit că ceea ce spuneau cei din vechime e perfect adevărat: mintea omenească este cel mai bun computer, cu condiţia de a fi bine utilizată. Şi, desigur, dacă deţine Talentul pentru munca respectivă. Ori, aşa cum ţi-am spus, pilotajul constituie unul dintre Talentele mele. Aşa cum glumeau cei din vechime, pot conduce nava asta şi cu fundul pantalonilor.

Palmer gemu inaudibil.

— Vizibilitatea! rosti Lingo, întorcând un buton. Lui Palmer i se tăie respiraţia. Întregul tavan emisferic al cabinei de control deveni o uriaşă panoramă deschisă. Aveai senzaţia că stai cocoţat pe un scaun în vârful unui catarg de steag; cerul gol deasupra, câmpul dedesubt. Era de o realitate ameţitoare.

— Te-am avertizat că o să ţi se pară puţin înfricoşător, îi spuse Lingo cu voioşie. Bara de decolare! ordonă apoi.

O linie roşie apăru pe "cer'', înconjurând circumferinţa cabinei, tăiată rectangular, la capete, de câte o linie galbenă.

— Orizontul artificial şi norma de gravitate. Pregătiţi decolarea.

Lingo era aferat cu butoanele de control. Frontul de Comandă se găsea în funcţiune. Nava începu să se înalţe din ce în ce mai repede. Acum Palmer vedea câmpul îndepărtându-se. Avea impresia că e legat în exteriorul unei nave. Nava se clătina şi Palmer ştia că o înclinare de trei grade care ar dura mai mult de o secundă ar însemna prăbuşirea şi zdrobirea de sol. De asta era *strict necesar* ca un computer să dirijeze decolarea.

Dar, în mod incredibil. Lingo corecta tangajul chiar în clipa în care se ivea. Era o imposibilitate netă, şi totuşi o realiza. Nu se prăbuşea. Dimpotrivă, se înălţau şi viteza se accelera. Olympia III deveni o curbă, apoi un disc, iar ei se aflau în orbită.

Stelele înotau în jur. S-ar fi zis că ei pluteau direct în spaţiu, într-un costum spaţial. Palmer închise ochii ca să-şi mai tempereze vertijul.

Deşi n-ar fi vrut. Îi deschise o clipă mai târziu şi, spre surprinderea lui, vertijul se risipise. Începu să guste priveliştea.

— Grila de localizare! ceru Lingo.

Liniile roşii şi galbene fură înlocuite de o grilă albă care diviza spaţiul în pătrate, fiecare dintre ele reprezentând un grad al emisferei.

— Să vedem Dugl! ceru Lingo.

Fran Shannon scrută fix câmpul de stele, mii şi mii de stele roşii, verzi, galbene, albastre. Apoi, cu ajutorul unui indicator de pe panou aruncă un cerc de lumină roşie în jurul unui astru galben, foarte estompat, de lângă centrul emisferei. Lingo apăsă pe un buton şi un cerc roşu, ceva mai mare, apăru în ceea ce Palmer bănuia că ar fi centrul geometric al panoramei emisferice.

— Destul de aproape pentru acest stadiu al zborului, aprecie Lingo.

Apoi manipulă controalele şi nava îşi acceleră viteza; repede, tot mai repede!

Palmer pierdu noţiunea timpului. Priveliştea stelelor, accelerarea continuă a navei aveau un efect hipnotic. Trecură ore şi ore, timp în care nava se apropie de viteza luminii. Probabil că aţipise, pentru că primul lucru de care-şi amintea a fost glasul lui Lingo deşteptându-l.

— O.K. Am trecut dincolo de Olympia IX. Suntem gata să operăm corecţiunile finale pentru a intra în Spaţiul-Stază.

— Stai puţin, strigă Palmer. Nu poţi intra în Spaţiul-Stază fără direcţionarea unui computer.

Ar fi fost o nebunie curată. Din fericire, era cu neputinţă să ieşi din Spaţiul-Stază într-un sistem solar — presiunea astrului se exercita reţinându-te inexorabil în câmpul de stază până ce te aflai la o distanţă sigură de el. Dar era foarte posibil să deschizi un generator al Câmpului de Stază prea aproape de o masă stelară. Şi în acest caz, nu numai că generatorul ar fi explodat, lăsând vestigiile navei înţepenite pe veci în Spaţiul-Stază, dar şocul ar fi declanşat o novă chiar în astrul respectiv. Din această pricină toate sistemele solare, fie Duglaari fie Umane, erau în permanenţă patrulate — pentru că, teoretic, o singură navă sinucigaşă ar fi putut distruge un întreg sistem solar. Totuşi, cel puţin în acest stadiu al

războiului, un astfel de pericol era pur teoretic. O navă pornită într-o asemenea misiune ar fi trebuit să se apropie de astrul-victimă pe baza Cursei Comandate, şi orice navă aflată în Cursă Comandată ar fi fost imediat reperată de sistemul patrulelor omniprezente.

Dar acum, fără nici o rațiune, Lingo urma să expună însăşi planeta Olympia primejdiei declanşării unei nove. Ar fi fost demențial să-ți asumi asemenea risc gratuit, adică să deschizi un generator fără ca un computer să te asigure că te afli la o distanță sănătoasă de Olympia.

— Nu-ți aminteşti râse Lingo. Nava noastră *nu are* computer. Dar e o treabă foarte simplă. Nu am de făcut altceva decât să centrez bine Dugl în cercul roşu, care reprezintă linia de zbor a navei.

Lingo manipulă manetele, apăsă pedalele, roti volanul. Micul cerc roşu, având în centru steaua galbenă care era Dugl, începu să se apropie de cercul mai mare din centrul panoramei, pe măsură ce Lingo ajusta poziția navei în spațiu. Acum atingeau...

Dugl aflat în interiorul cercului roşu mic, era centrat în cercul roşu mai mare, ca ochiul de pe o țintă de tir.

"Dar dacă Lingo se înşală, îşi spuse Palmer, dacă ne aflăm prea aproape, atunci Olympia e ținta."

— Închide controalele! ceru Lingo. Treci pe Câmpul de Stază!

Palmer îşi reținu răsuflarea. Brusc, câmpul smălțuit de stele care era spațiul normal se făcu nevăzut, şi Palmer se pomeni în amalgamul amorf de culori învolburate, vibrante, în care se prefăcea întregul univers vizual, datorită timpului distorsionat al Câmpului de Stază. Dar generatorul nu făcuse explozie. Lingo reuşise. Se aflaseră la o distanță corectă. Olympia rămăsese întreagă şi teafără.

Iar ei erau în drum spre Duglaar!

IV

— EI, GENERALE PALMER, i se adresă Lingo, după cum ai văzut generatorul n-a explodat. Suntem încă aici şi presupun că şi Olympia e la locul ei.

— Sper că n-a fost vorba doar de un noroc orb, răspunse Palmer morocănos. Dar eu continui să susțin că a fost un risc stupid.

Lingo coborî de pe scaunul pilotului.

— Dacă ar fi fost într-adevăr un risc, aş fi fost de acord cu dumneata. A pricinui o novă într-un astru nu-i un lucru de joacă. Dar nu găseşti că riscul e egal când încredințezi o asemenea cumplită responsabilitate unui computer, unei simple maşini? Noi, Solarienii, avem mai multă încredere în mintea omenească decât în electronică. La urma urmelor, când stai să te gândeşti, cel mai bun computer nu-i decât o extensie a minții omeneşti.

— Ăsta-i un mod superficial de a privi lucrurile... Începu Palmer.

Dar Lingo îi curmă spusele cu o fluturare a mâinii.

— O să fie o călătorie lungă, prietene. Vom avea destul timp să dezbatem chestiunea mai târziu. Aşadar, să nu epuizăm discuția asta chiar de la bun început. Ceilalți se găsesc probabil în sala comună. Mie mi-ar prinde bine o băutură. Dumitale nu?

Sala comună nu părea să facă parte dintr-o navă spațială. Pereții erau lambrisați cu lemn de brad. Podeaua era acoperită cu un covor moale, verde, mobila era masivă, din lemn veritabil, incredibil de opulentă. De-a lungul unuia dintre pereții sălii spațioase se afla un bar care ar fi făcut onoare şi Clubului Ofițerilor din Oraşul Pentagon. Altul dintre pereți era pur şi simplu o fereastră panoramică, într-un colț al încăperii se găsea un talmeş-balmeş de aparate: o combină muzicală, o orgă de mirosuri, ceva ce semăna cu un instrument muzical electronic şi vreo şase alte aparate care lui Palmer îi erau necunoscute. Existau şi câteva dulapuri bibliotecă pline de cărți cu file din hârtie adevărată şi legături de pânză. O masă elipsoidală, ca de biliard, ocupa centrul încăperii, dar în locul pungilor obişnuite se găseau un fel de canistre umplute cu nisip de diferite culori.

Palmer rămase locului minute în şir, cercetând totul. Sala aceasta, cu mobilierul ei, trebuie să fi costat mai mult decât întreaga navă la un loc, gândi el.

Dirk Lingo îi făcu un semn lui Raul Ortega, care se afla îndărătul barului.

— Ce-ar fi să-i oferim generalului o băutură Nouă Planete? întrebă el.

Ortega începu să se agite cu sticle, pahare, tuburi şi linguri de amestecat.

— Este... cum să spun... un tip de navă spațială, cu care nu prea sunt obişnuit, rosti Palmer.

Robin Morel, care stătea tolănită în chip provocator, pe un scaun moale, emise un râs muzical.

— Războiul e un iad, generale, spuse pe o voce tărăgănată.

Ortega terminase de preparat băutura Nouă Planete, ce-o mai fi fost şi asta. Îi întinse lui Palmer un pahar înalt, din sticlă givrată, umplut cu nouă nivele de lichide diferite: albastru, cafeniu, violaceu, alb transparent, brun, cărămiziu, verde, galben şi portocaliu.

— Câte unul pentru fiecare planetă din sistemul Sol, îl lămuri Ortega, făcându-i lui Lingo un semn conspirativ cu ochiul.

Palmer se uită cu îndoială la imensa băutură. Arăta formidabil.

— Soarbe-o încet, îl sfătui Fran Shannon, care tocmai intrase în sală. Câte un nivel pe rând.

Palmer îşi înălţă paharul la buze şi sorbi cu titlu de încercare. Primul nivel era de o răceală paralizantă. "Probabil Pluton, îşi spuse el căutând să-şi amintească geografia Solară. Următoarele patru nivele erau tot foarte reci, dar descreşteau treptat în intensitate. Al şaselea nivel avea un gust nisipos, vechi şi uscat — Marte, ghici Palmer. Al şaptelea era domol, cald şi plăcut. Nu putea fi decât Pământul. Al optulea era fierbinte, înfocat. Cel din urmă nivel aproape că-i reteză creştetul capului de tare ce era.

— Vvvv!... bâigui răguşit, vag conştient că, într-un fel, terminase băutura.

Acum erau de faţă toţi Solarienii şi îşi făceau unul altuia semne din cap, rânjind.

— Raul e un adevărat barman, nu glumă! spuse Max Bergstrom. Dacă simţi că poţi într-adevăr să rezişti, cere-i o dată să-ţi prepare o Supernova.

Palmer clătină încet din cap. Mişcarea păru să dureze o veşnicie.

— Cred că pentru moment e de ajuns, spuse ameţit. În numele Galaxiei, ce-ai pus în băutura asta

— Mi-ar lua o zi întreagă ca să-ţi explic, generale; răspunse Ortega cu un zâmbet sec.

— Spune-mi Jay, îi ceru Palmer sub un impuls subit.

Începea să-şi simtă capul uşor şi genunchii moi, de parcă băuse zdravăn ceasuri în şir.

— Sper că băutura... n-a fost toxică, îngăimă buimac, trântindu-se în scaunul cel mai apropiat.

Când rostise cuvintele, intenţionase să facă doar o remarcă glumeaţă, dar când sfârşise fraza, care i se păruse interminabilă, se pomeni întrebându-se cu seriozitate dacă băutura nu fusese într-adevăr otrăvită. În fond, nu puteai avea încredere în Solarieni...

— Nu fi îngrijorat, Jay, îi răspunse Robin Morel râzând uşor. E mortală doar în aparenţă.

Capul lui Palmer începuse să se învârtească. Îşi pierduse complet noţiunea timpului. Ba chiar i se părea greu să ştie câţi Solarieni erau acum cu el în cameră. Avea impresia că sunt sute. Aerul părea să aibă o materialitate şi o aromă a sa proprie, şi se prelingea lent, ca un sirop gros. Niciodată până atunci nu ajunsese la un asemenea grad de beţie, şi nu era convins că senzaţia îi plăcea. Se simţea uşor, euforic, ameţit, dar gândul de a rămâne ore întregi în asemenea stare era puţin înfricoşător şi chiar îngreţoşător.

Poate că Bergstrom îi citise gândurile, sau poate că ceilalţi îi citiseră expresia feţei, pentru că Solarienii râdeau cu toţii şi Ortega se prăpădea de râs.

—— Nu fi îngrijorat, Jay, îl linişti Lingo, o să-ţi treacă.

Linda Dortin se îndreptă spre combină şi o muzică dulce, mângâietoare, difuză, umplu aerul. Fran Shannon se aşeză la orga de mirosuri şi începu să apese clapele, încăperea se prefăcu într-o grădină de primăvară. Plutea o mireasmă caldă, constantă, de iarbă proaspăt cosită. Pe acest fundal constant, Fran continua să se joace cu mirosurile, iscând parfumurile diafane ale unor diferite flori — trandafiri, liliac, narcise. Undele de parfum păreau să se îmbine într-un straniu unison cu acordurile muzicii.

Palmer avea senzaţia că ţeasta lui e gata să plesnească.

0 parte din el părea să se relaxeze şi să se desfete cu învăluitoarea, îmbătătoarea, strania îmbinarea de parfumuri şi muzică. Niciodată încă nu se simţise atât de pierdut de el însuşi...

Şi aici era necazul. În viaţa lui nu băuse ceva asemănător cu acele Nouă Planete, şi nu-şi dădea seama care ar putea fi efectele. Solarienii îl asiguraseră că băutura era inofensivă, dar câtă bază putea pune pe declaraţia lor? Poate că intenţionau să-l ţină permanent în starea asta de toropeală... poate că băutura avea anumite proprietăţi care or să-i moleşească voinţa... Şi poate că, în pofida a ceea ce-i spusese Robin, lichidul fusese totuşi otrăvit.

Palmer îşi dădea seama confuz că gândurile lui ar putea fi considerate paranoice, dar poate că şi asta era un efect al băuturii. Alt necaz era că nu avea nici un criteriu pentru a putea cumpăni situaţia. Dacă Solarienii erau într-adevăr demni de încredere, atunci ar fi fost o prostie să se îngrijoreze de efectele băuturii, dar dacă puneau la cale o trădare, atunci prostia fusese în primul rând aceea de a fi acceptat băutura.

Palmer nu era propriu zis un băutor, dar, ca toţi militarii, când se afla în permisie, dădea pe gât un număr mai mare de pahare decât ar fi fost necesar. În asemenea momente învăţase ce înseamnă să fii mai beat decât ai fi dorit, să speri că n-o să vomiţi şi să aştepţi cu stoicism ca efectele alcoolului să se risipească.

Şi acum se simţea la fel. Nu-i era nici rău, nu se simţea nici sentimental, nici speriat, dar considera că starea în care se găsea durase destul şi nu mai gusta deloc fumurile beţiei. Ar fi vrut ca totul să se termine.

Mai grav era faptul că pierduse complet noţiunea timpului. Nu avea nici cea mai vagă idee de câtă vreme se afla în starea de beţie şi, ce era mai rău, nu avea habar cât o să ţină efectul celor Nouă Planete.

Încerca impresia că e învăluit de o ceaţă caldă, vagă, roz. I se părea că mintea îi fusese dintotdeauna împăclită şi că va rămâne beat pe vecie...

Şi apoi, brusc, ceaţa începu să se ridice, să se topească precum vata de zahăr în apă caldă.

Cu uimitoare rapiditate, simţi că e din nou treaz.

Spre marea lui surprindere, capul îi era perfect limpede şi mintea ascuţită. Nu avea nici durere de

cap, nici mahmureală. Nici o senzație de "a doua zi dimineața". Se simțea de parcă tocmai se trezise după opt ore de somn bun. Ba chiar i se făcuse şi foame.

— Aha, făcu Ortega. Văd că efectul s-a spulberat. Asta-i frumusețea cu Nouă Planete. Primele şapte nivele sunt din ce în ce mai amețitoare. Al optulea nivel este un trezitor cu acțiune întârziată, iar al nouălea, un tonic. Aşa că treci printr-un chiolhan, printr-o noapte de somn adânc şi o deplină deşteptare, în mai puțin de douăzeci de minute.

— *Douăzeci de minute?* exclamă Palmer. Numai atât a durat?

— Numai atât a durat, îl asigură Ortega.

— Cum te simți? se interesă Lingo.

— Minunat! De fapt, mi-a cam stârnit pofta de mâncare.

— Asta am şi urmărit, interveni Linda Dortin. Masa este gata.

Apăsă pe un buton dindărătul barului, şi o secțiune din perete glisă dând la iveală o masă spațioasă, aranjată pentru şapte persoane: şervete de pânză, porțelanuri ornamente, argintărie autentică — masa era pregătită şi înconjurată de şapte scaune confortabile.

Cei patru bărbați se aşezară la masă, şi Palmer se aşteptă ca şi femeile să se aşeze, din moment ce sufrageria părea complet echipată şi, fără îndoială, serviciul era automat.

Dar fetele se îndreptară spre altă secțiune a peretelui, apăsară pe alt buton, un panou glisă şi lăsă să apară o supieră plină cu supă aburindă, felii de pepene galben, o friptură şi garnituri asortate.

Spre uimirea lui Palmer, fetele începură să servească *manual,* cu multă grație, felurile de mâncare.

"Vai de mine, asemenea ritualuri dispăruseră odată cu era rachetelor!", îşi spuse Palmer. Şi totuşi exista ceva foarte plăcut şi liniştitor în genul acesta de serviciu, iar femeilor părea să le placă.

— E ca unul din dejunurile de familie din antichitate, despre care citeşti în cărți, comentă Palmer.

— Aproape, răspunse Lingo. Ştii, a existat o vreme când "familia" includea trei-patru generații. În acele zile, fiecare masă era într-adevăr un eveniment social, complex. Situația prezenta, desigur, o serie de dezavantaje. Omul era legat adeseori pe viață de familia lui extinsă, şi dacă membrii familiei erau nişte derbedei respingători pe care nu-i putea înghiți... cu atât mai rău pentru el.

— Dar cred că acest lucru le dădea oamenilor un simț de apartenență, replică Palmer îngândurat. Aproape că simt cum trebuie să fi fost. Într-un fel... cred că era foarte reconfortant.

— Da, cârâi Ortega. Dar membrii familiilor acelora vechi se şi puteau sfâşia şi mânca de vii unii pe alții. Nenorocirea era că structura socială reunea oamenii laolaltă după criterii pur întâmplătoare. Şi grupările întâmplătoare duc întotdeauna la tulburări.

— Ah, Raul, eşti un cinic incorijibil, îl mustră Fran Shannon. Trebuie să fi fost foarte romantic în zilele acelea.

— Sigur, sigur, foarte romantic. Ştii că romanticii ăia ucideau oameni numai pentru că-şi găseau nevestele cu alții în pat?

— Haide, Raul, râse Fran Shannon. Astea sunt născociri.

— Zău? ripostă Ortega rânjind. Nu numai că nu născocesc, dar asemenea lucruri se mai întâmplă şi azi pe planetele din Confederație. N-am dreptate, Jay?

— Ba da, răspunse Palmer roşind. Adică... vreau să spun, dacă te gândeşti la ceea ce înțeleg eu că te gândeşti... Hm... voi cei de aici, nici unul dintre voi nu e... hm... căsătorit?

— Da şi nu, răspunse Ortega.

— *Da şi nu?* se miră Palmer. Sau eşti sau nu eşti căsătorit.

— Nu, în felul la care te referi tu, interveni Lingo. Dar da, în raport cu principiile noastre. Într-un fel, noi suntem cu toții căsătoriți între noi. Suntem foarte importanți unii pentru ceilalți. Din multe puncte de vedere, funcționăm ca ceea ce s-ar putea numi o familie. Dar pe de altă parte, suntem indivizi perfect independenți şi suntem absolut liberi să legăm orice fel de relații în afara Grupului.

Palmer clătină din cap. Explicația îi depăşea înțelegerea.

— De exemplu, interveni Robin, tu nu eşti un membru al Grupului nostru, dar nu există nici o rațiune pentru care ar trebui să dormi tot timpul singur.

— Cum să nu existe! protestă Palmer.

Dar cum toți cei şase Solarieni izbucniră într-un râs bine dispus. Palmer începu să se întrebe şi el care anume ar fi rațiunea.

Ortega se învârtea în jurul barului. Fran se retrăsese într-un colț şi citea o carte. Max şi Linda...

Palmer, tolănit într-un fotoliu, flancat de o parte şi de alta de Lingo şi de Robin, nu se putea dumiri ce făceau Linda şi Max. Şedeau pe o canapea, privind fix unul în ochii celuilalt, fără să li se clintească un muşchi, fără să rostească o vorbă.

Palmer se uită la Robin, îi prinse privirea, îşi mută semnificativ ochii spre Max şi Linda apoi se întoarse din nou spre Robin. Era o întrebare mută.

Robin îi adresă un zâmbet cald.

— Nu mă întreba pe mine, îi spuse. Eu nu sunt telepatistă. Ei doi... mă rog, comunică între ei într-

un fel propriu telepatiştilor, în cazul de faţă al telepatiştilor care se iubesc. Eu personal prefer să-mi exprim afecţiunea pe căi mai puţin cerebrale.

Şi îi făcu un semn cu ochiul. Palmer se foi stingherit în fotoliu şi se uită la Lingo ca să se asigure că nu observase mişcarea. Dar Lingo privea în gol, zâmbind de unul singur, de parcă şi-ar fi amintit de o glumă.

— Ce părere ai, Jay? stărui Robin.

— Cum? În legătură cu ce?

— În legătură cu afecţiunea. Nu crezi că oamenii, când se plac, ar trebui să-şi declare deschis acest lucru unii altora? Adică în felul cel mai natural. Care, când e vorba de un bărbat şi de o femeie, este cel... îi aruncă o privire lungă, deschisă, fermă. Palmer se uită cu nervozitate la Lingo, care părea să ignore conversaţia în mod deliberat.

— Sigur, începu el, când două persoane se iubesc, ar trebui... vreau să spun că abstinenţa de dragul abstinenţei s-a evaporat odată cu era lui Freud.

— Nu, nu, îl corectă Robin. Eu nu mă refer la iubire. E vorba de cazul în care doi oameni se *plac.* Nu-mi spune că socoteşti necesar ca un bărbat şi o femeie să se iubească înainte de a se...

— Sigur că nu, n-am nimic împotriva relaţiilor sexuale de dragul relaţiilor sexuale. E un lucru foarte firesc.

— Nu mă refer nici la asta, zise Robin. Nu înţelegi ce înseamnă să-ţi *placă* cineva. Nu înseamnă să iubeşti respectiva persoană, dar nici să-ţi fie total indiferentă. De pildă eu îl iubesc pe Dirk. Dar asta nu mă împiedică să te plac pe tine, nu?

Cuvintele erau ambigue, dar privirea ei caldă, intimă, adâncă, nu era. Palmer nu se simţea îndemnat să-i răspundă la privire şi nici nu era sigur de sentimentele pe care i le stârnea ea. "La urma urmei, Lingo stă chiar lângă noi doi."'

Îi aruncă o privire lui Lingo. De astă dată şi acesta se uită la el. Pe faţa lui nu se putea desluşi nici un semn de supărare sau de gelozie. Părea doar foarte amuzat. Palmer nu-şi putea imagina ce anume îl amuză.

— Jay, îţi plac, nu-i aşa? îl întrebă Robin. Vreau să spun, nu mă găseşti urâtă, sau proastă, sau plictisitoare?

— Cum? Bineînţeles că nu. Cum aş putea? Desigur că îmi placi, Robin.

Fata râse tandru şi se uită din nou la el, arcuindu-şi sprâncenele cu tâlc, ca un soi de dezmierdare.

Palmer înţelesese întrebarea, dar nu ştia cum să-i răspundă şi, ce era mai rău, nu ştia cum *ar dori* să-i răspundă. Aşa încât se făcu că plouă.

Lingo scoase un sunet scurt, gutural, care semăna cu un hohot de râs înăbuşit, Se uită la Robin, înălţă din umeri şi îi făcu un semn cu mâna. Şi Robin îi răspunse printr-o ridicare din umeri, îi zâmbi dulce lui Palmer, apoi se sculă de pe scaun, se îndreptă spre scaunul lui Lingo şi se aşeză pe genunchii acestuia. Lingo o sărută pe nas şi-i spuse râzând.

— Se vede că-ţi pierzi puterea de atracţie, Robin.

— Nu pot să-i cuceresc pe toţi, răspunse fata, şi-l sărută.

Palmer, foarte stânjenit, se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre bibliotecă, unde se prefăcu a fi foarte interesat de un volum,

Câteva minute mai târziu, Max şi Linda îşi dezlipiră privirile unul de la celălalt şi, fără să rostească un cuvânt, se ridicară amândoi, Max se îndreptă spre Fran Shannon, îi şopti ceva şi apoi ieşiră împreună din cameră.

În acelaşi timp, Linda şopti ceva în urechea lui Ortega, şi părăsiră şi ei camera, braţ la braţ.

Palmer zăcea întins incomod, dar recunoscător, într-un fel, pe patul din cabina lui. Cabina era oarecum relaxantă prin plăcutul contrast cu restul navei — o încăpere mică, simplă, cu un pat. o masă şi un dulap în perete, asemănătoare cu oricare altă cabină de pe oricare altă navă. Era de o austeritate spartană şi deci liniştitor de familiară pentru el.

Fusese o zi grea, ţinând seama de toate prin câte trecuse. Cu cât îi cunoştea mai bine pe Solarieni, cu atât mai puţin îi înţelegea. În mediul lor obişnuit, păreau şi mai stranii decât pe Olympia.

Palmer clătină din cap. Oare Solarienii să nu fi fost decât nişte hedonişti degeneraţi? Niciodată până atunci nu mai văzuse pe o navă asemenea opulenţă care, într-o misiune ca aceea de faţă, părea aproape criminală.

"Oare sunt nedrept cu ei? se întrebă Palmer. La urma urmei, dacă stai să te gândeşti, la ce foloseşte ascetismul de dragul ascetismului?"

Dar ce-l tulbura pe el era forma relaţiilor dintre Solarieni — dacă exista măcar o formă. Uneori păreau să alcătuiască aproape o familie.

Dar intervenea povestea aceea cu dormitul de unul singur... Şi povestea cu "a-ţi place" în contrast cu "a iubi"...

Şi Robin

"Felul în care se uita la mine. Îşi spuse el. Cea mai directă invitaţie. Cu Lingo acolo, de faţă. Dar el nu avea nici o obiecţie... Şi apoi, pe neaşteptate, au început să se comporte ca o pereche căsătorită de mult. Şi felul în care Linda şi Max şi-au petrecut timpul uitându-se fix unul la celălalt, pentru ca apoi fiecare dintre ei să se retragă cu altcineva. N-are nici un sens".

Palmer era departe de a fi un naiv; în mod cert, nu-şi petrecuse toate nopţile singur, şi nici măcar întotdeauna cu o femeie care să fi prezentat importanţă pentru el. Cu o femeie puteai avea sau o legătură întâmplătoare, sau o legătură serioasă. Fiecare dintre acestea două era firească, în funcţie de împrejurări.

Dar cum putea exista ceva intermediar?

Totuşi Solarienii cunoşteau neîndoielnic o formă intermediară între legăturile întâmplătoare şi cele serioase. Probabil ca în cultura Solariană să fi existat anumite reguli, măcar de gust, dar Palmer nu se simţea în stare să le descifreze.

Totul i se părea năucitor. "Cred c-ar fi mai uşor să înţeleg un grup de şase Doogi", gândi el.

Şi avea să fie o călătorie lungă.

Palmer şovăia în faţa uşii de intrare în sala comună. Raţional, ştia că nu exista nici un motiv să fie bănuitor faţă de Lingo sau de Robin, totuşi mintea lui raţională întâmpina greutăţi în a-i convinge inima.

Dădu, resemnat, din umeri, şi pătrunse în cameră. Dar când intră, încercă o subită strângere de inimă, aproape un junghi de tristeţe. Solarienii erau adunaţi în jurul ciudatei mese elipsoidală. Vorbeau cu însufleţire, râdeau, zâmbeau. Întregul grup radia o veselă camaraderie, prietenie, comuniune.

Palmer recunoscu în el însuşi neplăcutul simţământ al singurătăţii, al înstrăinării. Precum şi al invidiei. Oamenii aceştia aveau *ceva.* Ceva ce împărtăşeau cu toţii, fără să se lase copleşiţi de el, ceva ce le dădea posibilitatea de a petrece lungile săptămâni ale călătoriei spre Duglaar într-un chip agreabil, savuros, fără plictiseală dar şi fără hedonism pur.

Aveau *rădăcini.* Fiecare dintre ei avea rădăcini în ceilalţi cinci, şi Palmer se simţea convins că atâta timp cât acest grup va rămâne împreună, orice loc din Galaxie ar fi constituit pentru ei un cămin.

Dar un militar de profesie, îşi spuse el cu amărăciune, nu are nici un cămin. Şi, în timp ce simţea calda atracţie exercitată de grupul Solarian, nu-şi îngăduia nici un moment să uite că oamenii aceştia erau totuşi Solarieni, străini din sihăstritul sistem Sol, ale cărui ţeluri şi argumentaţii nu puteau fi nici înţelese, nici crezute. Şi totuşi...

— Ah, Jay, spuse Lingo. Uite ceva ce o să te intereseze. Un joc fascinant. Aruncă o privire...

Palmer se apropie de masa elipsoidală. Pe suprafaţa ei fuseseră rânduite şapte moviliţe din ceea ce părea a fi nisip colorat în diverse nuanţe. O folie de plastic transparent acoperea masa, la o distanţă de vreo doi centimetri de vârful grămăjoarelor.

— Ce-i asta? întrebă Palmer.

— O masă telecinetică, îi explică Robin Morel. Talente cu adevărat telepatice nu au decât puţini oameni, ca Max şi ca Linda, dar oricine are *oarecare* abilitate telepatică latentă. Aranjamentul acesta e menit să-i facă pe oamenii de mijloc să-şi exercite facultăţile telepatice latente.

— Şi cum funcţionează?

— Suprafaţa mesei nu are nici un coeficient de fricţiune, începu Ortega. "Nisipul" colorat e alcătuit în realitate din boabe infinitezimale de oţel colorat, micropolisate, aşa încât şi ele deţin cel mai scăzut cu putinţă coeficient de fricţiune. Folia transparentă a fost fixată pe suprafaţa mesei după ce aerul dinăuntru a fost evacuat, creându-se vid. Aşa încât fricţiunea rostogolirii şi rezistenţa aerului sunt eliminate până aproape de zero, minimalizându-se în felul acesta cantitatea de forţă psihocinetică necesară să mişte "nisipul". Desigur, bobiţele individuale conţin extrem de puţină masă. Uite, eu deţin o cantitate foarte redusă de forţă psihocinetică, dar urmăreşte-mă! O să folosesc moviliţa verde.

Ortega îşi concentră cu intensitate privirile pe suprafaţa mesei. În timp ce Palmer îl urmărea fascinat, grămăjoara de particule verzi începu să se turtească, până nu rămase decât un cerc verde, plat, cu grosime de o particulă. Treptat, cercul începu să-şi schimbe forma şi, după câteva minute, apărură iniţialele "R.O." alcătuite din particule verzi.

— Nu-i deloc rău pentru un amator, aprecie Max Bergstrom. Desigur, eu şi Linda putem executa Scamatoria asta cu mintea "legată la spate."

Brusc, grămăjoara roşie începu să se mişte de parcă fiecare dintre particulele individuale ar fi fost o mică insectă plină de energie. În câteva secunde, pe masă apăru o inimă roşie. Moviliţa galbenă se prefăcu într-o săgeată care străpunse inima. Câteva dintre firele galbene săltară în suprafaţa inimii şi înscriseră legenda: M.B. i. pe L.D.

— *Zău!* bombăni Ortega, încreţindu-şi nasul. Toată lumea râse. Până şi Palmer se pomeni alăturându-se veseliei.

— Haide, Jay, acum încearcă tu!

— Nu cred că...

— Haide, haide!

— Mă rog... bâigui Palmer cu îndoială, ce trebuie să fac?

— Doar să te gândeşti intens la nisip, îl îndrumă Ortega. Încearcă moviliţa albastră.

Palmer înălţă din umeri şi îşi concentră privirile, cu intensitate, dar şi cu stinghereală pe grămăjoara albastră. "Mişcaţi-vă! mişcaţi-vă! spunea în gând, hai, fir-aţi să fiţi, turtiţi-vă!"

Nu părea să se fi întâmplat mare lucru. Câteva particule individuale din vârf lunecară către margini. Palmer continuă să se concentreze câteva minute. Poate că erau ceva mai multe particule acum la periferia movilitei decât fuseseră la început, şi poate că moviliţa era puţin mai plată, dar...

— Foarte bine pentru prima încercare! exclamă Robin Morel când Palmer îşi desprinse în sfârşit privirile de la masă.

— Găseşti? întrebă el cu reală plăcere.

Robin îi zâmbi cu căldură.

— *Sincer,* Jay. O mulţime de oameni nu pot mişca nici măcar un singur fir la prima încercare. Poate că avem printre noi un telepatist latent.

Palmer râse ca un băieţaş. Oamenii ăştia păreau să fie într-adevăr interesaţi de el, din toată inima şi fără afectare. Poate că...

— Poate că am subestimat Confederaţia în toţi aceşti ani, spuse Ortega. Poate că planetele Confederaţiei sunt pline de Talente.

Vorbea într-un fel superficial, dar cuvintele lui avură darul să dezumfle complet balonul euforiei lui Palmer. În fond, oamenii ăştia *erau* Solarieni, şi se aflau angajaţi într-o misiune care se putea dovedi fatală pentru Confederaţia Umană. Îi luaseră toate armele, pur şi simplu nu puteai avea încredere în ei. Ar însemna o nebunie, poate chiar o trădare, dacă ar accepta să se integreze în grup, oricât de atrăgătoare ar fi asemenea perspectivă.

— Ceva în neregulă, Jay? îl întrebă Lingo.

— A... nu... cred că mă duc... hm... să citesc o carte.

Se îndepărtă de Solarieni şi se îndreptă spre bibliotecă. În timp ce cotrobăia fără rost printre cărţi, le simţi ochii fixaţi asupră-i, deşi îşi continuau jocul. Era extrem de stânjenitor. Privirile lor piezişe îl făceau să se simtă mai mult ca oricând un intrus, şi, mai rău, îl făceau să admită că era astfel numai din vina lui.

Dar cel mai neplăcut dintre toate lucrurile era ceea ce exprimau aceste priviri fugitive. Pentru că nu exprimau iritare, ci milă.

Îi era cu neputinţă să doarmă. Şedea încordat pe marginea patului, confuz şi nehotărât.

Palmer simţea că Solarienii îi ofereau *ceva,* însă era ceva ce ei nu putea înţelege. Dar pe care, o parte din el, îl dorea din tot sufletul. Se maturizase într-o civilizaţie care se afla de trei sute de ani în stare de război. Era militar şi ştia, fără falsă modestie, că era un bun militar. Şi nu-şi amintea să-şi fi dorit vreodată altceva. Totuşi acum avea impresia că din viaţa lui lipsea ceva, un lucru a cărui absenţă nici n-o bănuise măcar până nu-i întâlnise pe cei şase oameni care îl deţineau... chiar dacă încă nu ştia despre ce-i vorba...

Dar mai era şi misiunea, poate cea mai importantă misiune din istoria Confederaţiei. Ce aveau de gând Solarienii? Urmăreau oare acelaşi scop ca şi Confederaţia — adică să câştige războiul — sau nu voiau decât să salveze Fortăreaţa Sol, pe spinarea restului rasei umane?

În alte circumstanţe, s-ar fi simţit liber să se integreze în grupul lor, dar îşi putea oare îngădui să le acorde atâta încredere fără să ştie care este adevărata natură a misiunii lor?

Pe de altă parte, poate că integrarea în grup ar însemna cea mai bună cale de a afla câte ceva. În fond. dacă le-ar arăta că are încredere în ei, n-ar căpăta şi ei încredere în el?

Decât doar dacă aveau într-adevăr ceva de *ascuns.*

Era prea mult pentru...

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile.

— Intră, rosti Palmer cam în silă.

Apăru Robin Morel. Deschise uşa, intră în cabină şi se aşeză pe pat alături de el. Un timp continuă să-l studieze.

— Jay, te frământă ceva.

— Ei, asta nu-i chiar o cabină de plăcere, o repezi Palmer, cu mai multă bruscheţe decât intenţionase.

Devenise conştient, în mod nu prea agreabil, că femeia de lângă el era foarte atrăgătoare.

— Mă refer la altceva, răspunse ea cu blândeţe. Mă gândesc la ostilitatea dintre tine şi noi. O simţim, şi sunt convinsă că o simţi şi tu. Misiunea ar decurge mult mai lin dacă n-ar exista această încordare.

— Te aştepţi să am încredere în voi? Voi aţi avut încredere în mine? Mi-aţi luat toate armele, nu-i aşa? Asta numeşti încredere?

— Un om înarmat până în dinţi nu poate îi considerat tocmai prieten, răspunse Robin cu un zâmbet vag.

— *Touche,* replică Palmer, ceva mai bine dispus. Deci hai să cădem de acord că nu avem încredere

unii în alții.

— Dar nu *trebuie* să fie aşa.

— Nu văd cum ar putea fi altfel. Eu sunt un ofițer al Confederației, voi sunteți Solarieni. Am stat separați unii de alții timp de trei secole, şi asta nu din cauza *noastră.*

— Dar amândoi luptăm împotriva aceluiaşi duşman, nu-i aşa?

— Oare? se răsti Palmer. Noi i-am ținut în loc pe Doogi cu navele şi cu viețile noastre, timp de trei secole. Voi ce-ați făcut?

— Am dus aceeaşi luptă dar pe altă cale, răspunse Robin calm. Desigur că nu vei reuşi să înțelegi până când nu vei deveni parte din Grupul nostru. De ce nu încerci?

— Ce să încerc?

— Să ne încerci pe noi. Suntem făpturi umane, nu monştri. Noi vrem să-ți fim prieteni. Într-un fel pe care încă nu-l poți înțelege, vrem să-ți fim mai mult decât prieteni.

— Cum vine asta? întrebă Palmer cu o expresie exagerat de nedumerită.

— Poate că nu chiar în felul la care te gândeşti tu, răspunse Robin, râzând. Deşi nu văd nici un motiv pentru care ai dormi singur, decât dacă tu o doreşti.

— Credeam că tu şi Lingo...

— Bineînțeles, dar nu ne *aparținem* unul celuilalt. O ființă umană nu poate fi proprietatea nimănui, Jay.

— Vrei să spui că Lingo n-ar fi gelos? Că n-ar exista animozități între noi?

— De ce să existe? Iei ceva de la el? Va avea parte de mai puțin din mine? Doar nu se pune problema să te iubesc, aşa cum îl iubesc pe Dirk. El ştie foarte bine acest lucru. Şi apoi, totul s-ar petrece în cadrul Grupului.

— Sună de parcă ai spune în sânul familiei.

— Într-un anumit fel aşa şi e. Un Grup este ca... mă rog, dacă n-ai făcut niciodată parte dintr-unul, n-am cum să-ți explic. E ca o mică familie, dar nu există un cap al gospodăriei. E o relație de egalitate deplină. Şi oamenii fac parte din grupuri numai pentru că ei o vor. Şi au libertatea să-şi stabilească orice fel de relații în afara grupului, sau orice fel de relații în interiorul grupului, ca Dirk şi cu mine, sau ca Linda şi Max, care sunt încă şi mai apropiați. Şi totuşi facem parte din acelaşi armonios... Jay, lucrul ăsta nu poate fi descris unui străin. Trebuie să-l *simți.*

Palmer încerca puterea de atracție a ceea ce descria ea, nu pentru c-ar fi înțeles despre ce e vorba — abia dacă intuia conceptul — ci pentru felul în care-i vorbea. Dacă şi-ar da frâu liber, dacă s-ar lăsa integrat în grup, simțea că ar fi fost ceva ca o întoarcere acasă. Deşi niciodată nu existase pentru el un "acasă".

Şi totuşi, nu era aceasta exact ceea ce voiau *ei* să-l facă să simtă? Oare întreaga chestiune nu putea fi o capcană? Cert, momeala era extrem de atrăgătoare.

— Ce ai de spus, Jay?

— Somnul mă va ajuta să hotărăsc.

— Somnul de unul singur? întrebă ea zâmbind.

— De unul singur.

V

DUPĂ CE ROBIN, părăsi cabina. Palmer rămase la fel de încordat pe marginea patului, neputând şi nedorind să adoarmă.

"De când mă găsesc pe nava asta?" se întrebă Palmer. I se părea că trecuseră ani de zile...

Făcu o grimasă. Acum, când stătea să se gândească, cea mai mare parte din viața lui se scursese asemenea ceasurilor — luptă, retragere, Oraşele Libertății, iar luptă, într-un război care ținea de secole viața unui ofițer nu putea fi decât un nesfârşit şir de repetări an după an. În ultimele două zile trăise mai multe lucruri noi decât în ultimii doi ani. Erau prea multe pentru a le putea mistui dintr-odată...

Robin... şi Solarienii... şi misiunea. Da, lucrul cel mai important din toate era misiunea. Dar ce anume era misiunea? Kurowski îi dăduse dispoziții să colaboreze cu Solarienii până în momentul când îşi va da seama că aceştia încearcă să-i tragă pe sfoară. "Şi în asemenea caz, îşi spuse Palmer, mi se cere să preiau conducerea navei sau. În ultimă instanță, să o distrug,

Dar cum pot realiza aşa ceva când mi-am pierdut toate armele şi când am de-a face cu oameni care-mi pot citi gândurile şi controla mişcările?"

Istovit, dar neliniştit, Palmer se ridică de pe pat şi începu să se învârtească prin cabină. Toate gândurile lui gravitau în jurul întrebării dacă poate sau nu poate avea încredere în Solarieni. Păreau să fie cei mai prietenoşi oameni din Galaxie, aveau o căldură, o degajare. o deschidere, cum Palmer nu mai întâlnise până atunci. Şi o lipsă totală de gelozie, o aparentă dorință de a împărți... *absolut totul.* În condiții obişnuite, ar fi fost mai mult decât fericit să-i numească pe aceşti oameni prieteni... sau ceva mai

mult decât prieteni.

Dar, erau aceiaşi oameni care-i invadaseră ungherele cela mai intime ale minţii, care-l împinseseră într-o presupusă misiune al cărei deznodământ nu putea fi decât o moarte sigură şi lipsită de noimă. Oricum s-ar fi prezentat ca fiinţe umane, erau totuşi *Solarieni.* Şi Fortăreaţa Sol era sinonimă cu enigma şi necunoscutul. În ce mod de neghicit se putuseră schimba oamenii din Sol în trei secole de izolare!

În viaţa lor personală, Solarienii se vădeau străini şi de neînţeles în chipuri foarte variate... Nu era logic să presupui că şi motivaţiile lor politice erau la fel de străine?

Palmer se aşeză din nou pe pat şi începu să se dezbrace. Un lucru, cel puţin, era limpede — şi anume că trebuia să afle mult mai mult. Trebuia să descopere adevărul despre Fortăreaţa Sol şi despre misiunea Solarienilor, înainte de a putea măcar spera să pornească la acţiune.

"Poate, îşi spuse el, poate că drumul cel mai uşor ar fi sa-mi dau frâu liber, să mă integrez în Grupul lor?"

Rânji sec în sinea lui. A-şi da frâu liber cu Robin n-ar fi însemnat chiar un mare sacrificiu.

Când intră Palmer, Raul Ortega se afla singur în sala comună, sprijinit de bar şi sorbind o băutură dintr-un pahar înalt.

Ortega îi făcu un semn din cap şi umplu un alt pahar înalt cu un lichid roşu, dintr-un urcior care se găsea pe bar.

— Ia şi tu o băutură, Jay, îl invită Ortega.

Palmer se apropie de el şi luă băutura. O privi bănuitor şi învârti încet paharul în mână.

— De astă dată nu-i decât vin roşu, îl asigură Ortega râzând. Bun, vechi şi rece.

Palmer sorbi cu îndoială.

— Da, e vin, încuviinţă el. Şi încă foarte bun.

— Noi nu folosim decât ce-i mai bun, răspunse Ortega tărăgănând cuvintele. Şi apoi, întrebă cu neaşteptată bruscheţe; Jay, de ce n-ai încredere în noi?

— De ce-aş avea? Îmi citiţi gândurile împotriva voinţei mele. Îmi confiscaţi armele. Mă împingeţi într-o misiune sinucigaşă. Şi, peste toate, sunteţi Solarieni, ori în sistemul Sol nimeni nu a mai avut acces de trei sute de ani. Ce raţiune mi-ai putea oferi pentru a-mi câştiga încrederea în voi?

— Faptul că eşti încă în viaţă, răspunse Ortega calm.

— Ce vrei să spui?

— Gândeşte-te puţin. Ai fost dezarmat. Max şi Linda îţi pot citi gândurile şi controla acţiunile în orice moment ar dori. Tu nu poţi face absolut nimic împotriva noastră, în timp ce noi am putea face cu tine orice am vrea. Iată raţiunea pentru care ar trebui să ai încredere în noi.

— Asta-i o raţiune de-a avea încredere în voi?

— Cea mai buna dintre raţiuni, răspunse Ortega, sorbind din pahar. N-ai avea nimic de câştigat *neavând* încredere în noi. Nu poţi face nimic împotriva noastră, şi ar trebui să te obişnuieşti cu gândul că noi avem puterea de a face orice din tine. Aşa încât de ce să n-ai încredere în noi?

— Ce mai raţionament! exclamă Palmer. Aşadar pentru mine totul se reduce la a alege dacă să fiu prizonier sau musafir politicos.

— Ai pus punctul pe i. Noi îţi oferim prietenia, Jay, prietenie adevărată. Ia-ne aşa cum suntem, şi călătoria o să fie mult mai plăcută, ai să vezi. Nu te împotrivi, Jay. Nu vei dobândi altceva decât insomnie. Încearcă-ne.

Palmer ridică din umeri şi dădu pe gât o înghiţitură de vin.

— Ştii, Raul, s-ar putea să ai dreptate. "Dar nu în felul în care crezi tu", adăugă în gând.

Palmer îi zâmbi cu deliberată voioşie lui Robin Morel, peste ceaşca de cafea. Luase hotărârea. Nu se va ţine la distanţă de Solarieni; va face tot ce voiau de la el, până la un anumit punct. Cel puţin până la punctul în care-şi va da seama ce gânduri au şi dacă se poate sau nu avea încredere în ei. În mod clar, avea datoria de a se infiltra în Grup.

Şi, la urma urmei, nu era o datorie chiar atât de neplăcută.

— De ce rânjeşti, Jay? îl întrebă Lingo prietenos. Tu şi Robin...?

— Categoric nu.

— În orice caz, *încă* nu, Dirk, răspunse Robin. Palmer roşi, şi toată lumea râse. După o clipă, începu Şi el să râdă.

— Cred că-i prima oară când te văd râzând, i se adresă Lingo. Şi-ţi vine bine. A existat o atmosferă prea tensionată în misiunea noastră.

— Robin i-a vorbit toată noaptea despre lucrurile astea, interveni Max Bergstrom.

— Cum ai... izbucni Palmer uimit.

Bergstrom râse şi îşi ciocăni tâmpla dreaptă cu degetul arătător.

— Şi *tu,* urmă el, ai luat hotărârea să faci o încercare. Fii binevenit în Grup.

— Nimeni nu poate avea aici nici un strop de intimitate, cu voi, telepatiştii, în jur? întrebă Palmer încercând să-şi imprime tonului o notă de voioşie pe care de fapt nu o simţea.

— Ba poţi avea câtă intimitate doreşti, ripostă Linda Dortin. Nici un strop mai mult sau mai puţin.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă stai să te gândeşti, interveni Lingo, existenta unei minorităţi telepatice implică unele probleme sociale delicate. Ca şi existenţa celorlalte Talente. Dacă n-ar exista Grupul Organic, atunci.....

— Grupul Organic?

— Asta constituim noi şase, Jay. Un Grup Organic. Rasa Umană a dispus întotdeauna de indivizi dotaţi cu talente neobişnuite, ceea ce a determinat mari deosebiri între membrii ei. În sânul rasei umane există diferenţe mult mai adânci decât în sânul Doogilor. Dar până de curând, acest lucru a avut repercusiuni negative asupra umanităţii, pentru că permanent a existat tendinţa reunirii laolaltă a tipurilor umane similare, aflate într-un antagonism reciproc cu celelalte grupări de tipuri umane. De pildă, unitatea de bază a societăţii umane a constituit-o întotdeauna familia. Şi, desigur, o "familie" poate fi definită ca un grup de oameni cu trăsături genetice similare. Cei de acelaşi fel au înclinat întotdeauna să se grupeze — în formaţiuni mai mici sau mai mari — cea mai mică dintre ele fiind familia, şi cea mai mare statul naţional, ale cărui forme recente sunt, într-un fel, guvernele planetare.

— Niciodată nu am privit lucrurile în felul ăsta, murmură Palmer. Vrei să spui că statul naţional nu e decât o extensie a familiei?

— Dar ce altceva? Cele mai largi unităţi ale unei structuri sociale sunt determinate întotdeauna de natura unităţii de bază.

— Şi "rasa" nu e decât o extensie a ideii de clan! exclamă Palmer. Desigur... e evident că...

— Din această pricină rasa umană nu a fost niciodată unită, urmă Lingo. Până şi Confederaţia nu-i decât o colecţie de sisteme solare separate. Dacă n-ar exista Doogii, n-ar exista nici Confederaţia. S-ar dezagrega, pentru că unitatea socială de bază e familia.

— Şi ce legături are acest lucru cu telepatiştii?

— Imaginează-ţi, se interpuse Max Bergstrom, ce-ar fi dacă noi telepatiştii — şi există milioane în sistemul Sol — ne-am considera o rasă, un clan, şi i-am considera pe toţi ceilalţi...

— Destul! strigă Palmer. Înţeleg punctul tău de vedere.

— Îi înţelegi *parţial,* continuă Lingo. Telepatia nu este unicul Talent. Uită-te la noi şase: doi telepatişti, Max şi Linda. Raul e Maestru de Jocuri...

— Maestru de Jocuri? Am mai auzit termenul ăsta. La Adunarea Generală a Comandanţilor. Înseamnă strateg, nu?

— În felul în care "ostaş" înseamnă "asasin cu plată", râse Ortega.

— Vezi tu, Jay, îl lămuri Lingo, a fi Maestru de Jocuri nu e ceva ce se învaţă. E un Talent înnăscut, o însuşire instinctivă şi, cel puţin în parte, ereditară. Ca şi telepatia. Raul posedă capacitatea instinctivă de a concepe planurile luptelor militare şi geopolitice, ca războiul cu Doogii de pildă, de parcă n-ar fi altceva decât nişte jocuri de cărţi sau de şah.

— Vrei să spui că-i un computer strategic uman, aşa cum tu eşti un computer de navă uman.

— Jay, pentru tine toate astea sunt greu de înţeles. dar un Maestru de Jocuri e mult superior oricărui computer strategic, chiar din Centrul de Computerizare din Olympia IV. Pentru că, pe lângă faptul de a trata cu date obiective, el ia în consideraţie şi factorii subiectivi, ca de pildă psihologia adversarului, eventualele intenţii de introducere în eroare, o mie de factori subiectivi în faţa cărora un computer va rămâne întotdeauna orb. Se pot construi computere care să joace bine o partidă de şah — pentru că şahul e un joc de logică. Dar nici un computer nu va putea rivaliza cu un jucător de cărţi trişor.

— Şi există milioane de persoane dotate şi cu acest Talent, explică Ortega. Cum ar fi dacă ne-am considera o rasă aparte?

— Iar Fran este un Edetic, urmă Lingo. Are o memorie totală; e un almanah ambulant, o enciclopedie, un fişier ambulant. Robin e ceva mult mai subtil — o nespecialistă specială. În lipsa unui termen mai adecvat, Talentul ei se numeşte "Clei".

— Deci întregul sistem Sol e locuit de oameni care deţin aceste mari Talente diferite?

— Începi să înţelegi. În felul în care evoluează rasa umană, diferenţele dintre membrii ei individuali se *adâncesc,* nu se netezesc. Specializarea devine din ce în ce mai pronunţată. Şi dacă rasa ar continua să fie organizată pe baza naţiunilor, clanurilor, familiilor şi grupărilor bazate doar pe asemănări...

— Ar face explozie! conchise Palmer.

— Exact. Ori Grupul Organic este o nouă unitate de bază, fondată nu pe similitudinile dintre membri ci pe *diferenţele* dintre ei. Nu e numai o idee bună, ci şi o necesitate evoluţionistă. Oameni cu Talente şi Naturi foarte diferite se grupează laolaltă într-o unitate de bază. Şi, fireşte, având la temelie o unitate clădită pe acest gen de cooperare funcţională, întreaga civilizaţie e mai stabilă şi mai unită.

— Dar cum puteţi ajunge la decizii cu o asemenea structură mozaicală? Până la urmă, ce anume reuneşte şi ţine laolaltă tipuri umane atât de diferite?

— Acesta va fi lucrul cel mai greu de înţeles pentru tine, Jay, interveni din nou Ortega. Dar fapt este

că şi *Conducerea* constituie un Talent ca şi telepatia sau măiestria la jocuri. Dirk este conducătorul nostru. Aşa cum lui nu i-ar trece prin minte să încerce a fi telepat sau edetic, nici unuia dintre noi nu i-ar veni gândul să fie Conducător.

— Şi tu îţi spui acum: "în aşa ceva trebuie să intru eu?" interveni Linda Dortin. Fireşte că eşti şocat. Întreaga voastră civilizaţie e întemeiată pe o bază total diferită de a noastră. Dar te înţelegem bine... Cum ar putea nişte telepatişti să nu încerce empatia? Ne dăm seama cât de greu va fi pentru tine. Şi te vom ajuta cât ne va sta în putinţă. Chiar în clipa asta, ai vrea să fii singur ca să poţi rumega toate câte le-ai aflat, nu?

— Da, răspunse Palmer şi, spre surprinseră lui, nu se simţea supărat că Linda îi citise gândurile şi-i exprimase în numele lui dorinţa. Îşi dădea seama că nu fusese un act de iscodire ci de caritate.

Când se ridică de la masă, Robin îi spuse;

— Jay, când o să mă vrei, voi veni la tine.

— Dar cum ai să ştii?

Se opri din vorbă. Desigur că Robin va şti dacă el va dori s-o vadă. Acum înţelegea ceva din etica telepatiei. Max şi Linda aveau să-i citească gândurile numai când aşa ceva s-ar dovedi necesar pentru binele Grupului. Sau când el personal ar dori-o.

"Unicul cuvânt care defineşte toate acestea este *străin",* îşi spuse Palmer străbătând spaţiul îngust dintre pat şi dulap. Străin faţă de cele mai elementare premise ale singurei civilizaţii pe care o cunoştea el.

Să se integreze în aşa *ceva?* Să aibă încredere în oamenii veniţi dintr-o civilizaţie *atât de străină?* Ar fi fost cu putinţă chiar dacă ar fi dorit-o?

Una era să accepte stranietatea Doogilor — În fond, ei aparţineau unei civilizaţii nonumane. Dar Solarienii erau făpturi omeneşti, ceea ce, într-un fel, îi făcea şi mai străini decât Doogii.

"Şi totuşi, se întreba el, străin trebuie să echivaleze întotdeauna cu *rău?* N-ar fi fost posibil ca o structură socială străină să fie mai bună decât cea cunoscută? N-ar fi fost posibil ca oamenii din Fortăreaţa Sol să fie mai umani decât cei din Confederaţie?

Exista oare vreo altă cale obiectiva de a cunoaşte acest lucru? Şi dacă nu, înseamnă că nu va exista niciodată o posibilitate de încredere reciprocă între Confederaţie şi Fortăreaţa Sol, nu mai mult decât ar putea să existe între Oameni şi Doogi? Dar, la urma urmei, Solarienii *erau* fiinţe omeneşti. Bărbaţi... şi femei...

Poate dacă Robin...

Simţi ceva călduros zâmbind în mintea lui şi ştiu că Robin era acum în drum spre cabină.

Câteva minute mai târziu, deschise uşa. Îşi dădu seama că pentru Robin nu era necesar să bată la uşă.

Se aşezară pe pat, unul lângă altul, şi ea îi adresă un surâs cald, surâsul de invitaţie al unei femei frumoase. Şi totuşi, nu se putea împiedica să gândească despre ea că e o frumoasă, dezirabilă, femeie *străină,*

— Te simţi mai bine? întrebă ea cu o uşoară mişcare a capului, care-i făcu părul roşcat, mătăsos, să unduiască provocator.

Palmer era stupid de conştient că se găsea singur cu o femeie frumoasă, o femeie care era în acelaşi timp dezirabilă şi străină, caldă şi de o stranietate care te îngheţa.

— S-ar putea spune că mă simt mai rău. Mai confuz.

— În legătură cu noi? Sau cu tine?

— În legătură cu ambele. Între noi e o deosebire colosală. Nu reuşesc să vă înţeleg, adică să vă înţeleg *cu adevărat.* Max şi Linda cel puţin sunt telepatişti, pot pătrunde în cugetul meu. Ei pot şti ce sunt eu, ce gânduri am...

— Ar putea, răspunse Robin, dar n-or s-o facă. Acest lucru nu se obişnuieşte la noi mai mult decât s-ar obişnui să intri în alcovul cuiva fără să fii chemat.

— Ei, asta mă mai linişteşte cât de cât, dar nu foarte mult. Continui să nu-i înţeleg pe ai tăi. Parcă aţi fi un grup de Doogi.

— Crede-mă. Jay, noi doi avem mult mai multe trăsături comune decât ar avea, fiecare dintre noi, cu un Duglaari. Doogii sunt fundamental logici; oamenii sunt ilogici sau, mai curând, alogici. În fond, cele două culturi ale noastre împart milenii de istorie comună. Facem parte din aceeaşi rasă, şi *avem* un duşman comun. Şi, desigur, râse ea, din punct de vedere biologic am mult mai multe în comun cu tine decât cu un Doog.

— Cum trebuie să iau aceste cuvinte, întrebă Palmer jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Cum ţi-ar plăcea să le iei, Jay, răspunse ea privindu-l cu vicleană sfială.

— Cum ţi-ar plăcea *ţie* să le iau?

— Chiar nu ştii? răspunse Robin râzând.

Întinse mâna încet şi-l mângâie pe cap, împletindu-şi degetele în părul lui.

El îşi lăsă, uşor şi şovăielnic, mâna stângă pe umărul ei. Apoi îşi plimbă languros degetul mare al

mâini drepte pe fruntea ei.

— Cred că ştiu, răspunse, trăgând-o spre el.

Robin Morel se răsuci în pat, se sprijini în coate şi-i surâse lui Palmer care se rezema de spetează.

— Ei, mă găseşti chiar atât de străină?

— Nu... băigui Palmer silindu-se să zâmbească.

— Atunci ce este, Jay?

— Misiunea asta a noastră ar putea dura săptămâni întregi. Vreau să spun că noi şapte vom fi îmbuteliați în nava asta un timp lung...

— Şi?

— Mă rog... hm... mă gândesc la Dirk. Adică la tine şi la Dirk.. Situația ar deveni extrem de neplăcută dacă Dirk şi cu mine ne-am duşmăni.

— De ce să te duşmăneşti cu Dirk?

— Eu nu-l duşmănesc. Dar asta nu înseamnă că el n-ar vrea să lupte cu mine,

— Credeam că am mai discutat toate astea, oftă Robin. Uite, haide să vorbim pe față. Dirk e omul meu. Tu nu intri în competiție cu el şi el nu intră în competiție cu tine. Tu îmi placi, dar nu simt pentru tine ceea ce simt pentru Dirk. Ştiu acest lucru şi îl ştie şi Dirk, şi sper că-l ştii şi tu. Nu există nici o pricină de gelozie.

— Robin, tu poți spune toate astea, răspunse Palmer încruntându-se fără răutate, dar tu nu eşti bărbat. Bărbații au alte sentimente în asemenea situații. Ştii tu, doi cerbi care se împung cu coarnele, şi altele de felul ăsta. Ştiu ce-aş simți *eu* în locul lui Dirk.

— Dar *nu* eşti în locul lui. Jay, zâmbi fata. Şi nu eşti nici cerb. Şi nici Dirk nu e. Suntem ființe omeneşti, nu animale. Ştii de ce cred că te temi tu *de fapt?*

— De ce?

__ Că Dirk *nu* o să fie gelos,

__ Cum? bombăni Palmer stingherit. Adică ce vrei să spui?

— Bănuiesc că ştii ce vreau să spun. Jay. Fii cinstit cu tine însuți. Nu-i vina ta că simți acest lucru. Întreaga voastră cultură te-a preparat pentru aşa ceva. Recunoaşte! Jay, dacă ai putea recunoaşte asemenea lucru în conştiința ta, atunci ai reuşi să-i faci față şi să-l depăşeşti.

— Nu ştiu ce tot vorbeşti, protestă Palmer, poate cu puțin prea multă tărie,

— Tu vrei ca Dirk să fie gelos.

— De ce-aş vrea aşa ceva? se apără Palmer. N-am nimic împotriva lui Dirk personal.

— Sigur că nu. Una nu are de-a face cu cealaltă. Dar în cultura voastră, bărbații au fost învățați să se măsoare cu alți bărbați. Dacă Dirk ar *fi* gelos pe tine, ar însemna că ai o superioritate asupra lui. Dacă nu-i gelos. Înseamnă ceva foarte rău, anume că nu eşti îndeajuns de bărbat încât să-i stârneşti gelozia.

— E un mod îngrozitor de a privi lucrurile. Înseamnă să priveşti viața ca şi cum ar fi o nesfârşită încăierare între câini...

— Ai dreptate, răspunse Robin calm. Dar, zău aşa, în felul ăsta ai privit tu tot timpul situația. Ți-am spus ca Dirk n-o să fie gelos, şi ți-a dat şi el a înțelege acelaşi lucru. Atunci nu crezi că toată această rivalitate lipsita de sens izvorăşte din *tine?*

Palmer rămase tăcut câteva minute. Cuvintele lui Robin avuseseră răsunet în el. "Nu vreau să i-o iau lui Lingo, îşi spuse el, şi Lingo probabil că ştie acest lucru. Aşa încât de ce aş fi eu gelos pe el sau el gelos pe mine?"

Şi totuşi, când se analiza adânc, trebuia să recunoască în el însuşi că, dacă Lingo n-ar da semne de gelozie, ar încerca un profund sentiment de inferioritate, aproape de jignire. Ca şi cum Lingo i-ar fi spus: "Pentru mine nu eşti destul de bărbat încât să mă sinchisesc de tine.''

Îl durea să recunoască, dar Robin avea dreptate.

— Poate... spun *poate,* să ai dreptate, bombăni el. Robin îl privi surâzând şi îşi puse cu blândețe mâna pe mâna lui.

— Ştiu că ți-a trebuit mult curaj ca să recunoşti asemenea lucru până şi în sinea ta. Asta-i ceea ce face ca un bărbat să fie bărbat, nu lupta cu coarnele. Jay, dacă ai învățat într-adevăr acest lucru, cred că ai putea începe să înțelegi că există şi oameni complet diferiți de tine, ale căror cultură, psihologie şi valori pornesc de la cu totul alte premise, dar care totuşi nu sunt *străini,* nu sunt *mai puțin* umani decât Oamenii din Confederație, ba chiar mult mai umani.

— Ca tine, da? S-ar putea să ai dreptate. Haide să mergem în sala comună. Dacă vrei într-adevăr să-ți vorbesc deschis, trebuie să-ți spun că nu voi fi convins că Dirk n-o să se uite strâmb la mine, decât când voi vedea cu ochii mei că n-o face.

Lingo îi adresă lui Palmer un zâmbet cu tâlc, când îi văzu intrând în sala comună cu Robin. Se afla şi Bergstrom de față, iar Palmer îi aruncă telepatistului o privire încruntată, care conținea pe jumătate şi o întrebare nerostită.

Lingo îi prinse privirea şi râse cu poftă.

— Nu, Jay, îl linişti el, te asigur că te-ai bucurat de o deplină intimitate mentală şi vei continua să te bucuri de ea atâta timp cât vei dori. Desigur, dacă există vreo... cum să spun... vreo anume experienţă plăcută pe care vrei s-o împărtăşeşti cu întregul Grup, Max şi Linda pot să ne pună minţile în contact. Dar aşa ceva se face pe considerente strict voluntare.

— Nu... hm, nu ai nimic împotrivă? izbucni Palmer. Vreau să spun...

— De ce aş avea ceva împotrivă? răspunse Lingo, oferindu-i lui Palmer un zâmbet de adâncă şi adevărată prietenie. Eu nu am pierdut nimic, şi *tu* ai câştigat mult. De ce să nu mă bucur pentru tine? Te simţi de zece ori mai bine decât te simţeai înainte, mai relaxat, mai calm. Se vede cu ochii. Se desprinde din tine.

— Nu cred că arăt altfel, mormăi Palmer.

— Jay, pentru un ochi exersat ca al meu, e scris pe fruntea ta. De pildă, muşchii îţi sunt mai destinşi — pun rămăşag că grosimea gâtului, să zicem, e cu o şaisprezecime de centimetru mai mică decât atunci când te-ai îmbarcat. Şi mersul e diferit, calci cu talpa întreagă, la început călcai pe vârfuri. Te-ai schimbat într-o duzină de lucruri mărunte. Eşti mai destins, mai puţin încordat, mai puţin ostil.

Palmer râse nervos:

— Dirk, mă sperii mai mult ca oricând, spuse cu destula seriozitate.

Numai după ce Lingo îi atrăsese atenţia, îşi dădu şi el seama de schimbările survenite în ţinuta lui şi în tonusul muscular. Probabil că spiritul de observaţie ţinea de ceea ce ei numeau "Talentul de Conducător". Oare câte alte abilităţi necunoscute implicau aceste Talente?

— Încă ne socoteşti străini, se amestecă Bergstrom. ceea ce este foarte de înţeles. Dar cred că ţi-ai dat seama că *străin* nu înseamnă neapărat greşit. S-a operat în tine o schimbare subtilă, dar semnificativă. Şi ţi-o putem dovedi concret. Vino la masa telecinetică.

Bergstrom, Lingo, Robin şi Palmer se adunară în jurul mesei.

— Cunoaştem infinit mai multe despre *ce* poate face telepatia, decât despre *de* ce, începu Bergstrom. Dar ştim că starea de spirit şi calmul emoţional au efect asupra performanţelor. Îţi aduci aminte, când ai încercat prima dată "nisipul", n-ai reuşit să mişti din loc decât câteva firicele. Raul, care nu are decât un minim de Talent telepatic mai mult decât tine, a fost în stare să-şi scrie iniţialele. Desigur, diferenţa se datorează parţial exerciţiului, dar în cea mai mare parte provine din faptul că Raul se simte integrat în Grupul Organic. Gradul de implicare într-un grup afectează performanţa.

— Haide, Jay. Îl îndemnă Robin. Încearcă cu boabele verzi. Încearcă doar să aplatizezi moviliţa. Vei avea o surpriză.

Palmer rânji stânjenit şi îşi concentră atenţia pe grămăjoara conică de biluţe de oţel micropolisate. Una, două, trei; patru granule lunecară din vârf spre margini. Cinci... nouă... cincisprezece.

Îşi încordă spiritul cât de mult putu, exprimându-şi dorinţa ca particulele de oţel să lunece în jos, vrând într-un fel să satisfacă şi dorinţa celorlalţi de a-l vedea reuşind. Douăzeci şi cinci... treizeci... cincizeci.

Palmer răsuflă adânc, de epuizare şi satisfacţie, şi îşi înălţă privirile de la masă.

Moviliţa verde era aproape turtită.

— Să fiu al naibii! murmură el. Funcţionează.

Robin îl sărută pe amândoi obrajii cu afectată solemnitate şi spuse râzând:

— Prin aceasta le numesc Solarian onorific şi membru al Grupului nostru.

Palmer zâmbi şi-i făcu o plecăciune în glumă. Se simţea într-adevăr acceptat, şi constată că accepta acceptarea.

Şi totuşi era ceva foarte ciudat în legatară cu întreaga chestiune. Un Grup Organic constituia desigur o unitate socială strâns închegată. Solarienii ăştia alcătuiau o *familie* în adevăratul sens al cuvântului, sau cel puţin echivalentul Solarian al familiei. Atunci de ce doreau cu atâta ardoare să accepte un intrus în Grup? Mai ales, de ce-şi dădeau atâta silinţă ca intrusul să dorească să intre în Grup?

Trebuia să existe şi un motiv ascuns. Dar care anume? Nu teama — evident, el nu le putea face nici un rău din moment ce existau doi telepatişti alături. Trebuie să fi fost ceva legat de misiunea însăşi. Dar, în primul rând, care era misiunea *reală?*

Din punct de vedere personal, atitudinea lui faţă de Solarieni se înmuiase, însă misterul originar rămăsese acelaşi.

Palmer străbătu coridorul pe lângă cabina lui Lingo. Uşa era întredeschisă. Lingo şedea pe un scaun, citind o carte. Era singur. Poate că se ivise şansa pe care o aştepta se.

— Dirk? Ai un moment pentru mine?

— Sigur că da, Jay, răspunse Lingo, depunându-şi cartea deschisă în poală, ia loc.

Palmer se aşeză pe marginea patului.

— Dirk, am să fiu foarte sincer cu tine. Eu ţin la voi, dar încă nu am încredere în voi şi în ceea ce faceţi. N-aş putea spune că nu am încredere în tine personal, dar am îndoieli în privinţa ţelurilor

Fortăreţei Sol.
— În locul tău. răspunse Lingo zâmbind, aş fi muncit de aceleaşi îndoieli. Eşti ostaş, şi din câte spun Max şi Linda care ţi-au citit gândurile, un ostaş bun. Acum pot să-ţi mărturisesc că ştiam multe despre tine înainte de Adunarea aceea Generală, şi am ţinut în mod special să ne însoţeşti în toată această misiune. Totuşi, aşa cum ţi-am afirmat, te înţeleg. În fond, dacă ar fi necesar, Confederaţia ar sacrifica bucuroasă Fortăreaţa Sol pentru a câştiga războiul, nu-i aşa?
Palmer se foi stingherit. Ştia că era adevărul adevărat.
— Nu-ţi bate capul cu asta, îl linişti Lingo râzând... Confederaţia ar fi justificată să procedeze astfel, dacă ar fi pusă în faţa unei asemenea alegeri. A spus odată cineva din vechime: "Războiul e un iad." Ceea ce te frământă cu adevărat pe tine este...
— Este gândul că s-ar putea să vă aflaţi în drum spre Duglaar pentru a cădea la o învoială cu faimosul Kor. Acum că am spus-o, mă bucur să discutăm deschis, în fond, nu-i lipsit de sens. Doogii acceptă să lase sistemul Sol în pace, iar Sol acceptă să nu intre în război, poate chiar că îşi proclamă public neutralitatea. Ştii prea bine că dacă Sol ar declara categoric Confederaţiei să nu mai aştepte îndeplinirea Făgăduinţei, ne-am pierde cu toţii forţa de rezistenţă. Şi, ţinând seama de felul în care propaganda noastră a exaltat mitul Sol, probabil că Doogii cunosc acest lucru. Oare Doogii n-ar fi de acord să îngăduie unui singur sistem uman să supravieţuiască, drept preţ al unei victorii atât de uşor dobândite?
Lingo făcu o grimasă şi clătină din cap.
— Nu înţelegi sistemul Sol, Jay şi, în mod sigur, nu-i înţelegi pe Doogi.
— Cum v-aş putea înţelege? se stropşi Palmer, Ne-aţi lăsat să luptăm şi să murim, să facem atâtea sacrificii, în timp ce voi aţi stat izolaţi în siguranţă...
O umbră întunecată traversă faţa lui Lingo, şi şanţuri adânci i se săpară în jurul gurii.:
— Aşa, deci numai *voi* aţi făcut toate sacrificiile? izbucni el cu furie. Pentru noi a fost uşor, da? Şi totuşi ai văzut un Grup Organic şi ştii că Sol a trecut prin mari prefaceri sociale. Crezi că asemenea prefaceri se realizează fără suferinţe? MacDay a înţeles foarte bine natura războiului. A fost un om mare, nici nu-ţi poţi imagina cât de mare. Şi şi-a dat seama că Omenirea e inevitabil osândită. Doogii aveau totul de partea lor. Nu era vorba numai de avantaje materiale şi numerice — ci de faptul că-i obligaseră pe Oameni să poarte acest război exact în condiţiile lor. Ori sistemul lor superior de computerizare făcuse ca Imperiul Duglaari să fie cu sută la sută mai eficient, Oamenii trebuiau sau să ajungă la acelaşi grad de eficienţă sau să fie măturaţi din Galaxie în câteva decenii, nu în câteva secole. Aşadar, Oamenii încercau să ia nişte Doogi mai buni decât Doogii. Nu nişte *Oameni* mai buni, Jay, ci nişte *Doogi* mai buni. Am lăsat întregul război pe seama computerelor, aşa *cum făceau şi Doogii.* Oamenii au început deci să lupte într-o manieră perfect logică, *exact ca şi Doogii.* Numai că Duglaari sunt congenital, o rasă perfect logică, în timp ce Omul este fundamental *alogic.* Omul nu va putea fi niciodată un Doog mai bun decât Doogul. De acest lucru şi-a dat seama MacDay — şi anume de faptul că întregul efort de război era zadarnic, că era osândit încă de la bun început la înfrângere.
— Noi ştim toate acestea, răspunse Palmer. Dar *unii dintre noi* pur şi simplu au refuzat să depună armele şi să aştepte să moară; unii dintre noi măcar au încercat să lupte.
— Inutil, ripostă Lingo, vărsând flăcări pe ochi. Numai un prost se dedică unei cauze pierdute. Şi MacDay nu era prost — şi-a dat seama că în acest război mai exista o singură serioasă necunoscută: *cauza* războiului. De ce porniseră Duglaari acest război? De ce o rasă atât de logică şi-a concentrat toate forţele împotriva Omului, când orice logică demonstra că Omul n-ar fi putut niciodată să-i înfrângă, că nu constituia un pericol pentru ei, că Imperiul Duglaari se dezvolta într-un ritm de două ori mai rapid decât rasa umană, că dacă pur şi simplu ar fi izolat Oamenii pentru câteva secole, ar fi ajuns să-i depăşească numeric cu procentul nu de patru la trei, ci do patru sau cinci la unu. Şi totuşi ne-au *atacat.* De ce n-au aşteptat?
— Nu... nu m-am gândit niciodată la lucrul ăsta. Pare totuşi foarte evident...
— Fireşte că nu te-ai gândit. Nimeni nu s-a gândit, decât *un singur om* — MacDay. El a aflat răspunsul, răspunsul, răspunsul care sărea în ochi: Duglaari se *tem* de Om, sunt speriaţi de moarte.
— *Cum?*
— Gândeşte-te, omule, foloseşte-ţi mintea, strigă Lingo izbind cu pumnul în cartea deschisă de pe genunchii lui. Doogii au o eficienţă de sută la sută. Totuşi cele mai neoficiale studii ale istoriei umane arată că, în condiţii de extremă încordare, omul poate ajunge la o eficienţă mai mare de sută la sută. Atunci când nu se zbate să-şi nege propria natură, Omul poate izbuti să realizeze literalmente ceea ce pare imposibil din punct de vedere logic. Natura bazică a omului este *alogică.* Omul e în stare să încerce acţiuni pe care nici un Doog nu le-ar încerca, pentru că Doogii ar şti că sunt imposibile. Şi totuşi Omul s-ar hazarda şi, uneori, în ciuda sorţilor potrivnici, ar izbuti. De acest *lucru* se tem Duglaari. Se tem pentru că nu vor reuşi niciodată să-l înţeleagă. Şi de asta *trebuie* să ne considere "vermină". Pentru ei trebuie să fim sau vermină... sau *zei.*
— Dar... dar ce legătură a existat Intre acest lucru şi faptul că MacDay a izolat Sol?

— Ține minte, Jay, vorbeşti despre unul dintre cei mai mari oameni care au existat vreodată. MacDay a înțeles că şi *Omul* era speriat de propria sa natură alogică. Ca şi la Duglaari, nici el nu o putea înțelege, aşadar se temea de ea şi încerca s-o nege. MacDay definea Omul ca "singurul animal care nu se poate înțelege pe sine însuşi". Inteligența se fereşte de ceea ce nu poate înțelege... Toate societățile umane au început să nege trăsătura alogică a Omului. Dar MacDay a înțeles că unica speranță a supraviețuirii Umanității era aceea de a organiza o nouă societate, o societate care să *dezvolte* latura alogică, şi care să fie absolut *umană,* aşa cum Imperiul Duglaari este absolut *Doog.* MacDay făcea parte în prea mare măsură din rasa lui pentru a nu-şi da seama ce presupune crearea unei asemenea societăți, dar ştia în acelaşi timp că Oamenii sau ajung la ea sau pier.

Aşa încât a pus mâna pe putere şi a izolat sistemul Sol. Şi apoi a procedat sistematic la dărâmarea întregii ordini sociale. Toate computerele au fost aruncate la gunoi, întreaga orânduire guvernamentală, cu excepția unei organizații militare menite să apare izolarea, a fost abolită. MacDay a azvârlit omenirea de pe o stâncă de-a dreptul în haos, sperând că înainte de atinge fundul abisului va găsi o cale de a se cățăra iar la suprafață. Era lucrul cel mai curajos pe care l-a făcut vreodată un om. Suferințele au fost de neimaginat. Nu ai putea concepe ororile care au fost deliberat dezlănțuite. Si MacDay a *ştiut* cât de îngrozitor va fi totul. Nu a trăit îndeajuns ca să vadă rezultatele şi nu a ştiut dacă omenirea îşi va aminti de el ca despre un erou sau ca despre cel mai mare monstru din istoria umanității. Dar a avut totuşi curajul s-o facă.

Palmer se simțea cutremurat până în măduva oaselor, Adevărul era mult mai cumplit decât fusese enigma.

— Şi... s-a realizat? bolborosi el.

— S-a realizat. Din haos şi din nebunie s-a ridicat treptat o societate nouă, bazată pe Talente, fundamentată pe Grupul Organic. S-a statornicit cu mai puțin de un secol în urmă. Au existat multe lucruri care au trebuit să fie înlăturate, lucruri la care nici nu vreau sa mă mai gândesc, Şi până în acest moment, noua societate nu a fost îndeajuns de pregătită să pornească la luptă cu Doogii. Dar acum *suntem* gata. Această misiune este primul pas.

— Şi această misiune... nu-i ceea ce ai declarat la Adunarea Generală? E ceva... *neuman?*

— Nu! exclamă Lingo. E ceva total uman. Strategia folosită de Confederație e neumană.

— Dar nu ai de gând să-mi spui de ce?

— Nu, Jay, răspunse Lingo cu o stranie amărăciune care semănă aproape a regret. Ştiu că e greu pentru tine, dar încă nu eşti pregătit să înțelegi. Ceea ce avem noi de gând este alogic. Nu ai putea înțelege şi, deci, te-ar speria. Nu pot decât să-ți cer să ai încredere în noi. Gândeşte-te la toate prin câte a trecut Sol pentru ca să ajungă la această misiune. Te rog, Jay, *te rog* să ai încredere în noi.

Palmer nu se mai simțea măcinat de aceeaşi îndoială cu privire la rațiunile Solarienilor. Nu mai exista loc în el pentru aşa ceva: se simțea plin de sentimente mult mai puternice: *respect. respect şi teamă.*

— Voi încerca, Dirk... voi încerca...

— Bine, Jay, *eu...*

În clipa aceea Ortega îşi vârî capul pe uşă.

— Am intrat în Imperiul Duglaari, anunță el.

— Vino, Jay, îl chemă Lingo ridicându-se în picioare Să mergem în camera de control, E timpul să ieşim din Spațiul-Stază.

VI

FRAN SHANNON se şi găsea instalată pe unul dintre scaunele pilot când Lingo, Ortega şi Palmer intrară în camera de control. Lingo se aşeză pe scaunul său şi-i făcu semn Iui Palmer să ocupe unul dintre falsele scaune pilot, care era echipat cu un microfon conectat la panoul principal de radio-comunicații. Ortega se aşeză pe scaunul de alături.

Lingo deschise marele ecran panoramic emisferic, şi acum pluteau în acel vârtej de culori care era Spațiul-Stază.

— Fran, eşti sigură că ne aflăm între granițele Imperiului Duglaari? întrebă Lingo.

— Categoric. Suntem la mai puțin de un sfert de an lumină de unul din astrele lor cele mai periferice.

— Raul, continuă Lingo, crezi că se găseşte vreo patrulă Doog la asemenea distanță de aştrii lor centrali?

— Nouăzeci la sută că da. Duglaari s-au menținut în ofensivă pe tot parcursul războiului. Nici o navă umană nu a pătruns vreodată dincolo de marginile Imperiului Duglaari. Aşa încât putem deduce că şi-au concentrat majoritatea patrulelor la periferia teritoriului, iar restul forțelor defensive în jurul sistemelor solare individuale.

— Bine, dar chiar şi aşa aş spune că şansa de a întâlni o patrulă interstelară e aproape nulă, aprecie Lingo. Aşa încât cel mai bine ar fi să înaintăm spre astrul acela mai apropiat de care ne-a pomenit Fran.
— În ordine, Dirk. răspunse Ortega. Dacă ne apropiem de sistem în spaţiu normal, e sigur că vom întâlni o patrulă sistematică a Doogilor.
— Fran, la ce distanţă ne găsim acum de acel sistem Doog?
— Aproximativ la a două sute douăzeci şi una parte dintr-un an lumină, Dirk.
— Destul de aproape. Pregătiţi-vă să intrăm în spaţiu normal.
Palmer nu mai putu să se înfrâneze.
— V-aţi pierdut cu toţii minţile? strigă el. Ce naiba vreţi să faceţi?
— Ne pregătim să ieşim din Spaţiul-Stază, Jay. N-ai auzit?
— N-aţi putut găsi o cale mai plăcută de a ne sinucide? urlă Palmer. Dacă ne arătăm atât de aproape de un astru Doog, vom da cu siguranţă peste o patrulă bine înarmată.
— Bineînţeles, Jay, interveni Ortega. Asta-i exact ce vrem.
Lingo răsuci un buton şi haosul pestriţ al Spaţiului-Stază se mistui. Pe ecran apăru bezna smălţuită de stele a spaţiului normal. Un astru mare, galben, eclipsa toate celelalte stele, deşi nu era îndeajuns de aproape pentru a apărea ca un disc.
— Uite, rosti Ortega. Doogii preferă aştrii tip-G, ca şi noi.
— Grila, te rog, comandă Lingo.
Fran apăsă pe un buton şi apăru grila din bare albe, suprapusă peste imaginea spaţiului înconjurător. Cercul mare roşu, care indica linia de zbor a navei, se desemna chiar în centrul ecranului şi Fran, folosindu-şi indicatorul, proiectă un cerc roşu mai mic în jurul astrului Duglaari.
Lingo deschise Frontul de Comandă. Ajustă poziţia navei în spaţiu astfel încât cercul mai mic din jurul astrului Doog să se înscrie în centrul cercului mai mare care indica linia de zbor. Se îndreptau direct spre astrul Doog.
— Închideţi controalele! ordonă Lingo. Deschideţi semnalizatoarele!
— *Semnalizatoarele!* răcni Palmer. Semnalizatoarele? Vreţi să-mi spuneţi şi mie ce înseamnă toate astea? Aţi înnebunit cu toţii? Ne îndreptăm direct spre un astru Doog şi voi vreţi să semnalizaţi? Într-o clipă or să se năpustească pe noi toate navele Duglaari aflate în zonă.
— Asta şi urmărim, răspunse Ortega. Oricum mai devreme sau mai târziu ne-ar fi reperat, dar semnalizatoarele or să grăbească procesul.
— Dar e o nebunie! Ce ne împiedică să efectuăm tot drumul până la Dugl în Spaţiu-Stază? în Spaţiu-Stază nu ne-ar putea detecta, pe când aşa, ne oferim ca nişte raţe în bătaia puştii vânătorului.
— Foloseşte-ţi mintea, Jay! spuse Ortega. Capitala Confederaţiei este Olympia, da? Şi e păzită de o teribilă concentrare de nave. Ce s-ar întâmpla dacă o navă Duglaari s-ar ivi din senin la marginile sistemului Olympia? Ce crezi tu că ar face Comandantul de Apărare Sistemică Olympia?
— Glumeşti? Ar face-o bucăţi. Ce, îţi închipui c-ar lăsa-o să se apropie îndeajuns de Olympia încât să declanşeze o novă prin deschiderea generatorului de Câmp-Stază?
— Întocmai, replică Ortega, Şi îţi imaginezi că Dugl e mai puţin păzit? Îţi imaginezi că Doogii vor fi mai puţin gata să ne anihileze? Crezi că ara avea cea mai mică şansă să ajungem la două miliarde de mile de Duglaar fără a ne lăsa sfărâmaţi în bucăţi?
— Dar... dar asta v-am spus tot timpul, exclamă Palmer. N-avem nici cea mai infimă şansă să ne apropiem întregi de Duglaar. Acum recunoaşteţi că misiunea e imposibilă?
— Deloc, răspunse Ortega. Mai mult...
— Raul, nu avem timp de explicaţii, îl întrerupse Lingo. Priveşte!
O pată mică, înceţoşată, se apropia perceptibil de astrul galben Duglaar.
— Sunt în alertă! Fran, ceru Lingo, o imagine mai apropiată,
Fran manipulă controalele şi ecranul care-i înconjura scânteie o clipă. Când vizibilitatea se restabili, astrul Doog apăru ca un disc perceptibil.
Şi drept în faţa lor se întindea un nor de luminiţe.
— Una... două... douăsprezece... cincisprezece... două-zeci de nave Duglaari, numără Ortega. Vin direct spre noi, cu mare repeziciune.
— Drept înainte, în plină viteză! comandă Lingo. Jay, ia microfonul!
Năucit, Palmer apucă microfonul.
— Ce aveţi de gând? bombăm el confuz,
— Nu-i timp de explicaţii, Jay, ai făgăduit să ai încredere în noi. Acum trebuie să dovedeşti acest lucru. Uite ce trebuie să faci: le spui cine eşti şi că suntem în drum spre Duglaar pentru a ne preda korului. Repetă întruna. Ne aflăm în sfera de transmisie radio.
— Dar...
— Te rog. Jay!
Palmer dădu din umeri, resemnat. O.K. îşi spuse. Acum trebuie să am încredere în voi. Ce altceva aş putea face?

— Vă vorbeşte Generalul Jay Palmer, ambasador-plenipotenţiar al Comandamentului Militar Uman Unificat. Suntem în drum spre Duglaar pentru a preda Korului Confederaţia Umană. Vă vorbeşte Generalul Jay Palmer, ambasador-plenipotenţiar al Comandamentului Militar Uman Unificat...

Din ce în ce mai repede, flotila Duglaari se apropia de nava Solariană. Din ce în ce mai repede, nava Solariană se îndrepta spre navele Duglaari. Viteza de apropiere era înfricoşătoare şi mereu crescândă, întrucât ambele părţi accelerau.

— ...Suntem în drum spre Duglaar să ne predăm Korului. Vă vorbeşte Generalul Jay Palmer...

Palmer putea vedea acum că flotila Duglaari era dispusă în formaţie de emisferă — formaţiunea finală a bătăliilor. Dacă nava Solariană îşi continua cursa, urma să fie prinsă în golul emisferei; şi atunci emisfera se va închide, devenind un glob, iar ei vor fi striviţi de flota Doogilor.

— ...ambasador-plenipotenţiar al Confederaţiei Umane, Suntem în drum spre...

Doogii ajunseseră aproape peste ei. Navele individuale se puteau desluşi perfect, plate, negre şi mortale. În câteva minute emisfera navelor Duglaari se va întinde asupra lor ca o monstruoasă amoebă.

Lingo apăsă pe un buton şi, după un minut de şovăială, generatorul de Câmp-Stază se încălzi, iar flotila Doogilor dispăru. Şi stelele pieriră. Însuşi spaţiul se făcuse nevăzut. Se aflau din nou în siguranţă în Spaţiul-Stază.

Palmer scoase un adânc suspin de uşurare. Lingo expediase din nou nava în Spaţiul-Stază în ultimul minut posibil. Câteva momente încă şi ar fi...

— În ordine, Jay, i se adresă Lingo. Te poţi relaxa un răstimp.

— *Acum* se îndură cineva să-mi explice şi mie de ce v-aţi lansat într-un asemenea risc demenţial?

— Nu-ţi poţi da singur seama, Jay? întrebă Ortega. Nu putem pica pe neaşteptate în sistemul Dugl. În felul ăsta şansele noastre de a ajunge până la Duglaar ar fi egale cu zero. Ceea ce facem noi e riscant, dar e singura cale pe care o putem adopta. Trebuie să ne pregătim primirea. Trebuie să stârnim curiozitatea Doogilor în asemenea măsură încât să nu ne distrugă în chiar momentul când ajungem la Dugl. Vrem să-i determinăm ca măcar să stabilească un contact cu noi înainte de a începe să tragă.

— Asta înseamnă să gândeşti prea departe, comentă Palmer. Curiozitatea nu e punctul tare al Doogilor. Ei nu se lansează decât în jocuri sigure. Şi lucrul cel mai sigur pentru ei ar fi să ne zboare din spaţiu, astfel încât să nu mai rămână nimic din noi care să le mai ridice probleme. Credeţi într-adevăr că anunţându-ne apariţia o să-i determinăm să nu tragă în noi la Dugl?

— Nu, răspunse Ortega. Şi de asta va trebui să mai repetăm de două ori anunţul.

— *Ce?* Dar data următoare Doogii vor fi perfect pregătiţi. O să fie şi mai primejdios.

— Nu avem de ales, răspunse Ortega. Trebuie să-i convingem că apariţia noastră nu e întâmplătoare, ci că ne punem *deliberat* la dispoziţia lor. Şi pentru asta e nevoie să ne mai scoatem de două ori capul.

— Şi ce şanse avem să ajungem la Duglaar chiar dacă ieşim cu bine din jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica?

— Şanse destul de bune, replică Ortega cu calm. Cam de cincizeci la sută, dacă jucăm bine.

Palmer încleştă cu furie microfonul în mâini. Ajunseseră la un alt astru din sistemul Duglaari. Acum se pregătea să se arunce pentru a doua oară în gura leului, Cu ce o să-i mai aştepte oare Doogii de astă dată?

Lingo apăsă pe buton, şi iată-i din nou în spaţiul normal.

— Priveşte! exclamă Lingo arătând spre o formaţiune de nave Duglaari care începuseră să-şi schimbe traiectoria în direcţia lor, chiar în clipa în care rostise cuvântul. Asta nu mai e o patrulă, e o întreagă flotă. Se află în sfera de frecvenţă radio şi se apropie vertiginos. N-avem mult timp. Dă-i drumul, Jay!

— Vă vorbeşte Generalul Jay Palmer, ambasador-plenipotenţiar al Confederaţiei Umane. Suntem în drum spre Duglaar pentru a preda Korului Confederaţia Umană...

În timp ce vorbea, urmărea cu atenţie flota Duglaari care se apropia cu viteză crescândă. Era ceva ciudat în formaţiunea Doogilor. Se găseau extrem de aproape, destul de aproape încât să fi putut dispune flota în formaţia de emisferă, pregătindu-se astfel să-i încercuiască.

Şi totuşi Doogii păstrau formaţiunea de disc plat, cu grosimea de o navă, înfruntându-i direct.

— ...Suntem în drum spre Duglaar pentru a preda Korului Confederaţia Umană...

Brusc, partea frontală a formaţiei Doogilor erupse într-o cascadă de flăcări. Palmer avu timp să-şi dea seama că o şarjă de rachete se îndrepta direct spre ei, cu o viteză alcătuită din suma vitezelor navelor Duglaari şi a sistemelor proprii de propulsare ale rachetelor.

— Scoate-ne de aici. Lingo! răcni Palmer. *Acum!*

— Ce...

— Apasă *pe buton*.

Lingo aruncă o privire la faţa lui Palmer şi se supuse comenzii. Apăsă pe butonul care declanşa generatorul Câmpului de Stază. Trecu un minut lung până ce încălzi generatorul.

Izbucni un formidabil fulger de lumină, de parcă întregul baraj de rachete ar fi explodat simultan, emiţând un val cumplit de radiaţii puternice, cu viteza luminii în direcţia navei.

Şi deodată, astrul Duglaari şi navele şi suflul mortal al radiaţiilor se evaporară şi ei se găsiră din nou în siguranţă în Spaţiul-Stază.

— Mamă! Am scăpat ca prin urechile acului, exclamă Ortega. Câteva secunde şi am fi...

— Eu încă nu ştiu bine ce s-a întâmplat, Jay, spuse Lingo. Cum ai ştiut că or să folosească rachete cu radiaţii? Eu gândeam că sau or să ne încercuiască sau or să ne facă să ne izbim de un baraj.

— Vocea experienţei, răspunse Palmer, zâmbind, istovit. Ultima dată n-au fost îndeajuns de rapizi pentru a ne încercui, aşa încât mi-am închipuit că acum vor încerca ceva mai prompt decât o încercuire — şi deci *nu* un atac cu rachete de contact. De îndată ce-am văzut rachetele, am ştiut că vor încerca să ne atace cu o explozie de radiaţii. Un val frontal de radiaţii înaintează cu viteza luminii, mult mai rapid decât rachetele în sine.

— Mă întreb cu ce ne aşteaptă a treia oară, spuse Ortega.

— După cele ce s-au întâmplat tot mai vreţi să scoatem capul şi a treia oară? întrebă Palmer când îl văzu pe Lingo pregătindu-se din nou să treacă nava în spaţiul normal.

— Ştii bine că aşa trebuie, spuse Ortega.

— Un lucru nu înţeleg, Raul, stărui Palmer. De ce nu le spunem că nava asta vine din Sol? Sol e un cuvânt magic chiar şi pentru Doogi. Mai cu seamă dacă într-adevăr motivaţia lor subconştientă e frica. De ce să ne asumăm riscuri atât de nebuneşti?

— Bine gândit, aprecie Ortega. Înveţi, Jay, dar încă n-ai învăţat totul. Identitatea noastră este marele atu, şi trebuie să-l păstrăm pentru ultima partidă. Doogii cu care ne jucăm acum de-a şoarecele şi pisica sunt comandanţi juniori. Ei au primit ordinul să distrugă *orice* navă inamică, şi Duglaari se supun ordinelor. Nu ne-ar folosi la nimic să le spunem acestor Doogi că suntem Solarieni. Singura noastră speranţă este să ajungem întregi la Dugl şi *acolo* să-i dezvăluim Comandantului Apărării Sistemice Duglaari identitatea noastră. Încearcă să priveşti lucrurile din punctul de vedere al Doogilor. Vor şti că o navă soseşte la Dugl. Aşadar se vor îngriji ca din comitetul de recepţie să facă parte unul din comandanţii militari de frunte. Şi sper ca în momentul când îi vom spune *acestuia* că suntem din Sol, să aibă destulă autoritate independentă pentru a opri focul atâta timp cât va verifica situaţia cu Duglaar — poate chiar cu Kor în persoană. Şi atunci, dacă Korul e destul de curios...

— Înţeleg, spuse Palmer cu admiraţie.

În mod cert, nici un computer strategic n-ar fi fost în stare să raţioneze în felul ăsta. Un joc de cărţi, o cacealma — ceva ce nici un computer n-ar înţelege. Şi miza erau vieţile lor, poate chiar soarta întregii rase umane. Un plan bun, *dacă* avea să funcţioneze. Singurul necaz era că se impunea un nou joc mortal de-a şoarecele şi pisica. Şi de data asta, fără îndoială. Doogii ştiau cum să-i întâmpine.

— Pregătiţi intrarea în spaţiul normal, comandă Lingo, şi apăsă pe buton.

Stelele reapărură. Se aflau din nou în spaţiul normal, în centrul ecranului panoramic strălucea un mare astru galben.

Într-o parte a astrului înflori brusc un punct luminos, apoi un altul, şi încă unul, dilatându-se fulgerător în mari, orbitoare coloane de lumină, îndreptate spre ei într-o teribilă, pârjolitoare, atotcuprinzătoare explozie de...

Brusc, totul dispăru. Nava intrase din nou în Spaţiul-Stază.

Lingo răsufla din greu, lăsându-şi capul pe spate. Ortega şuieră uşurat.

— Ce a fost? întrebă Palmer.

— O primejdie atât de mare încât nici nu vreau să mă gândesc, rosti Lingo. Şi noi le folosim pentru a izolă Fortăreaţa Sol. Au, probabil tot felul de detectoare — ale noastre, cel puţin, au. Radare, senzori de căldură, detectori de radioactivitate, de raza de acţiune a laserelor, proiectori vizuali — tot ce vrei! Puteau să ne nimicească într-o clipită. Singurul lucru care ne-a salvat a fost faptul că se aflau la câteva minute-lumină distanţă, ceea ce mi-a dat destul timp ca să trec nava în Spaţiul-Stază înainte ca razele laser să ne fi atins.

— Şi acum? întrebă Palmer.

— Raul, putem să-i ignorăm şi să ne îndreptăm direct spre Dugl? întrebă Lingo.

Ortega scrută reconfortantul haos al Spaţiului-Stază.

— Nici o şansă, decretă în cele din urmă. Dacă mergem direct la Dugl, vor crede cu siguranţă că prima noastră apariţie s-a produs doar din greşeală. Şi dacă Doogii de aici ştiu că ne-am sustras minelor robot, cei de acolo vor înconjura Dugl cu mine automate, şi şansele noastre de supravieţuire vor fi inexistente. Trebuie să găsim o cale de comunicare cu Doogii aici, în pofida minelor, întrebarea este, însă, cum?

— Staţi o clipă, strigă Palmer. Cred că am găsit calea. E o chestiune cu bătaie lungă, dar... Minele astea raportează contactul, nu?

— Ale noastre, da, răspunse Ortega, Cred că putem presupune că şi minele robot Duglaari reacţionează la fel.

— Deci va veni o patrulă Duglaari să investigheze, nu-i aşa? întrebă Palmer.

— Continuă Jay.

— Mă rog, o să fie destul de riscant, dar dacă putem ieşi din Spaţiul-Stază *îndărătul* patrulei Doogilor, atunci navele Duglaari ne vor adăposti de mine. Trebuie să aibă şi ei vreun dispozitiv care-i împiedică să tragă în propriile lor nave, şi dacă patrula Duglaari se găseşte între noi şi mine… Desigur că va exista un al doilea val de nave Duglaari şi vom fi prinşi ca într-un sandviş între cele două, dar vom avea la dispoziţie un minut sau aşa ceva înainte de a reintra în Spaţiul-Stază, şi dacă sincronizăm corect…

— Asta înseamnă să-ţi foloseşti mintea! exclamă Ortega. Poate că eşti un Maestru de Jocuri înnăscut.

— La urma urmei, rânji Palmer, am fost un Comandant de Flotă destul de priceput înainte de a fi ajuns un General de sacrificiu.

— Dirk, crezi că o poţi face? îl întrebă Ortega.

— Sper, răspunse Lingo ţuguindu-şi buzele. Oricum vom încerca. Să vedem… patrula Duglaari trebuie să şi fie pe drum… Fran, dă-mi durata estimativă până la încrucişarea cu traiectoria patrulei Duglaari, ţinând seama că noi continuăm să înaintăm în Spaţiu-Stază, la viteza noastră obişnuită, şi că Doogii au pornit din planeta lor cea mai periferică acum trei minute, să spunem.

Palmer se cutremură. Ideea de a supune o asemenea problemă unui creier omenesc depăşea puterea lui de înţelegere. Dar Fran Shannon era fiinţa cea mai aproape de un computer pe care o deţinea nava Solariană. Se lăsă inertă pe speteaza scaunului, privind în gol, şi cu toate că nu i se clintea nici un muşchi, Palmer îşi putea da seama de extraordinara activitate care avea loc în creierul ei edetic.

În cele din urmă îi privi.

— Dirk, trebuie să ieşi din Spaţiul-Stază exact peste cinci minute şi jumătate din clipa asta. Desigur, nu pot fi absolut sigură din moment ce, aflaţi în Spaţiul-Stază, suntem rupţi de orice posibilitate de observaţie exterioară, dar asta e estimaţia cea mai bună pe care ţi-o pot da.

—— Să sperăm că e bună, spuse Lingo cu sobrietate. Jay, pregăteşte-ţi microfonul. Va fi necesar să vorbeşti extrem de repede.

În treizeci de secunde, Lingo avea să înceapă numărătoarea inversă.

— Jay, începe să vorbeşti chiar în secunda în care ieşim din Spaţiul-Stază. Nu aştepta nici măcar să vezi dacă Doogii sunt acolo. Douăzeci şi cinci… douăzeci… cincisprezece… zece… cinci… trei… doi… unu.

Lingo apăsă pe buton şi iată-i din nou în spaţiul normal.

— Vă vorbeşte Generalul Jay Palmer, ambasador plenipotenţiar ai Comandamentului Militar Uman Unificat…

În timp ce vorbea pe cât de repede putea, Palmer desluşea o flotilă de nave Duglaari aflată între ei şi minele robot. Izbutiseră!

— …Suntem în drum spre Duglaar pentru a preda Korului Confederaţia Umană.

Aruncă o privire în direcţia astrului Doog şi… văzu o altă formaţie de nave Duglaari îndreptate cu botul spre ei. Erau înconjuraţi. Navele dinspre interior descărcară o salvă de rachete nucleare. Le şi reperaseră nava. Într-un minut şi jumătate rachetele îi vor atinge.

— Vă vorbeşte ambasadorul Palmer, continuă el, încercând să-şi grăbească mesajul.

Acum trebuie să-i fi reperat şi flotila exterioară, pentru că îşi schimbase poziţia şi se îndrepta spre ei. Şi aceasta lansă un baraj de rachete. Nava Solariană se găsea prinsă între două valuri opuse de rachete nucleare, ca o muscă între două imense palme, gata să se închidă.

— …Korului…

— Gata, frăţioare! strigă Lingo, apăsând pe buton.

Din nou camuflaţi în Spaţiul-Stază. Şi scăpaseră teferi.

Ortega râdea cât îl ţinea gura.

— Raul, ai un foarte sinistru simţ al umorului, îl dojeni Palmer. Era cât pe-aici să fim pulverizaţi, ce găseşti atât de nostim în asta?

— Nu… nu… urlă Ortega printre hohotele de râs. Doogii! Flota Duglaari exterioară a lansat o salvă de rachete spre noi; şi acelaşi lucru a făcut şi flota interioară. Ori noi nu mai suntem acolo, dar rachetele sunt cu siguranţă. Şi s-au îndreptat fiecare dintre ele către una din cele două flote Duglaari! Ha! strigă, bătând din palme. Bănuiesc că numai câteva dintre rachete îşi vor atinge obiectivul, dar comandanţii ăia Doogi au reacţionat prea pripit. Vor avea greutăţi să explice de ce au tras unii în alţii,

— Mi se rupe inima! glumi Palmer.

— Jay, i se adresă Lingo, datorită ţie am învins în jocul de-a şoarecele şi pisica. Dar asta nu-i decât runda întâi. Viitoarea staţie: *Dugl!*

VII

TOATĂ LUMEA se adunase în cabina de control. Lingo şi Fran şedeau în scaunele lor de pilot. Robin

Morel şi Linda Dortin în falsele scaune-pilot. Max Bergstrom stătea în picioare lângă Linda, iar Ortega şi Palmer îl flancau pe Lingo.

Acum e acum!

Lunga călătorie se afla la câteva momente de sfârşit. "Când Lingo va apăsa pe buton, îşi spuse Palmer, vom fi chiar la graniţa sistemului Dugl." Se uită pe rând la fiecare dintre Solarieni. Max şi Linda erau cufundaţi unul în celălalt. Fran Shannon îşi studia tabloul de comenzi. Buzele lui Robin se răsfrângeau uşor în timp ce ochii îi erau aţintiţi pe ceafa lui Lingo. Ortega privea pierdut în haosul Spaţiului-Stază, dar gândurile lui erau, evident, în altă parte.

Ochii lui Lingo erau fixaţi pe instrumente, iar degetul stătea pregătit pe butonul care avea să-i readucă în spaţiul normal.

Spre marea lui surprindere, Palmer se simţi inundat de un val de afecţiune faţă de cei şase Solarieni. Recunoştea emoţia; o mai încercase în nenumărate rânduri, înainte de a porni într-o bătălie alături de vechea lui flotă. Era acel sentiment de strânsă camaraderie care-i leagă pe oamenii ce-au înfruntat moartea împreună şi care sunt gata să o înfrunte din nou; spiritul de echipă, tăcut, inefabil, al unui colectiv călit în luptă.

Orice ar fi urmat să se întâmple, oricare ar fi fost planul enigmaticilor Solarieni, el şi ei îi înfruntaseră împreună pe Doogi şi, luptând cot-la-cot, supravieţuiseră. Oricât de adâncă ar fi fost prăpastia dintre civilizaţiile lor, erau cu toţii fiinţe omeneşti, şi se avântau chiar în inima inamicului comun, singuri şi împreună,

Într-un subit impuls de intuiţie, Palmer înţelese ce înseamnă într-adevăr să faci parte dintr-un Grup Organic. Era acest sentiment care preceda lupta, această comuniune generată de iminenţa unui pericol de moarte, această inefabilă încredere şi dependenţă reciprocă, şi nu vremelnică, nu numai în faţa morţii, ci perpetuă şi eternă. Un simţământ foarte străin.

Dar *bun.*

— O.K., spuse Lingo, ţinând un microfon într-o mână, cealaltă mână aşteptând în cumpănă deasupra butonului. Acum e acum!

Apăsă pe buton şi reintrară în spaţiul normal.

Primul lucru pe care căzură ochii lui Palmer a fost Dugl. Un astru galben, ceva mai mic decât Sol, cu şase planete. Pe cea de a doua planetă a acestui astru insignifiant se zămislise o rasă de neînţeles, un imperiu dedicat exterminării oamenilor de pretutindeni. Trebuiau să piară fie vlăstarele celei de a doua planete din Dugl, fie vlăstarele celei de-a treia planete din Sol.

Al doilea lucru pe care-l văzu au fost navele. Sute de nave, navele de război pântecoase, negre-ca-moartea —, oarecum incredibile ale Imperiului Duglaari. Erau dispuse într-o uriaşă emisferă, între nava Solariană şi astrul lor de baştină.

Lui Palmer i se tăie respiraţia de groază. Formaţia emisferică trebuie să fi cuprins trei flote pline. Trei flote reunite într-o superflotă, cu un Front de Comandă care putea preface în mai puţin de un minut mica lor navă într-o minge de metal topit.

Lingo privi cu răceală la uriaşa emisferă de nave, ţinând în mâini microfonul deschis, dar încă mut.

Flota Duglaari începu să se mişte ca o amoebă gigantică, hulpavă.

Venea drept spre ei, accelerând sub forţa Frontului de Comandă, din ce în ce mai repede, drept spre ei, până ce nu se mai putu desluşi decât un vast zid de nave obturând întregul câmp vizual al uriaşului ecran emisferic.

Mai aproape, tot mai aproape, expandând ca imensul nor de gaze supraâncălzite şi de radiaţii mortale emanate de explozia unei stele.

În cele din urmă, Lingo vorbi. În glasul lui răsuna o forţă rece, teribil de inumană, supranaturală.

— Ostaşi ai Imperiului Duglaari! Suntem o misiune paşnică! Pe navă se găseşte un ambasador-plenipotenţiar al Confederaţiei Umane, venit să discute cu Korul întregului Duglaari hotărârea Confederaţiei de a se preda. Suntem o misiune paşnică; nu avem nici o intenţie de luptă.

Un ton nou, de aroganţă îngheţată, dispreţuitoare, răsună în glasul lui Lingo, de parcă un demon omnipotent pusese subit stăpânire pe el:

— Nu tulburaţi intenţiile paşnice ale acestei misiuni, spuse el şi cuvintele sunară ca un ordin. Dacă atacaţi această navă o faceţi pe propriul vostru risc. Da, aducem cu noi un ambasador al Confederaţiei Umane. Dar nava nu aparţine Confederaţiei.

Nava vine clin Fortăreaţa Sol.

Palmer îl privi fascinat pe Lingo. În glasul lui exista o formidabilă calitate de *comandă,* din cele de felul "Urmaţi-mă până la moarte!", cărora nimeni nu li se poate împotrivi. Pe *ei,* cel puţin, îl umplea de fiori. Dar cum avea să-i afecteze pe Doogi?

Câteva minute, Flota Doogilor îşi continuă inexorabila acţiune de încercuire. Pe urmă încetini viteza, apoi se opri. Marea flotă Duglaari plutea nemişcată în spaţiu, încremenită şi tăcută.

Tăcerea din cabina de control părea una cu imobilitatea de afară,

Ortega se uită la navele de război Duglaari, înţepenite, negre şi ameninţătoare.

— Bine, spuse el în cele din urmă, cert este că suntem încă în viață. Comandantul Doog discută, presupun, cu Duglaar, probabil chiar cu Sfatul înțelepților. Întrebarea este dacă Korul va fi îndeajuns de curios încât să ne lase să pătrundem,

— Raul, nu crezi că Dirk a îngroşat prea tare gluma? întrebă Palmer. În fond, totul e un bluf. Oare Korul n-o să-l sesizeze?

— Gândeşti ca o ființă umană, Jay. Atribui emoții omeneşti unui Doog. Un om care bănuieşte că i-ai jucat o farsă, o să-ți ardă un pumn în nas. Dar un Doog o să chibzuiască situația după coordonate logice. În primul rând am şi fost antrenați în două încercări de luptă şi nu am făcut nici o mişcare ostilă; în al treilea rând, ne-am vârât deliberat în cuşca leilor — ne pot distruge în orice clipă, şi noi ştim bine lucrul ăsta. În al treilea rând: felul de a li se adresa al lui Dirk contrazice flagrant punctele unu şi doi. Drept care, nu este posibilă nici a concluzie logică. Lucru care trebuie să-i intrige pe Doogi, pentru că ei pur şi simplu nu au noțiunea de bluf. Şi Doogii sunt foarte circumspecți. Nu cred că vor dori sa distrugă o enigmă înainte de a o înțelege. Cel puțin să sperăm că va fi aşa.

— Priviți! strigă Robin.

Una dintre navele Duglaari se desprinsese din formație şi înainta încet spre ei,

— Pare a fi nava de comandă, murmură Palmer.

— Asta şi este.

Nava de comandă Duglaari se opri la jumătate de drum între Flota lor şi nava Solariană.

Deodată, o voce ajunse la ei prin radio, o voce stranie, plată, lipsită de orice nuanță şi ciudat golită de orice emoție.

— Vermină din Sol care la Dugl venit, voinței lui Kor supuneți, nava voastră la Duglaar ne urmeze trebuie, acolo soarta voastră de la Sfatul înțelepților veți afla.

— Intrăm! strigară Ortega şi Lingo.

— Da, mormăi Palmer cu îndoială. Întrebarea e: "În ce intrăm?"

Nava de comandă Duglaari începu să accelereze în direcția Dugl. Lingo puse în acțiune generatorul Frontului de Comandă al navei Solariene, şi porni în urma Doogilor, atent să nu se afle nici prea departe şi nici prea aproape de ei.

După numai câteva minute Palmer observă că şi întreaga uriaşă Flotă Duglaari se pusese în mişcare.

— Ia te uită, Lingo! îi atrase Palmer atenția.

Marea formație emisferică venea în urma lor. Capetele emisferei îi depăşiseră şi se aflau acum mai aproape de nava comandă decât erau ei, aşa încât nava Solariană era prinsă adânc în golul formațiunii Duglaari, ca un bob de mazăre în centrul unui disc radar.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă Palmer. Înseamnă că ne pot îngloba în orice clipă vor. În mai puțin de un minut — astfel încât n-am putea încălzi la timp generatorul Câmpului de Stază. Suntem cu totul în puterea lor,

— Bineînțeles, replică Ortega. Te aşteptai să ne lase să pătrundem în Dugl în alte condiții? Îşi iau toate măsurile de siguranță pentru cazul în care am intenționa să declanşăm o novă în Dugl, prin deschiderea generatorului nostru de Câmp de Stază. E necesar un minut pentru a încălzi generatorul, timp în care ei l-ar detecta şi ne-ar zdrobi cu Fronturile de Comandă ale Flotei lor. Acuratețea măsurilor lor e de admirat.

— *Ție* îți stârneşte admirație. *Mie,* groază.

— Cunoaşte-ți inamicul, răspunse Ortega. Îți dai seama că noi suntem acum mai aproape de Duglaar decât a fost vreodată o altă ființă umană?

— Grozav! bombăni Palmer. Într-un fel, îmi evocă o ceată de cobai care s-ar strecura pe furiş într-un laborator.

Înaintau spre interior, pe lângă stânca mică de avanpost, lipsită de atmosferă, care era Dugl VI, planeta cea mai periferică a sistemului Dugl. Trecură foarte aproape de baza ei, şi Palmer îşi dădu seama că o mare parte a micuței planete era un câmp de aterizare, ticsit de sute de nave.

Dugl V şi Dugl VI erau mari giganți gazoşi, cu sisteme extinse de sateliți de tipul Jupiter şi Saturn. Continuau să înainteze, din ce în ce mai aproape de Duglaar şi, pe măsură ce se îndreptau spre planeta-cămin a populației Duglaari, Palmer se simțea tot mai derutaț. Solarienii ştiau măcar ce aveau de gând să facă în momentul când vor pune piciorul în Duglaar. Dar el nu ştia nimic. Solarienii aveau de înfruntat un singur factor necunoscut: Doogii. El avea de înfruntat doi. Se simțea mai înstrăinat de Solarieni decât se simțise vreodată după noaptea petrecută cu Robin. Dar *trebuia* să aibă încredere în ei, sau să se lase prins între două grupuri de străini. Se apropia deznodământul, punctul culminant al întregii misiuni.

Dugl III era o planetă de dimensiunile Pământului — aflată la o distanță de o Unitate Astronomică şi jumătate de Dugl şi având oarecum temperatura planetei Marte. Palmer observă oraşe mari construite extrem de ordonat, alcătuind desene ciudat de geometrice. Mari dreptunghiuri verzi, lungi de sute de mile, alternau cu dreptunghiuri similare de ceea ce părea a fi deşert galben. S-ar fi zis că întreaga planetă era cultivată conform unui plan unic şi unificat.

În timp ce străbăteau orbita planetei Dugl III, Lingo îşi verifică panoul cu instrumente şi apoi înălţă privirile cu un zâmbet crispat.

— Ei, în sfârşit au făcut-o, spuse adresându-se lui Ortega.

— Ce-au făcut? întrebă Palmer.

Lingo arătă spre nişte ecrane care căpătaseră o strălucire roşie şi pe care fluctuau nebuneşte felurite semne.

— Ăştia sunt contra-detectorii noştri, explică el. Şi ne semnalizează că Doogii ne supun acum unei examinări radicale prin detectori cu radiaţii. Vor să se asigure că nu avem la bord mase radioactive. Şi că nu avem bombe termonucleare.

— Se gândesc la toate, comentă Palmer.

— La toate, în afară de lucrurile de negândit, replică enigmatic Ortega.

Planeta era învăluită într-un nor dens, atât de opac încât aşezările de la suprafaţă erau complet întunecate.

— Solarieni! răsună vocea comandantului Doog. Voi nava la pista de aterizare duceţi. O mie de tunuri laser îndreptate spre voi sunt. Orice deviere de la cursă, distrugere imediată la voi aduce,

— Engleza lui o fi pocită, observă Lingo, dar ştie să se facă *foarte bine* înţeles.

Nava de Comandă Duglaari porni să spiraleze în jos, în atmosfera oraşului Duglaar, iar nava Solariană o urma îndeaproape. Când ajunseră la vreo zece mii de picioare înălţime, sparseră plafonul de nori şi suprafaţa oraşului Duglaar deveni vizibilă ochilor omeneşti pentru prima dată în istorie.

A fost, desigur, o mare deziluzie. De la zece mii de picioare înălţime, toate planetele locuite arată la fel.

Palmer desluşi un ţărm — apa arăta ca apa de pretutindeni. Nava Duglaari cobora spre un oraş vast, aşezat pe câmpia plată a coastei. Oraşul crea o notă foarte stranie, pe care nu o putea defini. Era prea... mult prea geometric. Pe măsura ce se apropiau, constata că oraşul era dispus în cercuri concentrice inuman de exacte, tăiate de artere radiale care porneau de la periferia cercului celui mai interior şi mai mic, la intervale de o perfectă regularitate, asemenea gradelor marcate pe un compas. Părea mai curând diagrama unui oraş decât un oraş în sine.

Cercul cel mai interior avea o rază de o milă sau două, şi nava Duglaari se îndreptă spre el, aterizând pe o pistă aflată la vreo sută de metri distanţă de o clădire uriaşă, urâtă, cu forma de cutie.

Lingo ateriză în spatele navei Duglaari. Fiinţele omeneşti puseseră în sfârşit piciorul pe suprafaţa oraşului Duglaar.

Văzută de jos, capitala Imperiului Duglaari oferea o privelişte deosebit de urâtă şi de neimpresionantă. Arhitectura ca artă părea să fi fost total necunoscută aici. Se aflau pe un vast câmp de aterizare deschis, împrejmuit de ceva ce părea o îngrăditură foarte funcţională, şi care înconjura întreaga circumferinţă a cercului lăuntric.

În interiorul cercului se găsea o clădire gigantică, aidoma cu o cutie de sticlă, flancată de crescăturile unor clădiri mai mici, care variau doar în dimensiuni faţă de corpul clădirii principale. Printre ele, se aflau risipite, pentru variaţie, nişte globuri mari, argintii, cocoţate pe stâlpi înalţi.

Restul oraşului, care se întindea cât cuprindeai cu ochii în toate direcţiile, părea doar o nesfârşită repetare a construcţiilor din îngrăditură. Cutii mari de sticlă şi globuri argintii pe picioroange, desfăşurate pe mile şi mile de spaţiu, diferind între ele doar ca dimensiuni, de o totală uniformitate în ce priveşte forma şi urâţenia. Cerul se întindea ca un cearşaf de nori groşi, posomorâţi, prin care se filtra o lumină spălăcită, murdară, incoloră.

Efectul hidos părea a fi viziunea unui maniac grosier: un tablou în tonuri murdare, şterse, opace, pictat de un artist abstract, total lipsit de talent. Prin comparaţie, cea mai sordidă şi mohorâtă zonă industrială din sistemul terestru prestelar, ar fi părut o izbucnire de veselă spontaneitate.

— Bun sosit în îmbietoarea, degajata capitală a Imperiului Duglaari, gemu Robin Morel. Ah! Oraşul ăsta ar fi deajuns ca să justifice un război de exterminare.

Remarca părea a fi, într-un fel, doar o constatare faptică.

— Şi iată comitetul de recepţie, spuse Max Bergstrom.

Vehicule turtite, asemănătoare cu tancurile, începuseră să se scurgă dintr-una din clădirile mai mic şi să străbată câmpul de aterizare. Erau vreo două duzini ca număr, toate echipate cu ameninţătoare tunuri laser portabile. Tancurile încercuiră nava, îşi îndreptară boturile tunurilor spre ei, şi se opriră.

Dintr-unul din vehicule debarcară vreo şase Doogi şi se îndreptară spre navă, păşind pe picioarele lor lungi, puternice. Era greu să le distingi trăsăturile de la asemenea depărtare, în schimb se puteau observa lesne puştile cu ţeavă lungă, pe care le purtau toţi cu excepţia Doogului din frunte.

— Raul, Jay, să mergem în cabina etanşă şi să ne întâmpinăm musafirii, strigă Lingo.

Când ei se adunară în cabina etanşă, Doogii ajunseseră la navă şi urcaseră la uşă pe o pasarelă mobilă. De îndată ce deschiseră uşa, Solarienii se găsiră faţă-n faţă cu primii Doogi vii pe care-i întâlneau în viaţa lor.

La prima vedere, Doogii păreau alcătuiți doar din picioare şi gât. Erau bipezi, cu ținută verticală, cu două brațe, două picioare, un cap, şi nu aveau coadă. Aici se termina asemănarea cu făpturile omeneşti.

Picioarele erau lungi şi puternice, acoperite, ca şi restul corpului, cu o blană moale, castanie. Trupurile erau mici, sferice, de mărimea şi forma unei mingi de plajă. Din ecuatorul trupului sferic, se proiectau abrupt două brațe lungi, muşchiuloase, terminate în mâini late, cu câte şase degete, având fiecare la capete două degete mari.

Un gât lung, în aparență flexibil, susținea un cap mare, triunghiular, cu câte două urechi imense, ca nişte lilieci, Fața, singura parte neacoperită de blana moale, castanie, era constituită din doi ochi mari, roşii, cu irisul negru, aşezați de o parte şi de alta a unei nări imense, căptuşite cu o piele cafenie, tăbăcită, deasupra unei guri derutant de omeneşti.

Doogul din frunte avea, aproximativ, înălțimea unui om şi purta cizme scurte negre, şi o tunică urâtă, fără mâneci şi fără pantaloni, de un cenuşiu mohorât.

Comandantul îşi croi drum pe lângă Solarieni şi rămase într-o parte, în timp ce alți zece Doogi umplură cabina. Unica deosebire vizibilă dintre aceştia şi comandant consta în faptul că tunicile lor erau de un cenuşiu mai deschis *şi* că erau înarmați cu nişte puşti energice, urâte.

— Cine comandă aici? răcni Lingo.

Doogul cu tunică mai închisă la culoare îl privi fără să clipească; lucru uşor, de altfel, ținând seama că ochii lui nu aveau pleoape,

— Sunt *Haarar* Ralachapki Koris. Comand acest escadron, rosti Doogul într-o engleză perfect gramaticală, dar cu o ciudată lipsă de accentuare a silabelor.

— Vorbeşti bine englezeşte, *Haarar* Koris, îl complimentă Lingo.

— Am absolvit Institutul de Studii Umane. O parte din funcția mea constă în capacitatea de a-mi deforma limbajul pentru a vorbi în felul omenesc, răspunse Koris, pronunțând fiecare silabă independent, clar şi fără nici o accentuare.

Palmer simți că preferă engleza stâlcită a Comandantului de Flotă.

— Asta-i cabina voastră cea mai mare? întrebă Koris.

— Bineînțeles că nu. De ce?

— Cutiuța asta e prea înghesuită ca să putem rămâne mai mult. După cum ştiți, voi, vermina, aveți un miros foarte neplăcut. A prelungi şederea într-un spațiu atât de strâmt în vecinătatea verminei umane, ar produce în aparatul meu digestiv o tulburare analogă cu ce numiți voi greață. Ceea ce n-ar fi de dorit,

Palmer îşi încleştă şi îşi descleştă convulsiv pumnii, dat Lingo şi Ortega nu păreau afectați.

— Orice prost poate vedea că această cutiuță este o cabină etanşă, destinată intrării şi ieşirii din navă, replică Lingo sec.

— Nefiind prost, nu sunt interesat de asemenea informație, răspunse Koris cu totală lipsă de umor sau de resentiment. Să continuăm discuția în alt loc. Simt de pe acum mici dar nedorite vibrații în aparatul meu digestiv.

— Să mergem în sala comună, hotărî Lingo. Te rog să ne faci favoarea de a nu vomita pe covor.

— Voi, vermina, nu aveți dreptul la nici o favoare, spuse Koris urmându-l pe Lingo de-a lungul coridorului şi făcând semn celorlalți să vină după ei. Totuşi, mă voi strădui să nu-mi golesc aparatul digestiv. Irosirea de substanțe nutritive nu e de dorit.

Ceilalți Solarieni se şi aflau în sala comună când intrară ei: Lingo, Ortega şi Palmer în frunte, Koris şi ostaşii lui în urma lor. De îndată ce Koris îşi băgă capul în încăpere, strigă nişte ordine ostaşilor, într-o limbă care-ți zgâria urechile, variații teribile de ton, dar perfectă uniformitate de intensitate şi totală lipsă de accentuare a silabelor.

Cei zece Doogi înarmați se rânduiră la intervale regulate de-a lungul pereților, încercuindu-i pe cei şapte Oameni. Îşi îndreptară spre aceştia țevile puştilor şi aşteptară imobili dar pregătiți.

— Nu am fost informat că există atâta vermină pe navă, rosti Koris pe vocea lui monocordă.

Urechile mari, pieloase, îi zvâcniră convulsiv; poate că aceasta reprezenta un indescifrabil semn de emoție.

— Asta nu te priveşte pe tine, se răsti Lingo.

— Vermină umană, vă aflați pe planeta Duglaar, spuse Koris pe aceeaşi voce neschimbată, dar urechile îi fâlfâiră sălbatic, ca nişte aripi de lilieci. Sunteți prizonieri ai Imperiului Duglaari. Nu voi hotărâți ce mă priveşte şi ce nu. Nu aveți dreptul de a pune în discuție declarațiile. Întrebările sau ordinele unui ofițer din Imperiul Duglaari. Sunteți prizonieri. Rolul vostru este acela de a vă supune ordinelor mele; nimic mai mult. nimic mai puțin.

— *Nu* suntem prizonieri, declară Lingo.

Koris cârâi ceva în limba Duglaari. Gărzile luară poziția de alertă, cele şase degete încleştându-li-se pe puşti.

— Dacă încercați să evadați, spuse Koris, veți fi omorâți pe loc. Dacă încercați să redobândiți

controlul asupra acestei nave, nava va fi distrusă pe loc de vehiculele armate care o înconjoară. În eventualitatea statistic improbabilă în care ați încerca o decolare, o mie de tunuri laser sunt deja ațintite asupra navei. În eventualitatea de şapte puncte virgulă trei că ați reuşi să atingeți limitele de sus ale atmosferei, trei Flote pline care patrulează planeta ar...

— Ajunge! îl întrerupse Lingo. Sunt convins că nu putem evada. Scuteşte-mă de detalii atroce.

— Cantitatea de atrocități depinde întru totul de voi, vermină umană. Va trebui să adoptați atitudinea de prizonieri sau să fiți omorâți pe loc.

— Ți-am *spus* că nu suntem prizonieri. Suntem o misiune diplomatică şi cerem sa fim tratați ca atare.

— Sunteți prizonieri, psalmodie Koris. Sunteți inamici. Vă aflați pe teritoriul Imperiului Duglaari. Deci sunteți prizonieri. Nu înțeleg noțiunea de misiune diplomatică.

—- Văd că a fost greşeala mea, ripostă Lingo domol. Trebuia să mă aştept că nu vei înțelege noțiunea. Este ceva ce-ți depăşeşte înțelegerea. Eşti militar, da? Ce funcție deții?

— Ai dreptate, vierme, răspunse Koris, şi mişcarea urechilor i se mai domoli oarecum. Sunt un ostaş al Imperiului Duglaari. Funcția mea este aceea de a pricinui înfrângeri şi distrugeri inamicilor Imperiului. Funcția unui ostaş este aceea de a distruge inamicul.

— Ce vrea Lingo? murmură Palmer în urechea lui Ortega. Să-l determine să ne ucidă?

— Taci, şuieră Ortega. Lingo ştie ce face.

— Şi unui ostaş nu-i revine niciodată şi funcția de a se preda? întrebă Lingo.

— Nu am învățat această noțiune.

— Nu m-am gândit. A te preda înseamnă a depune armele şi a te livra în mâinile inamicului, în speranța că urmările unei astfel de acțiuni sunt preferabile unei lupte prelungite.

Urechile lui Koris fâlfâiră frenetic.

— Numai viermii au nevoie de o astfel de noțiune. Pentru ostaşii Imperiului Duglaari noțiunea aceasta e inutilă, pentru că singura urmare a unei lupte prelungite nu poate fi decât victoria Duglaari. În funcția mea este de nedorit să cunosc măcar o astfel de noțiune. De aceea mi-o voi şterge din memorie de îndată ce această neplăcută misiune va fi îndeplinită.

"Uite că l-a pus în mişcare", gândi Palmer. Acum îşi dădea seama ce încerca Lingo. Partea tare a Doogilor era logica; dar nu putea oare fi şi slăbiciunea lor?

— Deci spui că predarea e o noțiune pe care nu vrei s-o iei măcar în considerație, ceva ce nu eşti pregătit să înțelegi.

— Predarea este o noțiune buna doar pentru folosința verminei, o boală a creierului inferior uman, în fața căreia orice ostaş Duglaari e imun,

— Bine, numai că noi am venit aici ca să predăm întreaga Confederație Umană Imperiului Duglaari. Încearcă să înțelegi acest lucru.

Koris nu răspunse nimic, dar urechile i se zbârciră subit, ca şi cum cartilajele care le susțineau se făcuseră piftie.

Palmar rânji încruntat. Fireşte, creatura era şocată la gândul că o întreagă rasă se putea preda inamicului. Şi cine l-ar fi putut condamna?

— Ei, urmă Lingo, ce s-a întâmplat? Nu eşti pregătit să iei în considerație această propunere?

— Nu sunt, psalmodie Koris, în timp ce urechile îi prindeau din nou viață.

— Vrei să spui că voi, Doogii, sunteți atât de proşti încât nimeni nu poate chibzui asupra unei simple oferte de predare?

Koris fâlfâi sălbatic din urechi.

— Încetează cu aroganța, vierme! Sfatul Tuturor înțelepților poate înțelege orice lucru. E clar că numai Sfatul înțelepților, şi nu un ostaş ca mine, poate decide într-o problemă atât de bizară ca aceea despre care vorbeşti.

— Vrei să spui că ai de gând să ne duci în fața Korului, sau a Sfatului înțelepților? strigă Lingo cu prefăcută surprindere.

— Aşa e, vierme, răspunse Koris în timp ce urechile, în sfârşit, i se domoliră. Sfatul şi Korul vor şti cum să trateze această chestiune bizară.

— Înțeleg că nu avem de ales, oftă Lingo. Dacă vrei să ne dai puțin timp ca să ne schimbăm hainele cu altele mai potrivite...

— Ce purtați acum e suficient.

— Cum doreşti, răspunse Lingo, ridicând din umeri. Desigur, îți dai seama că hainele pe care le purtăm acum sunt îmbibate de paraziți umani microscopici, pe când cele pe care voiam să le îmbrăcăm sunt sterilizate. Îți admir curajul, dacă nu-ți pot admira prudența.

— Puneți-vă hainele sterile, vierme!

— Foarte bine. Noi cei şase vom fi gata în câteva minute.

— Eu văd că sunteți şapte, vierme!

— Te *rog,* gemu Lingo, învârtindu-şi oribil pupilele. Suntem şase, patru bărbați şi două femei.

— Eşti nebun, vierme. Sunt *trei* femei: una cu blană cafenie pe cap, una cu blană roşie şi una cu blană galbenă.

Toţi Solarienii, cu excepţia Lindei Dortin, gemură Îngrozitor şi îşi frânseră mâinile.

— Ce se întâmplă? întrebă Koris.

Lingo oftă adânc, apoi se adresă celorlalţi Solarieni:

— În fond e un străin. La ce vă puteţi aştepta? După care, întorcându-se spre Koris, îi spuse: Femeia blonda pe care pretinzi că o vezi, oficial nu mai există. Nu mai există de două zile şi va continua să nu existe încă alte două zile. E o particularitate care ţine de funcţionarea organismului uman şi e absolut interzis că vorbeşti măcar despre acest lucru. Femeia inexistentă trebuie să rămână pe navă. Dacă am proceda altfel ar însemna să aducem o insultă de neconceput Korului vostru, şi atât eu cât şi tu am avea de răspuns pentru cumplitele consecinţe ale unui asemenea fapt.

Koris rămase tăcut un moment, rumegând această noua dovadă a lipsei de logică omeneşti.

— Bine, spuse în cele din urmă, femeia cu păr galben poale rămâne pe navă. Evadarea este imposibilă şi în orice caz, poate fi omorâtă la fel de uşor aici ca şi în Sala Sfatului.

— Omorâtă? Ce tot vorbeşti?

— Nu te mai arăta atât de prost, vierme. Aţi pătruns pe suprafaţa planetei Duglaar. Urmează să vedeţi cu ochii voştri interiorul Sălii Sfatului. Fireşte că vă daţi seama că nici unui vierme uman nu i se poate îngădui să deţină informaţiile de care dispuneţi voi acum. În fond, mai există o probabilitate de unu la câteva trilioane ca să puteţi evada. Această probabilitate trebuie redusă la zero. De aceea, de îndată ce veţi fi interogaţi de Kor şi de Sfatul înţelepţilor, veţi fi, desigur, omorâţi pe loc.

VIII

LINGO INTRĂ în cabina lui şi se întoarse ţinând în braţe un teanc de haine.

— Hei, Jay, îmbracă astea.

— Ce mai e şi asta? întrebă Palmer cuprins de îndoieli.

Veşmântul părea un fel de uniformă ţipătoare, verde cu roşu şi cu fireturi de aur.

— Uniformă protocolară, murmură Lingo. Să spunem că… am ştiut dinainte că vei avea nevoie de ea, aşa că ţi-am pregătit una.

Palmer îsi plimbă degetele peste uniformă, cu o mutră acra.

— Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut vreodată.

— Îmbrac-o, îl îndemnă Lingo iritat. A fost confecţionată în vederea efectului psihologic, nu pentru eleganţă. Trebuie să facem oarecare impresie, şi uniforma asta de ambasador va contribui la efect. N-avem acum timp de discuţii. Pune-o pe tine şi întoarce-te în sala comună înainte de-i vine prietenului nostru Doog cheful să tragă.

După care Lingo reintră în cabina lui şi trânti uşa în urmă-i.

Palmer rămase o clipă locului, stingherit, în uşa sălii comune. Arăta şi se simţea ca un feldmareşal de operetă. Uniforma era alcătuită din pantaloni verzi deschis şi un veston verde, epoleţii încărcaţi cu fireturi de aur, un brâu de piele împodobit cu o uriaşă cataramă de alamă, cizme negre, înalte până la genunchi şi ornate cu cusături, verzi şi aurii, o capelă albă ca zăpada cu un cozoroc brodat cu trese aurii şi o pelerină lungă, roşie ca focul. Un metru pătrat de panglici înzorzona pieptul vestonului.

Palmer se întrebă acru de ce-o fi omis Lingo să adauge şi sabia ceremonială.

Solarienii se şi găseau în sala comună, iar uniformele lor păreau menite să-l facă pe Palmer să se simtă şi mai ridicol. Toţi, cu excepţia Lindei Dortin care urma să rămână la bord, erau îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare. În negru fără nici o podoabă: cizme scurte negre, pantaloni de pânză neagră, tunică de piele neagră. Capetele le erau descoperite şi aveau doar o insignă micuţă, un soare auriu, pe pieptul stâng.

Efectul de ansamblu era foarte sinistru şi extrem de sobru — o uniformă care nu era chiar o uniformă ci aproape un veşmânt preoţesc.

Când îi aruncară lui Palmer o privire aprobatoare, era limpede că Solarienii făceau eforturi eroice să nu izbucnească în râs.

Până şi Koris, când se uită la păunul din cuibul şoimilor, păru străbătut de un sentiment greu de ghicit — capul i se clătină în neştire la capătul gâtului lung, flexibil, şi urechile îi zvâcniră convulsiv.

— Vermină, urmaţi-mă, fornăi el. Mergem la Sfatul înţelepţilor.

Când păşiră pe câmpul de beton, adică pe însăşi suprafaţa oraşului Duglaar, stranietatea locului îl izbi pe Palmer din plin. Oraşul, care se întindea în jurul lor cât putea cuprinde ochiul, tot numai sticlă şi metal în lumina cenuşie mohorâtă, părea mai curând o uzină gigantică sau o maşină monstruoasă — Palmer nu văzu nici urmă de parc sau de sector de divertisment, nici urmă de lac sau măcar de fir de

iarbă răzlețit în acest urât conglomerat de globuri şi de cutii. Zgomotele oraşului aveau o indefinibilă regularitate de bâzâit, provenit parcă dintr-un motor imens cu toate piesele bine angrenate. Şi mirosul din aer — un miros înțepător, chimic, ca de dezinfectant mirosul spitalelor, al dinamurilor, al marilor imobile publice, impersonale. Nu numai un miros artificial, ci mirosul artificialității însăşi.

Palmer fu străbătut de un fior, cu toate că aerul era cald şi cu toate că aproape alerga pentru a ține pasul cu Doogii cei cu picioare lungi. Robin şi Fran se uitau de jur împrejur cu aceeaşi expresie de dispreț. Max părea distrat, jumătate din mintea lui rămăsese pe navă, alături de Linda. Lingo şi Ortega arătau şi ei absenți, adânciți în gândurile lor şi privind doar mecanic la decorul înconjurător.

Acum se apropiau de intrarea Sălii Sfatului Înțelepților. Intrarea principală a ceea ce constituia, într-un anumit sens, capitoliul întregului Imperiu Duglaari, nu era decât o gaură mare, rectangulară, într-un perete neted de plastic.

— Intrați, vermină umană! ordonă Koris.

În locul spațiului, vast la care te aştepți când pătrunzi într-o importantă clădire publică, Palmer şi Solarienii se pomeniră într-o cămăruță strâmtă, ermetic închisă. Gaura prin care intraseră se afla în peretele din spate; cei doi pereți laterali erau confecționați din plastic translucid. Peretele din fața lor se compunea din zece panouri închise, fiecare dintre ele având câte o luminiță deasupra, precum şi ceva ce părea tabelul de codificare al unui mic computer.

Koris se duse direct la tabelul de codificare şi manipulă nişte butoane dispuse în felul clapelor de la maşina de scris.

— Am codificat sosirea noastră la Sfatul Înțelepților, îi informă el. Acum aşteptăm directivele.

După câteva momente, două dintre beculețe se aprinseră, şi panourile respective glisară, dând la iveală două tunele cu pereți netezi şi benzi mobile în loc de podea. Consola computerului emise un țăcănit scurt, şi pe ecranul de deasupra butoanelor de codificare apărură câteva rânduri scrise cu literele de arabesc ale Doogilor. Koris studie mesajul.

— Vermină, intrați în tunelul de admisiune din dreapta. Ostaşii Imperiului vor intra în cel din stânga. Acum vă părăsim, vermină. Ați fost codificați pe un canal al Sfatului înțelepților. Să nu vă treacă prin minte că vă puteți abate de la directive fiindcă nu sunteți păziți. Din momentul în care ați fost codificați nu mai e nevoie de gărzi. Orice încercare de abatere ar duce pe loc la distrugerea voastră. Plecați!

Lingo porni în fruntea celorlalți intrând în tunel şi pe podeaua rulantă. În timp ce benzile mobile îi purtau în măruntaiele Sălii Sfatului, Palmer aruncă o privire îndărăt şi văzu că panoul se închisese din nou în urma lor.

La fiecare douăzeci de metri, banda care îi purta era intersectată de trei până la cinci pasaje separate. Dar nu se punea problema ce pasaj să aleagă, pentru că pe măsură ce se apropiau de o intersecție, toate pasajele se blocau prin panouri, în afară de cel pe care urma să se angajeze banda mobilă. Însuşi Sfatul înțelepților îi conducea inexorabil spre soarta care-i aştepta.

Palmer se simțea ca o moleculă de apă prinsă într-un complicat sistem de canalizare. Cine sau ce acționa "sistemul de canalizare" controla şi trecerea lor prin el, pur şi simplu închizând valvele necesare. Nu avea nici o importanță că, din întâmplare, conținutul *acestui* sistem de canalizare era format din făpturi omeneşti, pentru că nici acestea nu dețineau vreun control asupra mişcărilor lor.

Când treceau vertiginos pe lângă diferitele intersecții, Palmer trăgea câte o ocheadă şi întrezărea câte o secțiune din clădire, înainte ca panourile să cadă. Unul dintre pasaje se deschidea într-o hală mare, ticsită de maşini, în care se foiau zeci de Duglaari îndeplinind o munca de neînțeles. Alt pasaj se termina într-un soi de depozit. Zărise ceva ce puteau fi panouri de computere; şi o magazie militară; şi obiecte care îi erau cu totul necunoscute.

În cele din urmă, benzile mobile îi depuseră într-o încăpere care era un fel de sală de aşteptare sau o celulă: o cutie mică, goală, în care nu se afla decât o bancă tare şi un grilaj de difuzor, aşezat la înălțime, pe unul dintre pereții netezi.

Panoul se închise îndărătul lor şi difuzorul se însufleți cu un țăcănit.

— Vermină! Veți rămâne aici până când Korul va socoti nimerit să vă interogheze. Nu încercați să ieşiți.

Apoi difuzorul se închise cu un alt țăcănit şi cei şase rămaseră complet izolați, întemnițați undeva în vastele măruntaie ale Sălii Sfatului.

Năucii, Palmer se aşeză pe bancă.

— Nu... nu seamănă deloc cu o clădire, bâigui el. E ca şi cum ne-am afla în interiorul unei maşinării uriaşe,

Lingo rânji sardonic şi se aşeză pe bancă lângă el.

— Jay, începu el, nu cunoşti lucrurile nici măcar pe Jumătate. Nu cunoşti nici măcar zece la sută din adevăr. *Este* într-adevăr o maşină. Un computer.

— *Întreaga clădire?* Un singur computer? Dar am crezut că aici e Sala Sfatului, Palatul Korului, locul de reuniune al Sfatului Înțelepților.

— O, într-un fel e şi asta, interveni Ortega. Dar e un computer,

— Cum se poate ca întreaga clădire să fie un computer şi în acelaşi timp...

— Nu numai *clădirea,* râse amar Lingo. Ci şi întregul *oraş.* Şi, într-un anumit sens întregul Imperiu Duglaari.

— *Ce?*

— Există multe lucruri în legătură cu Imperiul Duglaari pe care Confederaţia nu le cunoaşte, reluă Lingo ridicându-se în picioare şi străbătând în sus şi-n jos cămăruţa. Lucruri pe care s-a considerat că e mai bine să nu le cunoască. MacDay a descoperit unele dintre ele — ştii, la început am luat şi noi parte la război, pe viaţă şi pe moarte şi, din când în când, am capturat câte un prizonier Doog. Unele dintre lucrurile aflate... mă rog au constituit o raţiune în plus ca să izolăm Sol de Confederaţie. Căci dacă le-ar fi cunoscut Confederaţia... Lingo înălţă cu amărăciune din umeri. Poftim, un reprezentant al Confederaţiei e acum disperat pentru că a aflat doar o mică parte din adevăr... dacă întregul adevăr ar fi fost cunoscut de Confederaţie aceasta n-ar mai fi avut inimă să continue lupta.

Lingo se opri şi se uită în jos la Palmer, cu ochii lui mari verzi, îngreunaţi parcă de o teribilă povară.

— Jay are tot dreptul să cunoască adevărul, interveni Robin. În fond şi viaţa lui e în joc, aşa cum sunt şi vieţile noastre.

— Ai dreptate. Robin, urmă Lingo cu un oftat uşor. Îi datorăm *măcar* atât. Jay, ce cunoşti tu din istoria Imperiului Duglaari? Doogii sunt nişte creaturi dotate cu o logică perfectă: te-ai întrebat vreodată ce anume i-a făcut să fie aşa?

— Nu-i un simplu accident de evoluţie? întrebă Palmer, înţelegând pe dată, din expresia feţei lui Lingo că greşea.

— Nu, îi răspunse Lingo. Viaţa nu evoluează pe coordonate logice. Nu, atâta timp cât nu ia evoluţia în propriile ei mâini. Ceea ce s-a întâmplat cu Duglaari în urmă cu cel puţin un mileniu. Nici noi nu cunoaştem întreaga istorie; cunoaşterea noastră s-a închegat din informaţii disparate smulse de la mai puţin de o duzină de prizonieri Doogi, aşa încât există multe lacune. Se pare că în urmă cu un mileniu poate chiar şi mai mult. Duglaari au avut un mare şef. Doogul acesta s-a autonumit primul Kor al Tuturor Doogilor — ceea ce, la vremea aceea, echivala cu un dictator absolut. Acest prim Kor a fost un geniu. Din nefericire, însă, era şi nebun, cel puţin în raport cu standardele noastre.

Lingo se ridică din nou în picioare şi reîncepu să se învârtească prin încăpere, uitându-se la pereţi, de parcă nu se adresa nimănui în particular.

— E foarte greu pentru o minte omenească să înţeleagă ce s-a întâmplat, reluă el. Chiar şi pe atunci, Doogii erau foarte diferiţi de noi, înzestraţi cu mult mai puţină conştiinţă individuală şi cu mult mai mult simţ al identităţii colective. Erau bizari şi, ca să poţi înţelege cu adevărat, ar trebui să poţi gândi ca un Doog nebun, ca un paranoic. Acest prim Kor, ca orice făptură simţitoare, ştia că e muritor şi sortit dispariţiei. Dar în nebunia lui, refuza să accepte ideea. Luase hotărârea dementă ca şi după moartea lui să continue a guverna pe vecie Imperiul Duglaari. Aşadar, a construit Sfatul înţelepţilor.

— A *construit?* Dar Sfatul este...

— Nu este! îi curmă Lingo vorba. Când a aflat ce este, MacDay s-a gândit că e mai bine să nu dea în vileag adevărata natură a Sfatului. Pentru că Sfatul înţelepţilor nu este un organ legislativ, aşa cum a fost învăţată Confederaţia să creadă. Este... este acest *oraş.* Care nu e un oraş, ci un imens computer. Primul Kor a construit un computer şi i-a dat puteri totale asupra întregului Imperiu Duglaari. Noi credem că există copii ale Sfatului răspândite în tot Imperiul, dezactivate, dar gata să intre în funcţiune dacă acesta de aici ar fi distrus; desigur însă că localizarea lor este secretul cel mai strict al Doogilor.

Oricum, ştim că Imperiul nu are o conducere, în sensul în care o gândim noi, oamenii. Conducerea lui este computerul. Dar mai mult de atât, aminteşte-ţi că Sfatul înţelepţilor nu este un complex de computere, cum aveţi voi pe Olimpia IV, nu este doar o maşină care decide politica. El este un computer uriaş, integrat, şi circuitele lui interne nu se alimentează cu date programate; el nu oferă consultaţii; pentru că aici, fiecare mişcare politică, fiecare mişcare economică, totul, până la forma armelor de mână, până la viaţa personală a fiecărui Doog în parte, este dictat de Sfatul înţelepţilor. Nu, acest computer nu oferă consultaţii — el *comandă.*

Palmer ora complet cutremurat.

— Vrei să spui... vrei să spui că marele Kor nu e decât o marionetă a Sfatului înţelepţilor? Şi că Imperiul Duglaari e guvernat de... de o maşină?

Lingo râse întunecat şi faţa i se schimonosi într-un rânjet ironic.

— Lucrurile nu sunt chiar atât de simple, urmă el. Ar fi cu neputinţă — În fond, un computer nu e decât o maşină logică. Nu poate hotărî decât mijloacele cele mai eficiente pentru atingerea unui obiectiv dat. Dar aceste obiective trebuie fixate de o fiinţă vie. Selecţia obiectivelor nu e o chestiune de logică. Şi însăşi logica trebuie să pornească de la *premise.* Nici un sistem de logică nu-şi poate fixa propriile premise, de aceea nici un computer nu-şi poate fixa propriile obiective. Acestea trebuie fixate prin inteligenţă, *în mod arbitrar.*

— Cu alte cuvinte, replică Palmer, un computer trebuie *programat.* Trebuie să i se ofere scopuri,

altminteri nu poate găsi mijloace.

— Exact. Şi funcţionarea Korului este aceea de a programa computerul. El indică Sfatul înţelepţilor care Urmează să fie obiectivele Imperiului, şi computerul guvernează ţara în conformitate cu acestea.

— Atunci Korul este acela care guvernează de fapt. Sfatul înţelepţilor se ocupă doar de detaliile guvernării.

— A, nu, aici intervine adevărata nebunie, continuă Lingo, izbind cu palma în lemnul Băncii. Pentru ca, vezi tu, *computerul* este acel care alege noul Kor, când cei vechi moare. *Sfatul înţelepţilor îşi alege singur programatorul.* Şi, ia seama, controlul lui asupra imperiului e absolut. El determină *totul.* Inclusiv înmulţirea populaţiei. În aceasta a constat nebunia şi geniul primului Kor. A atribuit Sfatului înţelepţilor o putere totală, absolută, în orice domeniu. *Computerul* este cel care i-a transformat pe Duglaari într-o rasă cu desăvârşire logică — pe parcursul unui mileniu de instruire, îndoctrinare, *şi* înmulţire selectivă. Într-un anumit sens, foarte real, toţi Doogii au personalităţi identice — *personalitatea Sfatului Înţelepţilor în sine.*

— Dar de ce? Ce specie de monstru ar putea să-şi transforme propriul popor în imaginea unei maşini?

— Un monstru cu totul special. Un monstru care tânjeşte după imortalitate. Ţine minte, computerul originar nu putea face nimic până când nu i s-au atribuit obiective, până când nu a fost programat. Şi primul Kor a fost acela care a fixat premisele originare ale computerului. L-a creat după "personalitatea" lui şi şi-a folosit propria-i minte ca schemă.

— Nu...

— Gândeşte-te, omule, gândeşte-te! strigă Lingo. A creat computerul după chipul şi asemănarea *lui! O* imagine a nebuniei lui, a obiectivelor şi spaimelor lui paranoice, dar având la dispoziţie o rasă întreagă pentru a le duce la îndeplinire. Şi o logică infailibilă, o eficienţă de sută la sută. Şi, pentru a închide cercul, Sfatul îşi alege propriul programator. Alege un Kor pe baza asemănării dintre personalitatea acestuia şi cea a primului Kor — şi timp de o mie de ani Sfatul a controlat înmulţirea Doogilor astfel încât *toţi* să fie cât mai apropiaţi cu putinţă de personalitatea primului Kor. Şi dintre aceştia, computerul alege duplicatul cel mai conform cu originalul. Da, Jay, Imperiul Duglaari e creat după imaginea unei maşini, dar *acea maşină,* este imaginea unei fiinţe moarte de peste un mileniu.

Palmer rămase înlemnit pe bancă, aproape neîndrăznind să gândească. *Asta* era deci adevărata natură a inamicului Confederaţiei Umane. Nu o formă de guvernare, nici măcar o rasă, ci *un organism integrat nemuritor, în* adevăratul sens al cuvântului. Nu-i de mirare că Centrul de Computerizare de pe Olimpia IV era total depăşit. Ei computeriza doar strategia Cartierului General, pe când Sfatul înţelepţilor era întregul Imperiu Duglaari. Şi Imperiul era guvernat de... de...?

— Dar cine *guvernează* Imperiul Duglaari?

Lingo râse dur şi dădu din umeri.

— Dă cu banul ca să afli. Într-un anumit fel. primul Kor a izbutit într-adevăr să-şi asigure visul nebunesc al imortalităţii. Computerul guvernează Imperiul. Korul programează computerul. Dar computerul alege Korul şi-l modelează după imaginea lui. Şi Sfatul înţelepţilor a fost modelat după imaginea primului Kor. Este Imperiul Duglaari guvernat de Kor? Sau de Sfatul înţelepţilor? Sau de *fantoma unui Doog mort de o mie de ani?* Exact ca întrebarea: ce-a fost mai întâi, oul sau găina?

— Şi gândeşti că voi aţi putea duce de nas aşa ceva? Şase Solarieni împotriva unui organism care e un imperiu întreg?

Lingo se opri locului. Se uită fix la Palmer şi în ochii lui ardea un foc care-l făcu pe acesta din urmă să *creadă,* dar în ce anume n-ar fi putut spune.

— *Da,* răspunse Lingo într-o şoaptă care semăna cu un strigăt, vom lupta împotriva computerului, a Korului şi a întregului imperiu blestemat. Vom lupta şi vom birui. Pentru că trebuie să biruim. Imperiul Duglaari este un lucru demenţial, Un cancer malign care ameninţă viaţa unei întregi Galaxii. Trebuie distrus, de dragul tuturor făpturilor simţitoare de pretutindeni... Jur pe memoria Iui MacDay, jur pe cuvintele Făgăduinţei, o făgăduinţă care a fost sinceră, Jay. Îl vom distruge! Trebuie! Vom...

Brusc, panoul se deschise.

— Vermină, bâzâi difuzorul din perete, intraţi imediat în canalul de admisiune. Korul vă aşteaptă.

Canalul de admisiune se termină într-o încăpere dreptunghiulară, cavernoasă, lată de cel puţin cincizeci de metri, lungă de o sută de metri, şi înaltă cât trei etaje. Banda mobilă continua pe întreaga lungime a sălii, trecând printr-un coridor viu de ostaşi Duglaari nemişcaţi dar complet înarmaţi; sute de ostaşi, umăr la umăr. pe toată lungimea sălii.

Zidul din spate al încăperii — lat de cincizeci de metri şi înalt de trei etaje — era faţa unui computer gigantic; sute de metri pătraţi de controale, butoane, panouri de date, totul asistat de o armată întreagă de tehnicieni care se căţăraţi pe computer cu ajutorul unor scăriţe plasate la diferite nivele.

Drept în faţa imensului complex, se afla un fel de tron, ridicat la un metru înălţime de podea şi aureolat de lumini care se schimbau întruna. Baza tronului era înconjurată de un semicerc de panouri de

date computericeşti.

Instalat pe tron şi cu ochii aţintiţi în jos, la panourile de date. se găsea un Doog bătrân, cu blana cafenie încărunţită, ţinând în mână un microfon în chip de sceptru — era cea mai puternică făptură individuală din întreaga Galaxie. Korul tuturor Doogilor.

Pe măsură ce banda mobilă îi apropria inevitabil de tron, Palmer simţea teribila aură de putere emanată de fiinţa cocoţată acolo sus. Erau voinţa, forţa, mintea unei întregi rase concentrate într-un singur individ, prin forţa unui gigantic computer aflat în spatele său. Puterea răzbătea prin toate barierele rasiale, prin toată inscrutabilitatea trăsăturilor străine. Palmer încerca o mare greutate pe suflet şi se simţea ca un măscărici în uniforma lui de operetă.

Căci *aceasta* era puterea.

Dar o privire aruncată Solarienilor îi revelă ceva şi mai fantastic. În mijlocul sutelor de ostaşi Duglaară, în faţa Korului, adică a forţei personificate, Ortega, Max, Robin şi Fran înaintau pe banda mobilă de parcă aceasta ar fi fost un dispozitiv oferit lor dintr-o adâncă deferenţă, dar din deferenta unor fiinţe inferioare. În sinistrele lor uniforme negre, şi eu zâmbetele de dispreţ amuzat zugrăvite pe fete, arătau a fi întru totul încarnările acelei mistice legende pe care o ţesuse propaganda Confederaţiei în jurul Fortăreţei Sol. Mergeau ca şi cum erau stăpânii universului, şi iluzia era atât de totală, încât şi Palmer se pomeni crezând-o.

Dar dacă ceilalţi Solarieni se comportau ca nişte regi. Lingo arăta ca un zeu. Ochii lui verzi, scăpărători, scrutau chipurile ostaşilor Duglaari ca găurile a două tunuri laser gemene; şi privirea lui avea asemenea tărie, încât, pe măsură ce trecea pe lângă ei, fiecare Doog îşi ferea ochii — ca un câine la care stăpânul se uită mustrător. Lingo îşi ţinea, detaşat, mâinile în şold, şi pe buze îi flutura un surâs care se plasa la ani-lumină dincolo de dispreţ, o desconsiderare ce transcenda sfidarea.

Palmer, deşi ştia că nimic nu susţinea concret această faţadă, se simţi totuşi adânc răscolit de prefăcătoria însăşi.

Se poate ca mândria lor glacială să nu fi fost altceva decât o faţadă, dar curajul lor era autentic. Şi această autenticitate îi inspira mândrie pentru faptul că era om; şi se simţea încă şi mai mândru la gândul că aceste fiinţe magnifice din sistemul Uman îl acceptaseră pe el ca pe o parte a Grupului lor. Importanţa faptului că, probabil, nu va mai ieşi viu din această încăpere se estompase, lăsând să vibreze în el numai gloria momentului prezent. Vor înfrunta pe Kor, Sfatul înţelepţilor şi întregul Imperiu Duglaari cu întreaga mândrie de care poate da dovadă rasa umană şi, într-un fel, însuşi acest lucru însemna o teribilă victorie. Banda mobilă îi depuse la piciorul tronului.

— Toată lumea să se plece cu respect în faţa voinţei atotştiutorului Duglaar, fornăi Korul încărunţit.

Sutele de ostaşi Duglaari se lăsară într-un genunchi, de parc-ar fi fost un singur organism. Lingo îi făcu semn lui Palmer să le urmeze exemplul, şi acesta se supuse în silă şi cu stângăcie.

Dar cei cinci Solarieni, singuri în imensa încăpere, rămaseră în picioare.

— Îngenunchează, vermină, în faţa puterii Duglaar, fornăi Korul, şi urechile pieloase îi fâlfâiră ca doi lilieci monstruoşi. Veţi şti că eu sunt Korul întregului Duglaari. Veţi şti că prin microfonul din mâna mea şi prin panourile de Date ale Adevărului, de la picioarele mele, sunt în contact direct cu însuşi Sfatul înţelepţilor, voinţa întregului Imperiu Nemuritor Duglaari. Noi suntem Duglaar. Luaţi la cunoştinţă şi îngenuncheaţi.

Lingo se înclină uşor, cu neglijenţă, şi rosti cu o voce rece, plină de aroganţă:

— *Animalele* îngenunchează în faţa Solarienilor şi nu viceversa.

Gărzile cele mai apropiate săriră în picioare, pregătindu-şi puştile. Dar Korul îi opri cu o fluturare a mâinii şi făcu semn celorlalţi ostaşi să se ridice.

— Noi nu suntem viermi umani ilogici, fornăi el. Am fost informat că aţi venit aici ca să vă predaţi. Această informaţie a fost codificată Sfatului înţelepţilor şi Sfatul a emis următoarea rezoluţie: Predarea urmează a fi acceptată. Sfatul înţelepţilor a mai stabilit următoarele condiţii de predare: toate forţele Umane vor înceta imediat ostilităţile împotriva Imperiului Duglaari. Toate sistemele solare controlate în prezent de vermina umană, incluzând sistemul-cămin cunoscut sub denumirea de Fortăreaţa Sol, vor fi imediat ocupate de forţele Imperiului Duglaari. În consecinţă toată vermina aflată în aceste sisteme va fi privată de toate drepturile făpturilor înzestrate cu simţuri. Verminei i se interzice să se mai înmulţească. Verminei i se interzice să mai posede arme sau orice alte bunuri în proprietate. Din acest moment întreaga vermină este declarată a fi proprietatea Imperiului Duglaari. Acestea sunt regulile predării.

Lingo râse, un râs lung, răsunător şi dispreţuitor, care umplu întreaga încăpere tăcută. Îşi ţuguie buzele şi scuipă, saliva descriind un arc înalt şi căzând la piciorul tronului.

Instantaneu, gărzile îşi îndreptară puştile spre el, ţinându-şi degetele pe trăgaci. Gata să apese.

Dar în acea clipă, trupurile ostaşilor încremeniră, ca nişte statui vii. Numai ochii care li se învârteau sălbatic în orbite le trădau intenţia. Max Bergstrom îi fixa cu o privire aparent placidă şi îndepărtată. Dar Palmer ştia ce înseamnă această căutătură calmă a ochilor căprui — gărzile îşi pierduseră controlul asupra propriilor lor trupuri.

— Cred că greşiţi, ripostă Lingo cu o voce nefiresc de găunoasă, care dădea cuvintelor lui o

rezonanță de osândă.
— Sfatul înțelepților nu greşeşte niciodată, hârâi Korul cu o furioasă convulsie a urechilor. Sfatul înțelepților este perfect logic. Natura lui nu-i permite calcule incorecte.
Lingo râse din nou, de astă dată cu îngăduința profesorului în fața unui copil prostuț.
— Bine, atunci să spunem că Sfatului înțelepților i s-au furnizat date incomplete.
— Daca doreşti să mai adaugi unele date, poți s-o faci. Sala aceasta are un circuit direct cu Sfatul înțelepților. Fiecare cuvânt pe care-l voi rosti va fi codificat direct şi transmis Sfatului printr-un canal interior.
— Excelent, zâmbi Lingo. Vă aduc elogii pentru serviciile Dumneavoastră. Vă voi oferi acum datele omise: condițiile *noastre.* Vedeți în fața dumneavoastră un ambasador din Confederația Umană, spuse Lingo. arătând spre Palmer ca spre un gunoi de pe covor. Cei din Confederație sunt nişte creaturi amuzante, poate, pentru unele gusturi, dar pentru noi şi-au pierdut importanța. Noi i-am depăşit, aşa cum strămoşii noştri îndepărtați au depăşit maimuțele din care se trăgeau. Aceşti oameni primitivi din Confederație vă aparțin şi puteți face cu ei tot ce doriți. Nu se mai găsesc sub protecția Fortăreței Sol.
Trecură momente lungi până când mintea năucită a lui Palmer să poată sesiza înțelesul cuvintelor lui Lingo. Va să zică... *totul fusese fals.* Tot ce pretinseseră Solarienii că ar reprezenta ei! Prietenia... totul era o minciună monstruoasă. Nu erau altceva decât nişte trădători, laşi, mizerabili, inumani...
Scoțând un mârâit sălbatic, Palmer sări la Lingo şi-i încleştă beregata.
Dar chiar în clipa când degetele lui atinseră grumazul Solarianului, simți că-şi pierde controlul asupra propriului trup; simți cum tentaculele minții lui Bergstrom îi încolăcesc propria minte şi, împotriva voinței lui, degetele i se descleştară de pe gâtul lui Lingo. Brațele îi căzură inerte, şi el constată că nu se mai poate mişca.
— Asta să-ți fie de învățătură, îi spuse Lingo cu o aroganță exasperantă. Sau te porți cum se cuvine, sau dacă nu, Max va fi nevoit să te înlăture pe loc.
Palmer îşi dădu seama că totul era lipsit de rost — n-ai cum să te împotriveşti unui telepatist. Şi, brusc, păru că nimic nu mai are importanță. Lumea se prăbuşise în jurul lui. Solarienii îl acceptaseră ca pe un frate — mai mult decât ca pe un frate — şi Grupul Solarian îl făcuse să simtă ceva ce nu mai simțise niciodată, o bucurie, o mândrie, o afecțiune... Şi totul nu fusese decât o minciună putredă! O înşelătorie ieftină, laşă, în perfectă armonie cu tot ce făcuseră Solarienii până atunci. Solarienii nu erau decât nişte trădători iscusiți... falşi până în măduva oaselor, falsă vitejie, falsă Făgăduință, falsă dragoste...
Pentru el, lupta se terminase. La ce-ar mai fi folosit? Era singur, mai singur decât fusese cândva vreo ființă omenească. Era prins între inamicul de moarte al Omului şi cei mai abominabili trădători care existaseră vreodată în istorie. Ce speranță mai putea avea?
De îndată ce fu cuprins de această resemnare a înfrângerii, simți că Bergstrom îi părăseşte mintea şi că îşi redobândeşte controlul asupra propriilor mişcări.
"De ce nu? îşi spuse Palmer cu amărăciune. Doar ştie ce gândesc. Ştie că sunt înfrânt."
— Aşa cum vă spuneam înainte de această supărătoare întrerupere, continuă Lingo cu aceeaşi calmă aroganță, vom preda Confederația Umană Imperiului Duglaari, care poate face cu ea tot ce crede de cuviință. Sol nu pune în schimb decât două condiții.
În timp ce vorbea, Lingo începu să enumere cele două condiții pe degete, iar glasul lui căpătă un ton de pedanterie uscată, în concordanță cu gesturile:
— Numărul unu: Imperiul Duglaari trebuie să semneze un tratat de eternă lealitate față de Fortăreața Sol. Numărul doi: de îndată ce Imperiul Duglaari va ocupa Confederația, va trimite în Fortăreața Sol patru mii din navele sale, ca garanție de bună credință.
Înainte ca ecoul cuvintelor sale să se fi stins în vasta încăpere, Lingo vorbi din nou, dar de astă dată vocea sa nu mai avea nici urmă de pedanterie.
— În cazul în oare veți fi atât de proşti încât să refuzați aceşti termeni suprageneroşi, şuieră el amenințător. Imperiul Duglaari nu va mai putea rezista mai mult de zece ani. La sfârşitul acestui deceniu, Sol va fi mai mult decât pregătit, şi forțele sale se vor întoarce împotriva Imperiului Duglaari, anihilându-l până la ultima creatură vie. Dumneavoastră trebuie să alegeți.
Un timp, Korul rămase stupefiat, doar urechile zbătându-i-se într-un dans al furiei.
— Vierme, îndrăzneşti să dai un ultimatum Imperiului Duglaari, spuse el în cele din urmă. Cutezi să insulți Korul, Sfatul înțelepților, şi voința întregului Duglaar?
Lingo zâmbi şters şi înălță din umeri:
— Condițiile noastre sunt mult mai generoase decât ați merita, urmă el. Nu-mi puneți răbdarea la încercare.
— Vierme, eşti sau prost sau complet nebun. Sfatul înțelepților a calculat că până în şaptezeci şi opt de ani Confederația Umană va fi total distrusă. La sfârşitul acestei perioade, Fortăreața Sol va avea de înfruntat întreaga forță armată a Imperiului Duglaari.
— Mult înainte de sfârşitul acestei perioade, răspunse Lingo cu un fârnâit care-l imita perfect pe cel

al Korului, Imperiul Duglaari va fi încetat să existe. În zece ani. *Sol singur* va fi în stare să vă zdrobească. Oferiți Sfatului Înțelepților următoarele date: în prezent, repet, *în prezent,* ar fi nevoie de opt mii de nave Duglaari, adică mai mult decât dețineți în total, ca să distrugă Fortăreața Sol. Eu n-am nevoie de un computer ca să-mi spună semnificația acestui fapt. Şi asta e valabil doar pentru momentul de față. La sfârşitul acestui deceniu, Sol va termina producția unor arme pe care Sfatul înțelepților nici măcar nu le poate concepe.

Lingo porni să înşire lista, ca o sumbră litanie:

— Ecrane de energie impenetrabile la orice radiație; explozive bazate pe totala conversiune a materiei în energie; un sistem de reperare şi localizare a navelor aflate în Spațiul-Stază; o rază care poate declanşa nove de la o distanță de ani-lumină, fără să fie necesară apropierea — întocmai cum se poate produce o novă prin deschiderea generatorului de Câmp de Stază. Şi astea sunt doar câteva exemple de arme dintre multe altele cu un caracter mai terestru, continuă Lingo. Dacă nu acceptați condițiile mele, şi dacă nu le acceptați *pe loc,* în zece ani Imperiul Duglaari va fi ras. Cereți Sfatului înțelepților să calculeze în asemenea termeni.

Îşi încheie vorbele cu un hohot de râs sacadat, care se reverberă sub tavanul înalt, ca o rafală de mitralieră.

Korul rămase tăcut. Palmer îşi putea da seama, după felul în care i se pleoştiseră urechile, că era profund tulburat. Bătrânul Doog zbieră nişte ordine în limba Duglaari tehnicienilor de pe rețeaua de scărițe ce acoperea fața giganticului computer din spatele său. Tehnicienii se agitară cu furie, înregistrând noile date pentru computer.

Marea încăpere era cufundată într-o linişte desăvârşită, ştirbită doar de zgomotul paşilor tehnicienilor şi de sunetele înăbuşite ale computerului în acțiune; Korul stătea nemişcat pe tronul său, cu ochii pironiți pe ecranele de ia picioarele lui, care era în acelaşi timp robul şi stăpânul său.

După minute de tăcere lungi cât secolele, ochii Korului se însuflețiră. Răspunsurile computerului începuseră să apară pe ecrane.

Şi în timp ce scruta ecranele, cartilajele urechilor pleoştite ale Korului porniră să se încordeze, până când cei doi lilieci se ridicară din nou în poziție verticală. Korul îşi înălță fața şi-l fixă intens pe Lingo, ochii lui roşii, arzători, întâlnind ochii reci, verzi, ai lui Lingo în ceea ce părea o încleştare de demoni cu forțe egale.

— Sfatul înțelepților şi-a încheiat calculele, fornăi el. Aşa cum am bănuit, calculele *tale,* vierme, au fost incorecte. Voința Duglaarului va fi aceea care va prevala.

Vocea Korului, lipsită de orice satisfacție malițioasă, de orice fel de simțire, cu desăvârşire monotonă, avea o rezonanță fatală.

— Sfatul înțelepților a hotărât, urmă el, că armele despre care ai vorbit se înscriu în posibilitățile de dezvoltare ştiințifică. Fireşte, nu e cu putință să se ştie exact dacă voi le veți produce sau nu în următorii zece ani. Sfatul înțelepților a calculat că, dacă veți produce într-adevăr asemenea arme până în zece ani, veți fi în stare să învingeți Imperiul Duglaari.

Lui Palmer i se tăie răsuflarea. Să fi fost într-adevăr cu putință, ca în pofida tuturor făgăduințelor, Sol să se salveze pe spinarea Confederației? Vor fi în stare ca, pentru a câştiga cei zece ani necesari dezvoltării super-armelor lor, să sacrifice cu nepăsare viețile a sute de miliarde de oameni? "Dacă murim, îşi spuse el cu furie, atunci şi Sol va trebui să moară cu noi!"

Lingo îl privi pe Kor fără a vădi mai multă emoție decât un Doog.

— Oricum, reluă Korul după o pauză încărcată de prevestiri rele, Sfatul înțelepților a calculat că, în prezent, în ciuda lăudăroşeniilor tale nebuneşti, este "o imposibilitate matematică pentru orice sistem solar izolat, inclusiv Fortăreața Sol, să reziste atacului a patru mii de nave de război. Vierme, îți amintesc că Imperiul Duglaari posedă şapte mii de nave de război. Sfatul înțelepților a calculat că trei mii de nave vor fi suficiente pentru a menține poziția noastră de defensiva împotriva Confederației Umane, cu pierderi calculate, în perioada cât vom trimite restul de patru mii de nave concentrate într-o flotă unică, pentru a nimici total Fortăreața Sol. Superarmele voastre nu vor fi produse în următorii zece ani, vierme. Sol nu va mai supraviețui nici zece săptămâni. Sfatul înțelepților a şi dispus mobilizarea celor patru mii de nave necesare. În câteva luni, Sol va pieri.

Korul se aplecă în față şi-i măsură din priviri pe cei cinci Solarieni, unul câte unul. Urechile îi zvâcniră cu un soi de amuzament.

— Şi va fi o mare satisfacție, fornăi el, să începem pe loc procesul de exterminare cu cei cinci Solarieni aci de față, precum şi cu docilul lor ambasador din Confederația Umană. Veți fi omorâți pe loc.

IX

DIRK LINGO îi adresă Korului un surâs placid:

— Mi-e teamă că nu ne puteți omorî. Decât dacă vreți să muriți odată cu noi. Dumneavoastră şi

Sfatul înțelepților.

— Ce tot vorbești, vierme? Sfatul înțelepților se întinde pe multe mile pătrate. Ar fi nevoie de o bombă termonucleară ca să-l distrugă.

— Exact. Şi, bineînțeles, noi am ştiut acest lucru mult înainte de a veni la Duglaar. Max!

Îi făcu un semn lui Bergstrom, care se apropie de piciorul tronului. Bergstrom privi fix, cu calm, la fața bătrânului Doog. În mod mecanic, Max începu să fornăie nişte silabe incomprehensibile într-o redare aproximativ umană a limbii Duglaari. Urechile Korului începură să fâlfâie frenetic.

— Cum poți să ştii toate astea, vierme? înseamnă că mi-ai citit gândurile.

Lingo îi făcu un semn din cap lui Max, care îşi îndepărtă privirea de la Kor, punând astfel capăt şi recitalului urechilor.

— Sunteți mai deştept decât arătați, i-o trânti Lingo Korului. Max e telepatist. V-a citit într-adevăr gândurile. Dar cum dumneavoastră gândeați în limba Duglaari pe care Max nu o înțelege, nu a putut reda decât nişte sunete lipsite de înțeles. Dar, de bună seamă, cu cineva care vorbeşte englezeşte, ca de pildă, un alt telepatist, Max poate menține o comunicație reciprocă de la orice distanța.

— Foarte interesant, vierme. Mulțumesc că ne-ați furnizat aceste date suplimentare înainte de execuție. Şi acum...

— O secundă! îl întrerupse Lingo. Omiteți partea cea mai interesantă. Dacă veți lua legătura cu Haarar Koris al dumneavoastră, veți afla că unul dintre noi a primit îngăduința de a rămâne la bordul navei. O fată care se numeşte Linda Dortin şi care e la rândul si telepatistă. În acest moment, e în comunicare directă cu Max.

— Şi ce-i cu asta, vierme? Îți închipui că îi va fi cu putință să scape? Tunurile laser de pe câmpul de aterizare vor face praf nava voastră înainte de a încerca să decoleze, şi...

— O, Linda nu are nici o intenție să evadeze. Dimpotrivă, ne va aştepta să ne întoarcem teferi şi nevătămați la bord. Lingo scoase un hohot de râs zgomotos şi se uită la Kor cu o disprețuitoare încredere de sine. Şi dumneavoastră *ne veți da drumul* să plecăm, ştiți? Vedeți, nava noastră conține o mare bombă termonucleară, destul de mare încât să sfărâme întregul Sfat al înțelepților. Dacă Max transmite ordinul meu, sau dacă încercați să ne omorâți...

Lingo îşi trecu arătătorul mâinii drepte de-a latul beregatei.

Korul se lăsă pe speteaza tronului, cu o mină imperturbabilă.

— Deci mă iei de prost, vierme? Îți închipui că noi am fi lăsat nava voastră să se apropie de Duglaar fără a o fi supus în prealabil unui control radical cu detectori de radiații? Ştiu foarte bine că pe nava voastră nu se afla nici un dram de materie radioactivă.

— Poate, răspunse Lingo cu indiferență. Totuşi, în locul dumneavoastră, aş proceda cu prudență şi aş face o nouă verificare.

— Ai face orice ca să-ți mai prelungeşti cu câteva minute mizerabila existență, nu-i aşa, vierme? Foarte bine, ca să fim absolut siguri, vom proceda la un nou control. Dar asta n-o să-ți prelungească prea mult viața, pentru că vehiculele care înconjoară nava sunt prevăzute cu detectori de radiații.

Korul hârâi în microfon câteva cuvinte în Duglaari şi pe urmă îşi concentră atenția pe ecranul din fața lui.

Brusc, urechile i se pleoştiră, şi ochii roşii i se învârtiră în cap,

— Detectorii constată o mare concentrare de radioactivitate pe nava voastră, fornăi el. Cum ați reuşit să o sustrageți controlului? E o imposibilitate.

— O imposibilitate pentru *dumneavoastră* poate, răspunse Lingo cu un râs respingător, dar dumneavoastră nu sunteți decât un *Doog.* Deci, părosul meu prieten, situația este foarte limpede. Ne lăsați să plecăm şi astfel rămâneți în viață şi dumneavoastră şi Sfatul. Dacă ne omorâți, muriți şi dumneavoastră, iar Duglaar va fi prefăcut în scrum pe o rază de o sută de mile pătrate. Alegerea vă aparține.

Korul zbieră nişte ordine tehnicienilor cocoțați pe fața computerului.

— Am supus propunerea voastră Sfatului înțelepților. Vom aştepta rezultatele calculelor.

După câteva minute, Korul îşi înălță ochii de pe ecrane; urechile îi erau țeapăn verticale.

— Foarte bine, fornăi el. Sfatul înțelepților a hotărât. Sunteți liberi să plecați.

— O hotărâre foarte înțeleaptă, aprecie Lingo, privindu-l încruntat pe Kor. Dar în locul dumneavoastră, aş *continua* să procedez cu inteligență. De exemplu, n-aş fi atât de naiv încât să las nava să decoleze de pe suprafața Duglaar şi apoi s-o distrug de îndată ce s-ar afla suficient de departe în spațiu, încât bomba să devină inofensivă pentru oraş. Pentru că la prima mişcare ostilă după ce am părăsit această planetă, vom deschide generatorul de Câmp-Stază şi vom declanşa o novă în Dugl.

Urechile Korului se zbătură cu furie înciudată.

— Te crezi tare deştept, vierme? Ai ghicit concluzia calculelor făcute de Sfatul înțelepților. Dar ai fost puțin prea deştept, pentru că mi-ai indicat pericolul principal al planului vostru. Şi anume, ce vă împiedică să deschideți generatorul de Câmp-Stază de îndată ce părăsiți Duglaar, fie că sunteți atacați sau nu, şi în felul ăsta să ne distrugeți întregul sistem?

— Aşa ceva ar duce şi la moartea noastră, replică Lingo. Şi nu vrem să murim.

— De ce te-aş crede? E adevărat că duplicate ale Sfatului înţelepţilor sunt răspândite pe întregul imperiu, dar acestea sunt, desigur, inactive, încă neprogramate, şi ar dura luni de zile să punem unul nou în acţiune, amânând astfel mult timp distrugerea Fortăreţei Sol, De unde pot eu şti că nu sunteţi gata să vă sacrificaţi vieţile în schimbul unei astfel de amânări?

— Nu puteţi şti. Nu puteţi decât să mă credeţi pe cuvânt.

— Şi de ce te-aş crede? Decât dacă mă crezi şi tu pe cuvânt. Voi îngădui navei voastre să părăsească sistemul Dugl, dar va fi complet încorporată de o Flotă Duglaari până ce va ajunge dincolo de punctul în care poate declanşa o novă în Dugl, prin deschiderea generatorului de Câmp-Stază. Flota noastră va fi în poziţia de a distruge nava voastră în sfera Câmpului de Comandă şi, desigur, va face acest lucru înainte ca generatorul de Câmp-Stază să aibă timpul de a se încălzi. După cum ştiţi, se poate detecta încălzirea unui generator înainte ca acesta să poată crea vreo stricăciune, deci Flota noastră va avea timp să vă distrugă. Dar vă dau cuvântul meu că nu vă va distruge decât dacă veţi încerca să deschideţi generatorul în raza sistemului Dugl.

— Şi de unde pot să ştiu că nu ne veţi distruge fără să aşteptaţi să deschidem generatorul? întrebă Lingo.

— N-ai cum să ştii. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, răspunse Korul şi urechile îi zvâcniră convulsiv.

Lingo se încruntă. Pentru prima dată păru nesigur. Era evident că nu se putea încrede în Kor. Şi era la fel de evident că nici Korul nu se putea încrede în el. Şi totuşi, fiecare dintre ei va trebui să aibă încredere în celălalt. Palmer rânji în sinea lui. De astă dată, Lingo îşi săpase singur groapa. Îşi dădu brusc seama că Lingo se încurcase tot timpul în propriile-i vorbe. Korul nu înghiţise povestea despre invincibilitatea Fortăreţei Sol — Doogii aveau să atace în curând Sol cu o forţă masivă, ca o consecinţă directă a fanfaronadei arogante a lui Lingo. Şi acum, Lingo intrase într-un impas.

Palmer uitase aproape că Dirk Lingo se târguia şi pentru propria lui viaţă.

— Un minut, Dirk, interveni Raul Ortega. Dă-mi voie să preiau eu o clipă negocierile. Sfatul Înţelepţilor e conectat la aparatul ăsta? întrebă el întorcându-se spre Kor. Pentru ca vreau să le propun câteva calcule subtile.

— E conectat, răspunse Korul.

— În ordine, în linii mari, situaţia e următoarea: Noi putem distruge Sfatul înţelepţilor, dacă suntem gata să ne sacrificăm viaţa, şi voi ne puteţi distruge pe noi, daca doriţi să muriţi şi să vedeţi Sfatul înţelepţilor sfărâmat. Dar presupun că şi voi preferaţi să vedeţi Sfatul supravieţuind după cum şi noi preferăm să supravieţuim. Veţi accepta deci să ne lăsaţi să intrăm în Spaţiu-Stază, din momentul în care veţi fi siguri că acesta nu mai poate provoca o novă în Dugl.

— Desigur răspunse Korul. Moartea a şapte Oameni nu merită distrugerea Sfatului înţelepţilor, ţinând seama, mai ales, că Sol va fi oricum în curând pulverizat.

— Aşa... răspunse Ortega umezindu-şi buzele cu limba. Problema este pur şi simplu aceea a încrederii. Ambele părţi preferă siguranţa reciprocă, cel puţin aşa pretindem. Dar voi nu puteţi avea încredere în noi că nu vom intra în Spaţiul-Stază mai devreme decât trebuie, sacrificându-ne vieţile dar zdrobind Dugl, şi noi nu putem avea încredere în voi că nu ne veţi distruge cu Flota escortă de îndată ce va fi posibil. Cu alte cuvinte, dacă Flota voastră e destul de aproape încât să ne atace înainte de putem intra în Spaţiul-Stază, noi trebuie să avem încredere în voi, şi dacă nu e îndeajuns de aproape, voi trebuie să aveţi încredere în noi.

— Ai expus problema corect, vierme.

— A! reluă Ortega. Dar există şi o cale de mijloc. O cale ce nu presupune încredere de nici o parte. Cereţi Sfatului înţelepţilor sa calculeze cursa pentru nava noastră şi pentru Flota voastră de escortă, astfel încât poziţiile respective să fie exact la distanţa necesară pentru voi să ne distrugeţi şi pentru noi să încălzim generatorul ca să provocăm o novă în Dugl. Cu alte cuvinte, în cazul în care vreuna dintre părţi face vreo mişcare ostilă, şansele voastre de a distruge nova noastră înainte de a putea intra în Spaţiu-Stază să fie egale cu şansele noastre de a produce o novă în Dugl înainte de a fi distruşi. Fireşte că noi înşine vom controla calculele computerelor ca să nu existe vreo înşelătorie. În felul acesta, nici uneia dintre părţi nu-i va conveni să execute vreo mişcare ostilă, întrucât şansele de eşuare vor fi perfect egale cu şansele de succes.

Palmer simţea că i se învârteşte capul. Roţi înăuntrul altor roţi, înăuntrul altor roţi... Totuşi avea impresia că Ortega omisese ceva. Dar era prea mult pentru mintea lui Palmer şi, judecând după faţa lucrurilor, prea mult chiar şi pentru Kor. Urechile bătrânului Doog se zbăteau ca nişte lilieci nebuni.

Dar, spre deosebire de Palmer, Korul nu trebuia să se bizuie pe propriul lui creier pentru a descâlci implicaţiile propunerii lui Ortega. Făcu un gest poruncitor cu mâna în care ţinea microfonul, şi răcni câteva cuvinte în Duglaari.

Tehnicienii căţăraţi pe Sfatul înţelepţilor prinseră din nou viaţă şi transmiseră marelui computer problema. Minute întregi tăcerea se înstăpâni peste încăperea cavernoasă, ştirbită doar de ticăielile şi zumzetele înăbuşite ale Sfatului înţelepţilor în acţiune.

Palmer urmări intens schimbările de lumini pe fața computerului. Ştia că rezultatul calculelor computericeşti va hotărî dacă el urmează să moară sau să trăiască dar, într-un fel, după dovada de perfidie a Solarienilor, acest lucru nu i se mai părea important — nu, când întreaga rasă umană era osândită la moarte. O parte din el dorea să trăiască, dar o altă parte dorea ca strategia Solarienilor să dea greş. Răzbunarea constituie o firavă satisfacție când e însăşi viața ta în joc, dar tot e mai bună decât nimic.

Şi exista *ceva* ce Ortega omisese. Palmer nu-şi putea da seama ce; dar simțea acest lucru ca pe o senzație în golul stomacului. *Ştia* că Ortega omisese un detaliu mărunt dar esențial.

În cele din urmă, după o aşteptare ce păruse să fi durat secole, Korul începu să studieze intens datele de pe ecran. Peste câteva momente ridică ochii; fața lui ciudată era calmă şi inscrutabilă, urechile liniştite.

— Vierme, Sfatul înțelepților a efectuat calculele. Acceptă propunerea ta, cu condiția ca orice abatere de la cursa convenită de ambele părți să atragă după sine distrugerea instantanee.

— De acord, răspunse Ortega. Cu condiția ca la cea mai infimă încercare de apropiere a vreuneia din navele voastre, să punem imediat în acțiune generatorul de Câmp-Stază.

— S-a înțeles, vierme. Vă veți întoarce pe dată la nava voastră. Gărzile vă vor conduce la canalul de ieşire.

Korul strigă un ordin în Duglaari şi zece dintre ostaşii cei mai apropiați făcură un pas înainte şi îi încercuiră pe Oameni. Solarienii se întoarseră, dispretuitor, cu spatele spre Kor şi păşiră pe banda mobilă care ducea afară din sală. Cinci dintre ostaşi porniră în fața lor.

Ceilalți cinci se interpuseră între Palmer şi Solarieni. Doi dintre ei îl înşfăcară de brațe şi-l trântiră în genunchi, Ceilalți trei înălțară puştile energetice.

Lingo se răsuci, ochii lui mari, verzi, scăpătând scântei,

— Ce înseamnă asta? strigă el.

— Ofițerul din Confederație care v-a însoțit urmează să fie executat, răspunse Korul placid. Nimic altceva. Întoarceți-vă la nava voastră.

— Un moment, ripostă Lingo, arătând spre Palmer ca spre un obiect neînsuflețit. El vine cu noi.

— Ai declarat că Confederația Umană nu se mai găseşte sub ocrotirea Fortăreței Sol. Drept care, acest ofițer nu este sub protecția voastră. Drept care, îl considerăm prizonier. Drept care, va fi ucis.

— Nu vă pripiți, răspunse Lingo. Noi am fost de acord să ne retragem protecția asupra Confederației cu *condiția* ca voi să acceptați termenii propunerii noastre. Dar oferta noastră nu mai ține. Sau v-am înțeles greşit? Acceptați să ne trimiteți ca garanție patru mii de nave? Dacă acceptați, atunci de ce nu...

— Destul, vierme! strigă Korul cu un plesnet furios al urechilor. Vi se îngăduie să scăpați cu viață. Nu încercați să mai puneți şi alte condiții. Întoarceți-vă la nava voastră, atâta timp cât mai puteți s-o faceți.

— Să nu-mi dai mie ordine, Doogule, urlă Lingo, Ofițerul acesta a venit aici sub jurisdicția noastră şi se va întoarce tot sub jurisdicția noastră! Altminteri ordon ca bomba să fie detonată chiar în clipa asta!

Korul îşi fâlfâi urechile, dar înclinația Doogilor spre logică precumpăni.

— Bine, spuse el. Nu merită să punem în pericol Sfatul Înțelepților pentru lipsa de logică a Oamenilor. Ia-ți viermele Confederal şi pleacă!

Palmer fu smucit în picioare şi împins în tunelul de ieşire, laolaltă cu Solarienii. Îi aruncă lui Lingo o privire de ură neîmblânzită. Îi *salvase* viața, dar numai ca să-şi demonstreze superioritatea asupra Korului. Într-un anumit fel, Palmer simțea mai multă simpatie pentru Doogul care voise să-l omoare decât pentru Omul care-i salvase viața.

— Îmi pare rău, Jay, îi spuse Dirk Lingo odată ajunşi pe navă, dar vom avea multe pe cap şi nu putem risca să te lăsăm să comiți cine ştie ce acțiune nebunească.

Palmer îşi încordă muşchii sub legăturile cu care-l țintuiseră de unul dintre falsele scaune de pilot, din cabina de control a navei.

— Nu te gândi la asta, trădătorule, strigă el. Există lucruri mult mai importante pentru care ar trebui să-ți pară rău.

Lingo pregătea nava pentru decolare; Fran Shannon se afla pe scaunul ei de control, iar Ortega pe celălalt scaun fals.

— Jay, lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, spuse Lingo punând în funcțiune marele ecran emisferic.

— *De bună seamă că nu sunt,* ripostă Palmer. Voi, Solarienii, păreați nişte oameni serioşi, prieteni... mai mult decât prieteni. Toate gogoşile despre acceptarea mea ca membru al Grupului! Toată fanfaronada despre nobila misiune a Fortăreței Sol! Şi ce v-ați dovedit a fi? Nişte laşi şi nişte trădători!

Lingo scurtă plafonul de nori cenuşii, ignorându-l voit pe Palmer.

— Vor fi aici dintr-un minut în altul, murmură el.

— Dacă ai avea destul curaj, ai detona bomba aceea termonucleară chiar în clipa asta, şi cel puțin ai

distruge Sfatul înțelepților. Cum poți suporta propria-ți conștiință?

Lingo, Fran şi Ortega izbucniră în râs.

— *Bomba?* râse Ortega. Bomba? N-ai auzit ce-a spus Korul? E imposibil să ascunzi o bombă de detectoarele pentru radiații. Nu există nici o bombă la bord.

— Cum? Dar a doua oară detectoarele au indicat că *există* o bombă...

— Ah, foloseşte-ți mintea! îi spuse Lingo râzând. Adu-ți aminte că Linda era la bord. Undele gândirii concentrate sunt o formă de energie electromagnetică, ba chiar o formă masivă, în comparație cu cele asupra cărora lucrează detectoarele. Dacă telepatiştii pot controla mişcările trupurilor altor făpturi, pot crea iluzii şi asupra unor instrumente delicate, pot crea iluzia radioactivității acolo unde aceasta nu există.

— Deci toată chestiunea a fost un fals? Ca toate celelalte?

— Bine spus, Jay, replică Lingo. Gândeşte-te, bomba a fost un fals. ca toate celelalte. Ca *absolut toate* celelalte.

— Uite-i că vin, strigă Ortega.

Navele de război Duglaari pătrundeau prin plafonul de nori şi se îndreptau în jos, spre navă, zece... douăzeci... cincizeci, deasupra câmpului de aterizare, plutind la vreo şase sute de metri înălțime.

— Nava Solariană către comandantul Duglaari. Solarienii către Duglaari... fornăi Lingo în microfon. Ne pregătim de decolare şi procedăm conform înțelegerii.

— Recepționat!

Lingo deschise Frontul de Comandă. Nava începu să se înalțe, iar pătura de nave Duglaari, aflate deasupra lor se înălță în acelaşi ritm, păstrând o distanță constantă.

De îndată ce ieşiră din atmosfera sistemului Duglaar şi căpătară viteza de desprindere, Flota Duglaari se dispuse într-o uriaşă emisferă, cu partea concavă în față, înspre ei. Nava Solariană îşi luă poziția, conform calculelor, chiar la buza formațiunii concave, în linie dreaptă în raport cu centrul acesteia, şi deci cu linia ei de zbor chiar în fața marelui Front de Comandă al Flotei Duglaari.

În felul acesta, o relativ minimă accelerare ar fi situat momentan nava dincolo de Frontul de Comandă al Doogilor şi o la fel de minimă încetinire a vitezei ar fi plasat-o direct în raza de acțiune a Frontului Duglaari.

Nava Solariană porni să înainteze, însoțită de escorta supradimensionată care-şi menținea poziția, încercuind-o, ca o undă de şoc ce-ar împinge o molie în fața ei.

Palmer se simțea oarecum calmat de teribilul spectacol al navelor de război Duglaari care umpleau priveliştea ecranului panoramic în toate direcțiile, cu excepția celei din față. Iată forța în forma ei cea mai brută; iată moartea, îşi aduse aminte că înfruntase această moarte alături de cei şase Solarieni, şi nu o dată, ci de trei ori. Şi îşi mai aminti de minunata camaraderie, de tăcuta încredere reciprocă pe care le resimțise în acele momente; şi, în chip pervers, se pomeni regretându-le amarnic, asemenea unui băiețaş care ar fi descoperit că omnipotentul său tată nu-i decât o slabă ființă umană supusă greşelii,

Chibzuia cu disperare asupra cuvintelor lui Lingo: "...bomba era un fals, ca toate celelalte. *Ca absolut toate celelalte."* Tot ce-i spusese Lingo Korului nu fusese decât un bluf, sau o minciună, o înşelătorie; bomba, invincibilitatea sistemului Sol... S-ar fi putut ca nici superarmele să nu fie reale. Enumerarea lor sunase îndoielnic, ca propaganda Confederației Umane... Dar... Dar de ce-l avertizase Lingo pe Kor asupra armelor pe care Sol s-ar putea să le producă sau nu în următorul deceniu? De ce se împăunase că ar fi necesare opt mii de nave ca să distrugă Fortăreața Sol, când trebuie să fi ştiut prea bine că nu s-ar fi putut apăra nici împotriva a patru mii? De bună seamă, ştia că Sfatul înțelepților nu se lăsa păcălit.

Trebuie să fi existat vreun țel ascuns în spatele tuturor acestor lăudăroşenii, un țel pe care-l ascundeau atât de el cât şi de Doogi. Şi dacă toate celelalte nu erau decât trucuri, nu s-ar putea ca şi încrederea lui Lingo de a jertfi Confederația Umană să fi fost tot un truc? În fond, Korul nu o acceptase... De fapt, îşi dădu brusc seama Palmer, Lingo făcuse această propunere în termeni atât de aroganți, încât trebuie să *fi ştiut* că Korul o va respinge. Probabil că plănuise totul.

Pe măsură ce nava se îndepărta de Duglaar, în echilibru precar pe muchea de cuțit a morții, Palmer dorea cu ardoare să poată avea din nou încredere în Solarieni. Căci fără de această încredere, totul era lipsit de orice rost, lipsit de orice speranță. Indiferent dacă ei vor scăpa cu viață sau nu, Fortăreața Sol constituia mitul care susținuse moralul Confederației Umane timp de trei secole, şi dacă Sol se dovedea a fi doar o minciună hidoasă, trădătoare, Confederația se va prăbuşi şi coşmarul paranoic care se numea Imperiul Duglaari avea să distrugă Galaxia.

Palmer simțea că îndărătul fricii fireşti de moarte, bântuia o spaimă mult mai îngrozitoare — spaima de a muri fără nici un rost, singur, descumpănit şi trădat, spaima de a muri izolat, cu oribila cunoaştere că, în curând, întreaga rasă umană îl va urma în totala uitare.

Şi, singurul lucru care exista între el şi această cumplită moarte, era credința în şase oameni ce se dovediseră a fi cei mai respingători trădători din întreaga istorie.

Dorea cu disperare să creadă în ei, dar ştia prea bine de ce doreşte să creadă, şi simțea că nu poate.

— Nu-mi place... bombăni Ortega, privind la uriaşa amoebă care era flota Duglaari. Ceva nu miroase bine. Korul a cedat prea repede. Totul a mers prea uşor. Pur şi simplu faptul că ne-au lăsat să plecăm e lipsit de logică. Probabil că pun ceva la cale...

— Haide, Raul, nu te mai frământa, îl consolă Lingo. Ar trebui să ai mai multă încredere în Talentul tău. Ai fost mai şmecher ca ei, asta-i tot. E mult mai logic pentru ei să ne fi lăsat să plecăm şi să nu pericliteze Dugl, decât să încerce să ne distrugă şi astfel să rişte o novă.

— E mult mai logic să ne distrugă fără să pericliteze Dugl, spuse Ortega stingherit. Aşa ar fi trebuit Sfatul înțelepților să vadă lucrurile. Aşa le-aş fi văzut eu în locul lor...

— Dar cum? Nu-ți dai seama, Raul, nu pot încerca nici măcar să ne încercuiască fără a crea riscul deschiderii generatorului de Câmp-Stază înainte ca ei să ne poată zdrobi cu Frontul de Comandă. Noi am aranjat lucrurile astfel, nu? Din momentul în care ajungem la punctul în care putem intra în Spațiul-Stază fără să producem o novă...

Lingo îşi curmă vorba şi rămase cu gura căscată. Fața îi păli.

— O, nu! strigă Ortega. *Asta-i!* Desigur! Cum am putut fi atât de idiot? Desigur că nu merită să rişte distrugerea noastră atâta timp cât mai avem posibilitatea de a provoca o novă în Dugl. Dar ce-i va împiedica să ne încercuiască după ce părăsim raza primejdioasă? Şi poți fi sută la sută sigur că Sfatul înțelepților a calculat exact, până la microsecunde, când vom ajunge la acel punct. În momentul când nu va mai exista pericol de novă, ne vor îngloba. Dacă reuşesc, pentru noi înseamnă moarte, dacă nu reuşesc, ei n-au nimic de pierdut. Desigur, şansele lor sunt de numai cincizeci la sută, dar n-au absolut nimic de pierdut.

— Şi noi n-avem absolut nimic de făcut, mormăi Lingo.

— Ți-ai tăiat singur craca de sub picioare, trădătorule, jubilă Palmer. Dacă voi, blestemații de Solarieni, ați fi luptat în război alături de noi, în loc să vă izolați, ați fi ştiut că Doogii sunt nişte tacticieni foarte pricepuți. Ați fi ştiut că nu fac cea mai mică mişcare până nu se asigură că toate şansele sunt de partea lor. Vai de mine, în ultima bătălie pe care Flota mea a dus-o cu ei, noi...

"Desigur!" gândi brusc Palmer. Exista o cale de scăpare! Solarienii or fi fost ei tari în strategie, dar practic nu mai purtaseră o bătălie de secole. Dacă ar fi ştiut să lupte, ar fi văzut şi ei soluția. Nu era nevoie de scheme sofisticate. Era vorba de o tactică standard a Confederației, care funcționase aproape de fiecare dată. Acum s-ar fi putut să fie ceva mai greu, dar...

Rânji cu acreală. Dacă exista un lucru pe care forțele Confederației îl practicaseră întotdeauna cu succes, acela era arta retragerii.

— Ce este Jay? întrebă Ortega întorcându-se să se uite la Palmer care se hlizea.

— De ce nu te gândeşti singur, Maestre de Jocuri Ortega? Orice Comandant de Flotă din Confederație ar şti ce trebuie făcut. O tactică standard. Poate că e puțin *prea simplă* pentru mintea ta atât de complicată. Foarte rău.

— Vorbeşti ca un nebun, se răsti Ortega. Aminteşte-ți, Jay, că tu te găseşti pe nava asta. E vorba şi de viața ta. Dacă cunoşti vreo cale de scăpare, nu câştigi nimic ascunzându-ne-o.

— Nimic decât răzbunarea, Lingo. răspunse Palmer.

— Numai un dement îşi sacrifică viața de dragul unei răzbunări lipsite de sens. Nu cred că ți-ai pierdut mințile, Jay.

Apelul îl atinse. Nu avea nici un rost să moară, mai ales când moartea lui n-ar fi dus la nimic, mai ales când ar fi murit fără să ştie dacă alături de el mureau nişte trădători sau poate că nişte... prieteni,

— Bine, Lingo, spuse în cele din urmă. Ca de obicei, ai câştigat.

Nava înainta de zor, urmată de Flota Duglaari, pe lângă orbita lui Dugl V, apropiindu-se rapid de orbita lui Dugl VI, cea mai periferică planetă a sistemului — şi granița vulnerabilității Doogilor la generatorul de Câmp-Stază al Solarienilor. Şi, în acelaşi timp, granița siguranței lor,

— Cât de aproape suntem, Fran? întrebă Lingo examinând nervos zidul de nave din spatele lui.

— La zece minute de orbita lui Dugl VI.

— Trebuie s-o faci acum sau niciodată, Lingo! îi spuse Palmer. Şi trebuie să acționezi gradat.

— Eşti sigur c-o să meargă? Eşti sigur că n-or să ne detecteze?

— Nu sunt sigur de nimic, îl repezi Palmer. Dar şansele lor de a ne detecta sunt foarte slabe. Aş spune că masa Flotei Duglaari e de cel puțin trei sute de ori mai mare decât masa noastră. Aşadar, viteza noastră combinată va descreşte doar cu o treime dintr-un procent, şi dacă raportăm descreşterea la zece minute, încetinirea nu va atinge mai mult de o treizecime dintr-un procent. Nu cred că pot detecta *aşa ceva.* Şi apoi, vom face exact opusul a ceea ce s-ar aştepta ei să facem.

— Bine, Jay. Nimic de spus.

Încet, minuțios, cu delicatețe, Lingo începu să încetinească energia Frontului de Comandă al navei. Nava pierdu o infimă fracțiune din viteza de înaintare şi se apropie de Flota Duglaari cu mai puțin de o sută de metri — o distanță imperceptibilă în raport cu coordonatele spațiului interplanetar.

Dar această minusculă schimbare în pozițiile respective era suficientă ca să includă nava în sfera de

acțiune a puternicului Front de comandă al Flotei Duglaari.

— Suntem în contact cu Frontul Doog, spuse Lingo, Nu cred că au observat ceva.

— Până aici e foarte bine, aprecie Palmer. Acum continuă să reduci viteza încet dar constant. Trebuie să sincronizezi astfel, încât când străbatem orbita lui Dugl VI, Frontul nostru de comandă să fie complet oprit.

Palmer îl urmărea încordat pe Lingo care continua să reducă viteza navei. "O să funcționeze, își spuse el. Masa lor este cu atât mai mare decât a noastră, încât n-or să sesizeze nici un moment că Frontul nostru de Comandă e oprit şi că înaintăm prin forța Frontului lor. Şi din momentul în care am străbătut orbita lui Dugl VI..."

— Viteză optzeci la sută... murmură Lingo. Şaptezeci... Şaizeci... treizeci... douăzeci... zece...

Îşi înălță mâna şi scoase un suspin de uşurare.

— Reuşit! spuse el. Nu cred că şi-au dat seama; Frontul nostru e închis şi ne lăsăm purtați de Frontul lor.

— Bine, aprobă Palmer. Acum ține minte, sincronizarea înseamnă totul. Va trebui să deschizi Frontul de Comandă la viteza maximă cu zece secunde înainte să ieşim din orbita lui Dugl VI, iar generatorul de Spațiu-Stază îl deschizi exact cu zece secunde mai târziu. Dacă-l deschizi cu o secundă mai devreme — *buuum!* Şi dacă-l deschizi mai târziu, Doogii, cu puternicul lor Front de Comandă, vor fi în măsură să detecteze brusca noastră explozie de viteză şi ne vor încercui. Totul depinde de sincronizare. Şi de surpriza lor.

— Nu-ți face griji în ce priveşte sincronizarea. Şi să sperăm că vor fi năuciți de surpriză, căci dacă şi-ar da seama ce facem...

— Nici nu se gândesc, spuse Ortega.

— Fran, i se adresă Lingo, vreau două numărători inverse; prima până la zece secunde de poziția orbitei lui Dugl VI, şi cealaltă de zece secunde după deschiderea Frontului nostru de Comandă.

— În ordine, Dirk.

Convoiul îşi continuă zborul. "Suntem gata pentru tactica *noastră,* îşi spuse Palmer. Mă întreb ce gândeşte comandantul Doog în clipa asta..."

— Atenție, Dirk, începu Fran Shannon. Douăzeci de secunde până la primele zece secunde. Cincisprezece, zece!

Lingo încleştă cu mâna dreaptă manivela Frontului de Comandă; arătătorul mâinii stângi stătea în suspensie deasupra butonului de deschidere a generatorului de Câmp-Stază.

— Nouă... opt... cinci... patru... trei... doi... unu... acum!

Lingo împinse manivela. Frontul de Comandă al navei lătră în plină viteză.

Nava Solariană înaintase cu aceeaşi viteză ca şi Flota Duglaari, fiind propulsată până atunci de puternicul Front de Comandă al acesteia. Acum, căpătase un extraordinar impuls de viteză suplimentar, dat de *propriul ei* Front de Comandă — un impuls lipsit de inerție, capabil să accelereze nava până aproape de viteza luminii. Nava țâşni înainte, părăsind raza Câmpului de Comandă al Flotei Duglaari, şi lăsând o distanță imensă între ea şi flotă.

— ...opt... şapte... şase..., începu Fran Shannon numărătoarea.

Palmer urmări cu intensitate pe ecran Flota Duglaari care rămăsese în urmă. Era încă în urmă... dar *acum se îndepărta mai încet!*

Comandantul Duglaari îşi revenise din surpriză. Acum Flota Doogilor accelera; nava Solariană nu mai câştiga teren, dar distanța subită pe care o crease era încă prea mare pentru ca Flota Duglaari să-şi poată începe acțiunea de încercuire.

— Cinci... patru... trei...

Doogii îi ajungeau din urmă. Puternicul lor Front de Comandă accelera navele mai rapid decât putea înainta nava Solariană, şi distanța dintre ele se micşora.

— ...doi... unu... acum!

Lingo apăsă pe butonul de sub mâna lui stângă. Urmă un minut de agonie până ce generatorul Câmpului-Stază se încălzi, timp în care amoeba ucigătoare, hulpavă, care era Flota Duglaari, se întindea să prindă nava în gheara morții...

Şi, deodată, Doogii, Dugl, şi stelele înseşi dispărură, înlocuite de o învolburare de culori. Se aflau în siguranță în Spațiul-Stază.

Lingo scoase un oftat adânc:

— Suntem pe drumul nostru, rosti el.

— Pe drumul nostru către ce? întrebă Palmer cu acreală.

— Cum către ce, Jay? Către Fortăreața Sol, bineînțeles.

X

LINGO ÎNCHISE controalele şi se îndreptă spre falsul scaun pilot, de care era legat Palmer.

— Vreau să-ţi mulţumesc, Jay, spuse el. Îţi datorăm cu toţii viaţa.

— Nu am nevoie de mulţumirile tale, Lingo. Am salvat nava asta dintr-un unic motiv: din nefericire, mă aflu şi eu pe ea. Aşa cum ai spus, sinuciderea e un act nebunesc. Dar în ce vă priveşte pe voi, trădătorilor, puteţi să...

— Nu te înfierbânta, îl sfătui Lingo cu blândeţe. Noi continuăm să-ţi fim prieteni. Ne aşteaptă o lungă călătorie, şi am dori să fie cât mai plăcută posibil. Şi nu dorim să ne fii duşman, Jay. Vrem să te simţi parte din Grupul nostru. Aşa ca înainte.

— Şi, desigur, în semn de afecţiune, mă ţii legat de scaunul ăsta. Sunt profund mişcat.

— Te-am legat numai ca să protejăm nava. În fond, nu ai arme, şi nu văd unde ai fi putut fugi. Dacă promiţi să nu fii violent te dezleg.

Palmer ridică din umeri, atât cât îi permiteau legăturile s-o facă.

— Doar n-o să fac tot drumul până la Sol legat ca un curcan fript. Nu mă voi deda la violenţe. Dar, te rog, fără dulcegării şi zăhărelul prieteniei.

— Cum doreşti, răspunse Lingo, dezlegându-l pe Palmer. O să ai destul timp să rumegi totul.

Palmer se ridică în picioare, clătinându-se, şi îşi frecă membrele pentru a-şi restabili circulaţia. Apoi îi întoarse lui Lingo spatele şi se îndreptă spre uşa cabinei,

— Unde te duci, Jay?

— În cabina mea, dacă n-ai nimic împotrivă. Aici pluteşte un miros neplăcut. Aşa cum ar spune prietenul nostru Koris, simt tulburări nedorite în aparatul meu digestiv.

Palmer zăcu ore întregi pe patul din cabină, privind la pereţi. Călătoria până la Sol va dura săptămâni; cât nişte secole.

"O săptămână în cuibul ăsta de trădători ţine cât un mileniu, gândi el. De ce am fost atât de laş? Ar fi trebuit să-i las pe Doogi să sfărâme nava ca pe o nucă, Totul s-ar fi isprăvit într-un minut. N-am făcut decât să prelungesc agonia."

"La urma urmei, continuă să-şi spună, ce câştigase salvând nava şi propria lui viaţă? Câteva săptămâni de întemniţare în cuşca asta a trădătorilor Solarieni, câteva săptămâni, poate, petrecute pe Pământ, până când vor debarca Doogii, în număr covârşitor, pe Sol. Şi sistemul care e vatra Omului va fi complet anihilat.

Poate că şi asta e o speranţă, îşi spuse el, mai departe, cu amărăciune. Plăcerea de a vedea Fortăreaţa Sol nimicită."

Dar ştia că ar fi o satisfacţie foarte găunoasă, pentru că, până la urmă, moartea Fortăreţei Sol ar însemna moartea întregii rase umane. Timp de trei secole, mitul Fortăreţei Sol susţinuse Confederaţia Umană în ciuda înfrângerilor, în ciuda computerelor care prevedeau extincţia omenirii până într-un secol. Toate speranţele tuturor Oamenilor de pretutindeni se îndreptaseră spre Fortăreaţa Sol. Era cea de pe urmă şi cea mai mare speranţă a rasei umane, bastionul, Stânca Veacurilor, Citadela Omului.

Şi Fortăreaţa Sol nu era decât o minciună. Palmer se simţea singur, mai cu desăvârşire singur decât fusese vreodată un alt om. Era singur cu adevărul de neacceptat că ultimul zeu al Omului murise, era singur cu cunoaşterea că şi acest zeu, la fel ca şi toţi ceilalţi, nu era decât bastardul împreunării dintre speranţă şi frică; o vană negare a unei realităţi finale — anume că specia umană, ca şi fiecare dintre membrii săi, era muritoare şi osândită să moară.

Se gândi la masa uriaşă, moartă, a Galaxiei prin care nava îşi croia acum drum; miliarde de stele, milioane de planete. Un vid rece, mort, guvernat cu o mână de fier de legile impersonale ale fizicii.

Ce era Omul, ce era însăşi viaţa decât un element infim, un microb insignifiant în vastul univers mort? În ansamblul Galaxiei, viaţa atingea, din punct de vedere statistic, o cotă cu totul neînsemnată. Întreaga masă de protoplasma vie, existentă de la începutul timpurilor încoace, nu echivala masa unei neînsemnate, mici stele moarte. Şi facultatea de a simţi nu însemna decât a miliarda parte din întreaga viaţă a universului.

Da, dar era partea care avea importanţă, partea care infuza un înţeles pietrei moarte şi gazului arzător.

Şi partea care se agăţa atât de frenetic de fiecare ceas al existenţei ei, încât ar fi fost gata să sacrifice orice pentru câteva luni de viaţă în plus.

Aceasta era crima Fortăreţei Sol.

Dirk Lingo făcuse imposibilul — inventase un nou păcat. Un păcat nu împotriva oamenilor sau a zeilor, ci împotriva vieţii însăşi. La urma urmei, universul era un vast câmp de luptă pe care viaţa se războia cu moartea, pe care conştiinţa, simţirea, inteligenţa se zbăteau să supravieţuiască într-o infinită mare de nimic.

Şi Fortăreaţa Sol trecuse de partea inamicului. Nu putea fi concepută o trădare mai mârşavă. Pentru că Imperiul Duglaari nu se afla de partea vieţii; era un agent al neantului, al morţii.

Abia acum înţelegea Palmer adevărata natură a inamicului împotriva căruia luptase toată viaţa lui.

Doogii reprezentau un factor de demență. Ei nu luptau pentru a-şi extinde teritoriul, pentru a-şi spori avuțiile, sau pentru a însămânța viață în universul mort. Moartea în sine era unicul țel al Doogilor — stârpirea oricărei urme de viață inteligentă. Şi când acest țel nebunesc va fi fost atins, vor mai avea Doogii vreo rațiune de existență? Nu va trebui oare Sfatul Înțelepților să se autodesființeze, iar Doogii să-şi urmeze computerul în uitarea absolută? Şi nicăieri nu va mai rămâne nimic decât gaz în flăcări, şi piatră, piatră rece, şi sute de miliarde de mile cubice de neant mort...

Palmer se cutremură. Simțea că păşeşte pe muchea nebuniei. Erau ape prea adânci pentru a fi sondate de mintea unui om singur...

Şi, brusc, îşi dădu seama că oricare ar fi simțămintele lui şi oricât de mare i-ar fi ura, mai devreme sau mai târziu va trebui să încheie o pace măcar vremelnică cu Solarienii. Nici un om nu poate îndura să moară în chipul ăsta, văduvit de orice contact uman.

Solarienii erau laşi, erau trădători, făpturi de neconceput, dar cel puțin erau ființe omeneşti. Şi oricare ar fi fost păcatele lor, oricâtă ură s-ar fi săpat între el şi ei, erau poate cele din urmă ființe omeneşti pe care avea să le mai vadă.

Răsună o bătaie în uşă.

— Pleacă! strigă Palmer.

Bătaia deveni stăruitoare.

— Pleacă, fire-ai să fii!

Ştia prea bine că mai târziu va trebui să dea ochi cu ei, dar acum ura îi îneca orice alt sentiment şi voia să rămână singur cu jăraticul mocnit al furiei sale.

— Sunt eu, rosti vocea lui Robin Morel.

"Cine altcineva?" gândi el posomorât. Robin era cea pe care o ura cel mai mult, poate cu excepția lui Lingo, şi, totodată, cea pe care se simțea cel mai puțin în stare s-o respingă.

— Bine, bine, bombăni, intră.

Robin împinse uşa cu piciorul şi apăru în prag, cu o insuportabilă expresie de înțelegere şi de compasiune zugrăvită pe față, şi cu câte o băutură în fiecare mână.

— Raul ne-a preparat două Supernova, spuse ea aşezându-se pe pat, lângă Palmer. Ia una. O să te facă să te simți mult mai bine.

Îi întinse paharul mic, umplut cu un lichid albastru, din mâna ei dreaptă.

— De unde pot şti că nu-i otravă? mormăi el bosumflat.

— Nu fi copil, Jay. Dacă voiam să te omorâm, nu era nevoie să recurgem la înşelătorii ca s-o facem.

— Am învățat să nu cred că aş putea înțelege vreodată gândirea Solarienilor, răspunse el cu amărăciune.

— Jay... oftă ea resemnată, şi apoi râse uşor; un vechi, vechi toast pământesc: "De e otravă-n băutura ta, hai schimbă-ți viața pe a mea."

Zâmbind, schimbă paharul ei cu cel pe care i-l oferise.

Palmer se simți îmgrozitor de stupid şi de încurcat, dar, într-un fel, şi mişcat. Fără să scoată o vorbă, luă cel de-al doilea pahar.

Amintindu-şi de băutura Nouă Planete, era pregătit pentru orice când dădu pe gât lichidul albastru — orice în afară de ceea ce se dovedi a fi. Nu avea nici un gust; era ca o înghițitură de apă rece.

Lunecă, fără gust, din gâtlej în stomac. Dar deodată încercă o senzație stranie, ca şi cum o parte din el se dizolvase în băutură, şi nu băutura se dizolvase în sângele lui. Simți cum toate emoțiile, ura şi teama şi furia se scurg din el şi se adună într-un ghem compact, dens, masiv, un vârtej emoțional localizat în stomacul lui. Iar restul ființei, mintea proaspăt purificată, părea acum rece, detaşată, nefiresc de obiectivă, observând de la distanță mica minge de foc în care se prefăcuseră simțirile lui; părea a fi un spectator distant, pe jumătate amuzat, pe jumătate indignat.

Şi pe măsură ce observa clocotitoarea, învolburata, arzătoarea minge de ură şi furie şi teamă în care se adunaseră propriile lui simțiri, acesta îi apărea desprinsă de el, ceva străin şi ridicol.

Şi pe urmă explodă.

Timp de un lung moment, teribil şi respingător, simți cumplita, monstruoasa irezistibila rafală a propriei sale uri străpungându-i ființa ca o radiație puternică printr-o foaie de hârtie. Pe urmă se evaporă din el şi se mistui.

Se mistui total. Se simți purificat de focul care-l devastase; purificat, şi liniştit şi deschis. Ura nu făcuse parte din el; fusese produsul confluenței unor forțe exterioare, aflate dincolo de controlul lui, şi când explodase în acea rafală de foc purificator, se consumase singură şi-l lăsase din nou cu propria-i identitate şi viață.

Robin râse uşor.

— De *asta,* îl lămuri ea, se numeşte Supernova. Palmer o privi cu liniştiții săi ochi noi, şi nu văzu în ea o trădătoare ci, pur şi simplu, o făptură umană, o femeie. Poate că şi ea fusese pradă unor forțe exterioare cumplite străine, ineluctabile, cuibărite oarecum în ea, dar orice ar fi săvârşit, ea şi ceilalți Solarieni, oricât de sinistre ar fi fost crimele lor, erau, într-un anumit sens, şi ei nişte victime. Victime şi

călăi în acelaşi timp, lumină şi întuneric în unul şi acelaşi suflet în fond, nu erau decât nişte făpturi omeneşti, slabe.

— Am impresia că m-am comportat cam melodramatic, spuse Palmer jenat.

— Nu mai melodramatic decât ne-am comportat noi. Deosebirea este însă că noi am acționat astfel cu un anumit scop. Şi o bună parte din acest scop era să te determinăm să te comporți cum te-ai comportat.

— Probabil că băutura asta m-a îmbătat de-adevăratelea. N-am înțeles nimic din ce-ai spus.

— Nu, Jay, răspunse Robin râzând, dar cu o notă de amărăciune. Nu eşti beat. Supernova nu îmbată; te face numai ca, o bucată de timp. să-ți priveşti propriile sentimente în chip de spectator, ca şi cum ar fi desprinse de tine. Le priveşti din afară, de parcă mintea ta ar fi un observator detaşat. Îți izolează emoțiile şi te linişteşte. Dacă vrei să ştii, eşti mai lucid acum decât ai fost înainte de a bea.

— Ducă nu sunt beat, atunci ce naiba înseamnă că voi ați făcut ce-ați făcut pentru ca eu să fac ce-am făcut? Parcă vorbeşti în dodii,

Rubin părea să-l examineze atent, aproape clinic.

— Bănuiesc că eşti pregătit să afli adevărul, îi spuse după un răstimp. Sau cel puțin o parte din adevăr.

— Asta-i tot ce-mi oferiți voi, o repezi el. Mici părticele de adevăr, şi mari doze de minciună,

— Văd că efectul băuturii a şi început să se spulbere, ripostă Robin zâmbind sarcastic. Păcat că nu poate avea un efect permanent. Încearcă să-ți aduci aminte ce ai simțit când emoțiile nu-ți încețoşau mintea.

Brusc. Palmer îşi dădu seama că, într-adevăr, acum se simțea din nou altfel. Nu mai cântărea lucrurile cu rațiune rece. Era din nou stăpânit de vechiul amestec de furie, derută şi ură. Şi totuşi, nu era la fel ca înainte; nu va mai putea fi niciodată exact la fel. Îşi dăduse seama că exista şi o altă latură a simțirilor lui, şi că situațiile puteau fi cu totul diferite când nu le analizai prin prisma emoțiilor. Şi, cu toate că emoțiile puneau acum stăpânire pe el cu repeziciune, era totuşi conştient că simpla amintire a celeilalte stări, acum străine de el, le atenua şi le îmblânzea.

— V-ați jucat cu mintea mea tot timpul, nu-i aşa? Din primul moment în care m-am îmbarcat pe această navă. De ce? Ce ați avut de câştigat?

Robin oftă adânc, atitudinea şi chipul părură să i se relaxeze, ca şi cum o grea povară i se luase de pe inimă,

— Da, murmură ea... Într-un anumit fel, te-am schimbat. Dar în mare parte spre binele tău, nu spre al nostru. Încearcă să te gândeşti la tine aşa cum erai la început, înainte de a ne fi întâlnit, şi compară această amintire cu ceea ce eşti acum. Nu-i aşa că *aprobi* schimbările?

Palmer se gândi la trecut... şi săptămânile îi părură ani. Îşi dădu seama că îşi lărgise mult universul mental, că în aceste câteva săptămâni trăise mai multe experiențe, în condițiile unor noi relații umane, învățase mai mult, se adâncise, crescuse mai mult decât în tot deceniul anterior. Se simțea cu zece ani mai în vârstă; nu cu zece ani mai istovit, ci cu zece ani mai matur. Deşi fusese ridicat absurd la rangul de general, mentalitatea lui rămăsese aceea a unui Comandant de Flotă. Acum, însă, înțelegea o sumedenie de lucruri despre Duglaari, despre război, despre gândirea umană, despre Sol, lucruri pe care nici măcar un înalt Mareşal Confederal nu le-ar fi putut înțelege. Rangul de general nu mai era un simulacru lipsit de fond; era ceva ce i se cuvenea.

Da, se *schimbase* şi constata acum că aproba schimbările pentru că acestea însemnaseră un progres.

— Te surprinde când priveşti în urmă, nu-i aşa? îl întrebă Robin. Acum eşti un om mult mai întreg decât ai fost. De pildă, nu te-ai mai îndoi de posibilitățile tale dacă ar fi să devii Comandantul Suprem al Confederației, ceea ce s-ar putea întâmpla într-o bună zi. Pentru că ştii bine că acum eşti apt pentru o asemenea misiune. Ba chiar, aş spune că misiunea e prea măruntă pentru tine.

— Ce importanță mai au toate astea, chiar dac-ar fi adevărate? bombăni Palmer. Războiul e pierdut. Sol e pe cale de a fi distrus, şi când Confederația va afla acest lucru, va pierde orice elan de luptă. Şi asta datorită vouă,

— Jay, încă nu cunoşti totul. Cred că eşti pregătit şi pentru rest — cel puțin pentru o bună parte din el. A sosit timpul să stai de vorbă cu Dirk. Trebuie să-ți prezinte scuze.

— *Scuze?* Cum poți scuza trădarea?

Robin ridică din umeri.

— Du-te în cabina de control şi ai să afli.

Lingo era singur în cabina de control şi scruta învolburarea lipsită de sens a Spațiului-Stază; pe față îi juca un zâmbet ciudat, jumătate amar, jumătate triumfător.

— Ia loc, Jay, îl pofti, aşezându-se şi el mai comod în scaunul-pilot.

— Robin mi-a spus că vrei să-mi prezinți scuze, spuse Palmer pe un glas stins, aşezându-se lângă Lingo. Presupun că ştii la ce-s bune scuzele tale? Cum te-ai putea scuza pentru stupiditatea de a încerca

să vinzi rasa umană?

— Că mă consideri trădător, mai înțeleg, răspunse Lingo cu un râs aspru, dar ca să mă acuzi de stupiditate e jignitor.

— Haide, Lingo, ştii, bine că ai făcut-o de oaie. Înțeleg ce-ai încercat, chiar dacă atitudinea ta îmi întoarce stomacul pe dos. Ai vrut să-i convingi pe Doogi să lase sistemul Sol în pace, oferindu-le întreaga Confederație Umană drept premiu de consolare. Şi apoi, dacă veți avea timp să perfecționați superarmele voastre, când întreaga omenire va fi dispărută în afară de voi... Dar ai fost puțin *prea* şmecher, aşa-i? I-ai speriat pe Doogi puțin *prea* tare. Şi acum nu veți mai avea şansa de a vă construi superarmele.

Lingo se întoarse spre Palmer cu fața convulsionată de râs.

— Aşadar şi tu ai crezut-o! Mă felicit. Jay, toate superarmele acelea nu ți-au fost familiare? Nu sunau exact ca nonsensurile pe care le debitează secția de propagandă a Confederației? Ar trebui să sune astfel pentru că au fost luate cuvânt cu cuvânt din propaganda Confederației. Toate şi fiecare dintre ele nu sunt decât minciuni. Nici peste secole nu va fi cineva în stare să fabrice asemenea arme. Dă-mi voie să-ți spun, Jay, că patru *sute* de nave de război Duglaari ar zdrobi cu uşurință planeta Sol, darmite patru *mii.*

— Şi ce naiba găseşti de râs în asta? Deci totul a fost un bluf, ca să-i faci pe Doogi să creadă că Sol e imbatabil, şi arma s-a întors împotriva ta. Doogi vor ataca acum Sol cu forțe de zece ori mai mari decât ar fi necesar ca să vă radă. Deci recunoşti că ți-ai săpat singur groapa.

— Ah, Jay, sunt convins că eşti capabil de o gândire mai subtilă. Ai auzit vreodată de Fratele Iepuraş?

— De cine?

— De Fratele Iepuraş. E o veche legendă populară pământeană. Fratele Iepuraş era un Urechilă machiavelic, care locuia într-un mărăciniş ghimpos. Într-o bună zi, din neatenție, iepuraşul a fost prins de marele său duşman. Fratele Vulpoi. Fratele Vulpoi s-a amuzat să-i înşire o lungă listă de grozăvii şi de torturi la care avea să-şi supună victima. Dar în locul reacției la care se aşteptase — adică spaimă şi ură — bietul Frate Vulpoi se pomeni că Fratele Iepuraş îi mulțumea din inimă pentru marea lui generozitate. În cele din urmă. Fratele Vulpoi ceru să-i spună de ce-i mulțumeşte pentru promisiunea de a-l jupui de viu pe Fratele Iepuraş, şi a-l prăji în ulei, La care, eroul nostru i-a răspuns: "Mi-ai promis numai c-o să mă jupoi de viu, o să mă prăjeşti în ulei şi o să mă mănânci. Îți mulțumesc. Frate Vulpoi! Asta înseamnă că n-o să mă arunci înapoi în cumplitul acela de mărăciniş ghimpos."

— Şi? Ce legătură are asta cu...

— Zău aşa, Jay! Nu poți ghici ce-a făcut Fratele Vulpoi? Bineînțeles că l-a aruncat pe Iepuraş înapoi în mărăcinişul lui. Adică exact ce urmărise deşteptul nostru Urechilă.

— Vrei să spui... răspunse Palmer cu gura căscată.

— Păi ce altceva? urmă Lingo rânjind şi dând din umeri. De la început şi până la sfârşit totul s-a petrecut *conform planului nostru.*

Oftă, se încruntă şi îl privi pe Palmer cu o expresie stingherită, tristă.

— Şi din acest punct de vedere vreau să te rog să mă ierți, Jay. Ne-am *folosit* de tine. Şi *tu* făceai parte din plan. Nu te-ai întrebat nici un moment de ce naiba aveam nevoie de un aşa-zis ambasador din Confederație? În fond, din moment ce, aşa cum i-am spus lui Kurowski, toată povestea cu predarea nu a fost decât un şiretlic pentru a ajunge la Kor, am fi putut fabrica noi şi un ambasador.

— Dar n-a fost un şiretlic! Ați plănuit într-adevăr să predați Confederația, aşa încât aveați nevoie de un ambasador,

— Nu fi copil, răspunse Lingo cu asprime, clătinând din cap. Crezi într-adevăr că Confederația ar fi onorat promisiunile tale de predare? Bineînțeles că nu, încă un milion de ani! Şi ne socoteşti pe *noi* atât de idioți încât să fi crezut că tu vei fi de acord pe loc cu predarea armelor? Jay, aveam nevoie de tine ca să faci *exact ce-ai făcut.*

— Cum? Aveai nevoie de cineva care să sară la tine să te omoare?

— Întocmai. Asta urma să facă situația mai credibilă. Era nevoie să ne asigurăm că Doogii vor crede într-adevăr că zvârlim Confederația în gura lupului. Şi unicul chip de a-i convinge pe ei, era să te convingem pe tine, şi tu să te comporți în consecință. Dă-mi voie să te felicit, Jay. Ai jucat perfect rolul ambasadorului Confederației trădat.

— Crede-mă, Lingo! N-am jucat teatru.

— Desigur că nu. Asta şi urmăream. Dacă ai fi jucat teatru, n-ai fi fost nici o clipă în stare să-i amăgeşti pe Doogi. Era necesar să te crezi într-adevăr trădat.

— Dar de ce?

— Pentru ca totul să fie mai credibil, repetă Lingo răbdător. Când ai sărit la mine, Korul a fost convins că suntem într-adevăr gata să-i predăm Confederația Umană. Şi din moment ce a fost convins de acest lucru, sau, mai bine zis, din moment ce Sfatul înțelepților a fost convins, restul nu era decât o chestiune de logică. Fortăreața Sol şi-a luat mâna de pe Confederație. Deci, Fortăreața Sol foloseşte predarea Confederației numai pentru a câştiga timp. Deci Fortăreața Sol are *nevoie* de acest timp. Deci

superarmele de care au vorbit sunt în proces de fabricare. Deci, datoria Imperiului Duglaari este aceea de a nu-şi asuma riscuri, aşa încât trebuia să-şi schimbe planurile şi să atace imediat Fortăreaţa Sol, fără să aştepte întâi distrugerea Confederaţiei.

— Vrei... vrei să spui că scopul acestei misiuni era să-i determine pe Doogi să atace Fortăreaţa Sol?

— Ca să fiu mai precis, răspunse Lingo sec, scopul nostru era să-i determinăm pe Doogi să atace Fortăreaţa Sol cu *forţe covârşitoare.*

Aceasta explica totul. Palmer era cutremurat. Toate nedumeririle se elucidau. Solarienii îndrugaseră Adunării Generale o poveste improbabilă pentru a putea obţine un ambasador Confederal. Aveau nevoie de un ambasador pentru a-l convinge pe Kor de altă minciună. Korul şi Sfatul înţelepţilor trebuiau să creadă minciuna despre superarme pentru a ataca imediat Fortăreaţa Sol.

Totul se potrivea din punct de vedere logic. Dar în ansamblu era o *nebunie!*

— Dar de ce, Lingo, de ce? Ce-aţi realizat prin asta? Doar distrugerea Fortăreţei Sol!

— Ce-am realizat? replică Lingo zâmbind cu viclenie» Ceea ce nimeni nu a fost în stare să realizeze pe parcursul a trei secole. Gândeşte-te, omule, gândeşte-te! Timp de trei sute de ani Doogii au purtat războiul în maniera *lor.* Au pornit de la avantajul unui număr superior de nave, şi au fost foarte grijulii să nu rişte acest avantaj. *Niciodată* n-au pus la bătaie mai mult de trei sute de nave într-o luptă.

— Sigur că nu. De altfel, nici noi. Nici un sistem solar nu merită să rişti trei sute de nave. *Navele* sunt cele care contează într-un război ca ăsta.

— Exact, Jay, exact. Doogii au aranjat totul după interesele lor: un război de uzură, un război în care contează numărul respectiv de nave, un război pe care I-au pornit având un simţitor avantaj numeric. Avantaj pe care prietenii noştri atât de logici n-au riscat niciodată să-l pericliteze. A fost tot timpul războiul lor, în condiţiile lor. Până acum!

— Tot nu înţeleg. Dacă patru mii de nave vor ataca Fortăreaţa Sol va fi un lucru în favoarea *noastră?*

— Haide, Jay, foloseşte-ţi mintea! Niciodată până acum n-au riscat Doogii măcar o zecime din ce vor risca acum. Pentru prima dată în istoria Războiului i-am forţat să lupte în condiţiile dictate de *noi.* Nu va mai fi un, război de uzură, un război pe care suntem sortiţi să-l pierdem. I-am manevrat astfel încât sa mizeze întregul rezultat al războiului într-o singură bătălie. Ce se va întâmpla dacă întreaga flotă de patru mii de nave care atacă Sol va fi nimicită?

— Ar... ar... ar schimba întregul curs al războiului. Roata s-ar întoarce. Am avea noi avantajul numeric în materie de nave. Ar fi războiul *nostru.*

Brusc, Palmer sesiză imensitatea faptului. Soarta întregii rase umane depindea de cele ce se vor întâmpla când uriaşa armată a Doogilor va ataca Fortăreaţa Sol. Dacă Sol va fi distrus. Confederaţia îşi va pierde orice elan de luptă şi Duglaari îi vor mătura cu cea mai mare uşurinţă. Dar dacă flota Duglaari va fi distrusă de superarmele Solariene... superarme?... Superarme? Dar... dar...

— Dar superarmele voastre nu există! exclamă Palmer. Totul a fost minciună! Singur ai spus-o! Nu există nici o superarmă. Doar... doar ai spus că patru sute de nave Duglaari ar putea învinge cu uşurinţă forţele din Sol!

— Aşa am spus. Şi cifra nu e deloc exagerată.

— Atunci n-ai făcut decât să asiguri înfrângerea? Doogii vor anihila Fortăreaţa Sol şi...

— Ah, îl întrerupse Lingo cu un surâs enigmatic în care se citea şi triumf şi... aproape regret, dar există o *armă* pe care o treci cu vederea. O armă pe care şi Korul a desconsiderat-o. O armă care a existat tot timpul.

— Tot timpul? Ce anume?

Lingo îşi întoarse capul şi începu din nou să scruteze misterioasa învârtejire a Spaţiului-Stază prin care nava îşi croia drum cu o viteză mult mai mare decât cea a luminii, grăbind spre întâlnirea sa cu Armageddon. Culoarea i se retrăsese din obraji şi când vorbi, cuvinţel lui păreau încărcate de amărăciune.

— Ce alta poate fi? Ce alta decât Fortăreaţa Sol?

XI

MAX ŞI LINDA se mişcau în tăcere în jurul mesei telecinetice. Robin şi Dirk se aflau împreună în cabina de control, retraşi în ei înşişi, aşa cum fuseseră tot mai des în timpul ultimei săptămâni. Fran Shannon şedea trântită într-un fotoliu, răsfoind o carte de poezie. Ortega se învârtea pe lângă bar.

Efectul de ansamblu era o îmbinare de nerăbdare şi de presimţiri negre, asemenea pacientului cu dureri cumplite de dinţi care aşteaptă rândul la dentist. Modul de viaţă al Grupului Organic Solarian se schimbase, se adaptase la un sentiment nou, capricios, care plutea în atmosferă.

Lui Palmer îi venea greu să definească deosebirile — era vorba de un efect de ansamblu alcătuit dintr-o sumedenie de schimbări subtile: felul în care Max şi Linda petreceau tot mai mult timp privindu-se în tăcere, comunicând fără cuvinte, adânc absorbiţi de împletirea dintre gândurile lor; felul în care

Robin şi Lingo se retrăgeau tot mai des, şi tot mai mult timp pentru a fi împreună, singuri; felul în care Fran Shannon încerca, fără succes, să evadeze în lectură; felul în care Ortega părea încărcat de o energie nervoasă, lipsită de debuşeu.

Şi totuşi, Solarienii continuau să constituie un Grup. Dar, într-un fel, trăsăturile lor psihice individuale suferiseră o schimbare, şi reacţia de ansamblu a Grupului se modificase în consecinţă. Comuniunea dintre ei era aceeaşi, dar acum semăna cu intimitatea dintre doi soţi în vârstă, care împart între ei mai curând tăcerile decât cuvintele.

Privit din afară, efectul era înnebunitor şi Palmer îşi simţea nervii şi mai încordaţi.

— Raul, ce se întâmplă aici? întrebă el luând cu nervozitate un pahar de pe bar şi ciocănindu-1 eu unghia degetului mare.

— Ce-ai spus? murmură Ortega trezit brusc dintr-o reverie intimă. O, nimic, Jay... eram pierdut în gânduri.

— Nu la asta m-am referit, şi ştii şi tu. Toată lumea e atât de rezervată, toţi sunt atât de cufundaţi în ei înşişi.

— Nici tu nu eşti nepăsător şi ferice.

— Mă rog, peste câteva săptămâni urmează să se decidă soarta întregii omeniri. E greu să accepţi ideea bătăliei *decisive.* După ce ţi s-a băgat în cap că războiul va mai dura cel puţin încă un secol.

— Şi s-ar putea să dureze, spuse Ortega turnându-şi puţin whisky. De fapt, e cert că va dura, indiferent de ce-o să se întâmple. Chiar dacă Doogii pierd patru mii de nave, încă mai rămân cu trei mii. Nu trebuie să presupunem că Imperiul Duglaari o să se vestejească pur şi simplu şi o să se pulverizeze. Se vor afla exact în situaţia în care se găseşte Confederaţia azi — adică vor susţine o disperată acţiune de rezistenţă într-un război pe care nu-l pot câştiga; şi vor pierde sistemele solare, unul câte unul... Da, probabil că va mai dura un secol. Dar cu marea deosebire că *noi* vom fi cei siguri de victoria finală.

— Dacă Doogii rad Fortăreaţa Sol de pe faţa Universului, spuse Palmer, Confederaţia, din punct de vedere militar, nu va sta mai rău decât stă acum. Înfrângerea va fi pur psihologică, dar *ei* vor continua să lupte, descurajaţi, încă vreo câteva decenii bune.

— *Ei?* întrebă Ortega înălţându-şi sprâncenele. Vorbeşti despre *ei?* Nu mai spui *noi?*

— Toarnă-mi şi mie o băutură, Raul. Da, am spus *ei.* Cât despre mine, nu mai ştiu cine sau ce sunt. Am petrecut prea mult timp în tovărăşia voastră. Cunosc prea multe despre adevărata natură a Doogilor şi despre război, ca să mă mai pot simţi un cetăţean confederal oarecare. Robin mi-a spus că m-am schimbat, urmă el sorbindu-şi băutura, şi când m-am analizat îndeaproape, am rămas într-adevăr surprins. Nu-mi place să recunosc, dar Confederaţia are realmente ceva... naiv şi incomplet. Nu mai pot simţi că fac parte, sută la sută, din ei.

— Oraşul Pentagon, murmură Ortega.

— Ce?

— Oraşul Pentagon. Întruchipează tot ce-i mai rău în întreaga Confederaţie Umană. Nu-ţi aminteşte acum de un alt loc?

— Vai de mine... da. Îmi... Îmi aminteşte de Duglaar! De sala Sfatului Înţelepţilor. Într-un mod mai puţin categoric, e la fel de urât, la fel de funcţional, şi...

— Şi la fel de "capăt mort". Specializarea, Jay, specializarea. E o lege a evoluţiei: o specie, cu cât devine mai specializată, cu atât se apropie de extincţie. Ce se va întâmpla după sfârşitul războiului, presupunând că Doogii vor fi nimiciţi? Ce va mai fi atunci? Confederaţia Umană, întocmai ca o imitaţie ieftină a Imperiului Duglaari, s-a specializat doar pentru război în toate domeniile: economic, ştiinţific, psihologic. Chiar şi religios: unica "religie" a Confederaţiei este mitul Fortăreţei Sol: o religie strict războinică. Singurul lucru care ţine Confederaţia închegată este războiul. Nici măcar nu există un Guvern al Confederaţiei ca atare, ci doar Comandamentul Militar Uman Unificat. Care nu poate supravieţui în vreme de pace.

— E adevărat, recunoscu Palmer golindu-şi paharul. Viitorul Umanităţii e Fortăreaţa Sol, dacă mai *există* cumva un viitor . Am simţit tot timpul acest lucru, dar mi-a fost teamă să-l recunosc chiar în sinea mea. Oamenii voştri au *ceva...* Un nou gen de umanitate, bazat pe ceea ce este *uman* în rasa umană. Confederaţia este într-adevăr un capăt mort, o negare a ceea ce face ca omul să fie om. Aş dori doar...

— Ce ai dori, Jay?

Palmer oftă. Părea că înăuntrul lui se rupsese un zăgaz şi ape adânci izbucniseră la suprafaţă.

— Aş dori să pot face parte şi eu din această umanitate, Raul. Ştiu că aţi încercat să mă ajutaţi în acest sens, şi acum cel puţin sunt în măsură să apreciez ce aţi încercat. Dar nu merge; sunt mult prea integrat în Confederaţie. Am trăit prea mulţi ani într-o civilizaţie diferită, şi nu pot deveni parte din ceea ce sunteţi voi... Şi totuşi, acum când am simţit gustul a ceva mai bun, nu mai pot face parte nici din ceea ce reprezintă Confederaţia. Sunt singur, Raul. Sunt cel mai singur om din Galaxie. Ştiu prea multe, şi ştiu prea puţine... La naiba, mai toarnă-mi o băutură! Una mare.

Ortega reumplu paharul lui Palmer până la buză, apoi şi-l reumplu şi pe al lui.

— Nu, Jay, răspunse privind în adâncurile paharului, iarăşi nu ai dreptate. Nu noi suntem viitorul.

Nu putem fi. Noi nu suntem decât cinci miliarde, ori Confederația numără două sute de miliarde de cetățeni. Noi nu putem fi decât o sămânță, un germene, începutul a ceva. Noi trebuie să ne lăsăm absorbiți de totalitatea rasei umane, ceea ce va reprezenta o mutație favorabilă. Noi nu suntem rasa umană a viitorului ci suntem un lucru nou care trebuie să devină *parte* din rasa umană.

Îşi goli paharul şi se uită fix la Palmer. Avea în ochi un licăr aproape de invidie.

— Tu eşti viitorul, Jay.

— *Eu?* Eu nu fac parte din *nimic.* Nu sunt Solarian, şi nu mai fac parte nici din Confederație. Eu nu sunt nicăieri.

— Viitorul nu-i niciodată nicăieri, Jay. Făpturile care au fost smulse din mediul lor familiar sunt cele forțate să evolueze. Şi viitorul e întotdeauna singur. Primul peşte azvârlit de mare pe uscat, şi care a putut trăi îndeajuns ca să se înmulțească, a fost singur. Prima maimuță care a coborât din copac a fost singură. Primii oameni care au colonizat planetele au fost singuri. Nici o schimbare n-ar putea avea loc dacă n-ar exista cineva care simte că nu mai poate face parte din ceea ce a fost până atunci.

— Nu-i o viziune prea comodă asupra universului, Raul.

— Nu-i un univers prea comod, Jay. Nu a fost construit de tine sau de mine sau măcar de primul Kor al Imperiului Duglaari. Universul nu se sinchiseşte absolut deloc de comoditatea ta, Jay. Şi, iartă-mă te rog — sau chiar dacă n-ai să mă ierți — află că nici noi nu ne sinchisim.

— Ce vrei să spui? În ce măsură e vina *voastră?*

— Consideri că nu e? oftă Ortega. Jay, când am hotărât să luăm cu noi un ambasador din Confederație, am căutat să fie ceva mai mult decât o simplă păcăleală. Ce mai, din punctul ăsta de vedere, Kurowski ar fi fost mai bun în rol decât tine. Şi fii convins că l-am fi putut sili pe Kurowski să vină cu noi, dacă am fi vrut-o cu adevărat. Dar noi n-am dorit un Kurowski. Îți aduci aminte, când am coborât prima oară pe Olympia III, cum au scormonit Max şi Linda mințile voastre, ale tuturor? Nu era o simplă curiozitate; ei căutau ceva. De fapt, te căutau pe *tine.* Căutau un individ potențial care era contrariat, care se împotrivea. Căutam un om capabil să treacă prin schimbări semnificative — şi-ți dai cred seama că aşa ceva nu întâlneşti pe toate drumurile în Confederație. Ca să vorbesc pe şleau, căutam cobaiul potrivit. Tu ai fost un experiment, Jay. Şi dacă aşa ceva te consolează, află că ai fost un experiment reuşit.

Cuvintele lui Ortega erau muşcătoare ca însuşi frigul spațiului.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Palmer tăios. Dar ştia prea bine, şi ştia că ştie.

Ortega încuviință din cap, de parcă ar fi răspuns gândurilor lui Palmer şi nu cuvintelor lui. Părea a nu fi în stare să-i întâlnească privirile.

— Trebuia să aflăm dacă ființele omeneşti din Confederație sunt capabile de schimbare, capabile să accepte acel element nou care ne-a făcut pe noi să devenim parte din omenirea întreagă, rosti Ortega cu încetineală. Dacă ar fi ca rasa umană să redevină un tot unitar, atunci e necesar să existe oameni care să fie detaşați şi de Confederație şi de Sol, oameni care să nu fie nici Solarieni, şi nici prinşi în acel capăt mort care a ajuns Confederația. Oameni ca tine, Jay. O punte între noi şi restul rasei umane. Grupul Organic este unitatea socială a viitorului — dar oamenii prea adânc integrați într-un asemenea grup nu-l pot aduce altora care nu-l cunosc. Pe de altă parte, cineva prea integrat în Confederație nu poate înțelege că aceasta *trebuie* să se schimbe. Da... asta eşti tu, Jay; o punte. O punte între trecut şi viitor. Fie că-ți place sau nu, asta am făcut noi din tine.

— Presupun că ar trebui să vă urăsc, ripostă Palmer, Dar realmente nu o mai pot face. Vă înțeleg prea bine, însăşi Fortăreața Sol e un experiment, nu-i aşa? Experimentul lui MacDay. Şi dacă ai să mă întrebi, socotesc că MacDay a fost mai crud cu voi decât ați fost voi cu mine. Pentru că el nici măcar nu ştia prea bine ce încearcă să facă. V-a forțat să vă schimbați, dar nu ştia în ce anume. Şi voi ați fost nişte cobai, Raul.

— Cred că da, râse Ortega. Poate că, într-un fel sau altul, toate ființele omeneşti sunt nişte cobai. Dacă nu cobaii noştri, sau ai lui MacDay, atunci ai evoluționiştilor. Bun venit în clubul nostru, frate cobai!

Îi întinse mâna, şi Palmer i-o luă, Ortega reumplu paharele:

— Să bem pentru toți cobaii, trecuți, prezenți şi viitori.

— Dacă mai există un viitor, sublinie Palmer golindu-şi paharul. Luă sticla şi mai turnă un rând. Încă un toast, spuse el ridicând paharul; Pentru acasă oriunde ar fi aceasta.

Ortega îşi lăsă cu zgomot paharul pe tejgheaua barului, O umbră îi întunecase chipul.

— Nu vreau să beau pentru *aşa* ceva, spuse el cu răceală,

— De ce?? Doar te întorci acasă, nu? Acasă în Sol**,** acasă pe pământ. Aş dori...

— *Nu dori!* îi curmă Ortega vorba. Nu dori când nu ştii ce-ți doreşti. Eu aş dori să *nu* ne întoarcem acasă. Aş dori să mergem oriunde în altă parte dar nu în Sol. Acasă... Eşti mai fericit când nu ai un cămin, Jay. Acasă e numai un loc pe care trebuie să-l părăseşti,

— Te gândeşti la Flota Duglaari? Dar voi i-ați determinat pe Duglaari să atace Sol în primul rând. Lingo mi-a vorbit ceva despre adevărata superarmă.

— Da, arme... spuse Ortega cu amărăciune. Numai că nu are nimic super în ea, Jay. Cine nu dă nimic, nu capătă nimic. Fiecare victorie are un preț, şi cu cât e mai mare victoria, cu atât mai scump prețul. Şi uneori, trebuie să plăteşti prețul înainte, cu speranța că bunurile îți vor fi livrate,

Îşi termină băutura şi ieşi din spatele barului.

— Mi-a pierit brusc orice chef de discuție, spuse Ortega. Mă duc în cabina de control să mai verific câte ceva.

Şi îl lăsă pe Palmer singur, să privească nedumerit la paharul gol.

Plutea în atmosferă ceva derutant, ceva ciudat, pe lângă stranietatea obişnuită a Solarienilor, ceva cu care Palmer se familiarizase mai mult sau mai puțin. Ieşind din cabina lui şi îndreptându-se spre sala comună, era convins că va găsi aceeaşi ambianță. Cu fiecare zi, nava se apropia tot mai mult de Sol. Totuşi, în loc ca buna dispoziție a Solarienilor să crească pe măsură ce se apropiau de cămin, se lăsau din ce în ce mai copleşiți de o bizară îngândurare sumbră.

Se manifesta printr-o sută de mici semne: discuțiile banale, purtate în şoaptă, în timpul meselor, alegerea muzicii redate de combină, felul în care se întristau în cele mai neaşteptate momente ale zilei, felul în care îi vorbise Ortega în acea zi la bar...

Orice-ar fi fost, era ceva ce nu putea sau nu voiau să împărtăşească cu el. Se lăsase ca un zid între ei, şi orice încercare a lui de a-l străpunge fusese întâmpinată cu o blândă respingere.

Din anumite motive ale lor, Solarienii îi ascundeau ceva.

"Mă rog, îşi spuse Palmer intrând în sala comună, orice-ar fi, nu mai poate dura mult, pentru că numai o zi ne mai desparte de Sol."

Privi prin sală. Lumina era ciudat de slabă. Max şi Linda şedeau pe canapea, comunicând mut între ei. Fran Shannon cotrobăia distrată prin bibliotecă. Robin stătea în picioare lângă combină. Îi făcu un semn din cap, deschise combina şi se tolăni într-un fotoliu. Palmer se aşeză lângă ea.

Era gata să-i adreseze o banalitate, când muzica pe care o alesese ea îi captă atenția. Era un gen de muzică cum nu mai auzise niciodată, salturi nebuneşti de la o temă la alta, de la o melodie la alta, de la un stil la altul Până şi instrumentele care o interpretau păreau să se schimbe la fiecare câteva note: de la instrumente de coarde clasice la ghitară şi banjou, de la tam-tamuri primitive la instrumente de percuție orchestrale, de la flaut şi tobă la sunetele unor instrumente pe care nu le mai auzise niciodată. Cheia, tonalitatea, întreaga expresivitate a piesei păreau să se schimbe la fiecare câteva secunde.

Muzica era ba simfonică, ba folk, ba electronică... un amalgam din toate genurile muzicale pe care Palmer le ascultase vreodată, ba chiar şi mai multe. Şi totuşi exista o ciudată unitate, de parcă întreaga diversitate a elementelor fuziona într-un tot cuprinzător.

— Ce e asta? o întrebă pe Robin.

Fata părea pierdută în ascultare, cu privirile ațintite în gol.

— Robin, o strigă el, Robin ce bucată e asta?

Se întoarse încet spre el, de parcă ar fi deşteptat-o dintr-un vis intens, învăluitor.

— E o piesă compusă recent. Cu câteva luni înainte de am plecat din Sol. Se numeşte *Cântecul Pământului.*

Muzica se revărsa în continuare şi abia acum Palmer începu s-o înțeleagă. Compozitorul, din rațiuni ştiute numai de el, încercase să capteze întreaga muzică din planeta-vatră a Omului, muzica tuturor timpurilor şi tuturor locurilor, într-o piesă caleidoscopică, ce oglindea întregul patrimoniu muzical al unei planete atât de diversificate.

Şi s-ar fi spus că, în mare măsură, reuşise. În timp ce muzica unduia ca un cameleon nervos, Fran Shannon se îndreptă spre orga de mirosuri şi începu să pianoteze pe clape, însoțind melodiile cu miresme, acorduri de parfum în armonie cu fiecare schimbare de ton muzical, astfel încât efectul de ansamblu era cel al unei odisei audio-olfactive ce te plimba prin toate civilizațiile, rasele şi popoarele care şi-au împărțit între ele, de-a lungul mileniilor, planeta numită Pământ.

Palmer nu gustase prea mult până atunci simfoniile de sunet sau de arome, dar acum era transportat, purtat de fluxul îmbinat al muzicii şi parfumurilor. Flaut şi pădure de stejar... cimpoi şi flori de câmp... ghitară, castaniete şi miros de usturoi şi de şofran... În continuă schimbare, tot mai repede, curgând unele în altele, topindu-se, îmbinându-se, recombinându-se.

Palmer îşi mută privirea la Max şi la Linda. Se desprinseseră din comuniunea lor telepatică şi ascultau acum muzica tumultuoasă, muzica mirosurilor Pământului, distilarea unor milenii de istorie şi a mii de culturi, o moştenire mai bogată şi mai complexă decât toate civilizațiile tuturor planetelor din Confederație la un loc. Dar expresiile zugrăvite pe chipurile lor nu concordau cu undele scânteietoare de mirosuri şi sunet. Colțurile gurii li se lăsaseră în jos, ochii le erau umezi de lacrimi.

Palmer se întoarse spre Robin. O văzu muşcându-şi buza de jos. Mâinile îi erau încleştate. Plângea.

Apoi muzica începu subtil să se modifice, şi mirosurile odată cu ea.

I-ar fi fost cu neputință lui Palmer să spună când începuse modificarea, sau în ce anume consta aceasta. Trecerile de la un stil la altul, de la un instrument la altul, de la un specific cultural la altul

deveniră treptat mai rapide. La un anumit punct, fluxul vertiginos de sunete şi arome trecu pragul care desparte strălucirea de exaltare.

Se schimbă şi calitatea benzii, de parcă fusese înregistrată la o anume viteză, reînregistrată apoi la o viteză mai mare, şi apoi din nou încetinită. Efectul era acela de delicateţe, exaltare şi de vaiet îndurerat.

Şi Fran îşi schimbase ritmul la orga de mirosuri pentru a se ţine în pas cu cascadele muzicii. Miresmele veneau acum mult prea repede, amestecându-se unele cu altele în combinaţii stranii şi îngreţoşătoare. Mirosuri obişnuite, inofensive, chiar plăcute, se combinau în duhori pătrunzătoare, oribile — miasma putreziciunii, izul pierzaniei, duhnirea morţii.

Într-un fel, veselul caleidoscop de sunete şi mirosuri se prefăcuse într-un bocet funebru, deznădăjduit, exaltat, interpretat de trei ori mai repede. Întreaga compoziţie evoca acum ultimele momente ale unui om care se îneacă — o întreagă viaţă de impresii, senzaţii amintiri, care se căznesc cu deznădejde să se înghesuie în câteva clipe trecătoare...

Mai repede, tot mai repede se învârtejeau sunetele şi mirosurile, până atinseră apogeul unui ţipăt hidos de groază şi de năruire, şi al unei duhori înecăcioase dominatoare, de moarte şi putreziciune; până când Palmer nu mai putu să îndure, până începură să-l doară urechile şi să i se convulsioneze stomacul.

Şi apoi, deodată abrupt, prin surprindere... *tăcere.*

Tăcere neştirbită, atât de grea, atât de mormântală, atât de vuitoare încât părea însuşi glasul morţii.

Câteva momente lungi, Palmer rămase împietrit. Ce a putut determina pe cineva să scrie asemenea compoziţie? se întreba el buimac. Era o operă de incredibil geniu dar şi de incredibilă oroare. Şi cum se numea? *Cântecul Pământului?*

În cele din urmă. Palmer se întoarse spre Robin.

— Ce... îngăimă el... pentru ce?

Robin îşi întoarse spre el faţa pe care şiroiau lacrimile.

— Jay... începu ea. de m-aş strădui un milion de ani tot n-aş găsi cuvintele pentru a-ţi explica. De...

Brusc. Raul Ortega îşi băgă capul pe uşă.

— Veniţi cu toţii! strigă el. Veniţi în cabina de control, Am ajuns! E timpul să ieşim din Spaţiul-Stază.

Palmer se ridică şi porni pe coridor, în urma lui Ortega. alături de Max, Linda şi Robin. Cei şase Solarieni se apropiau de casă — deşi devenise limpede că, dintr-o raţiune obscură, nu se bucurau de această reîntoarcere.

Dar el unul urma să vadă ceea ce nici o fiinţă vie din Confederaţie nu văzuse încă: sistemul solar originar al Omului, Sol; planeta-mamă a Omului, Pământul.

De două sute cincizeci de ani încoace nici o expediţie Confederală nu încercase să pătrundă în graniţele sistemului Sol. Ultima expediţie, care avusese loc cu două secole şi jumătate în urmă, nimerise într-un vast câmp de mine care încercuia sistemul, ca un glob de moarte sigură. Începând imediat dincolo de orbita planetei Pluton; mine automate cu laser, ca acelea folosite de Doogi; mii de bombe termonucleare cu o rază de acţiune de cinci sute de mile; mine de fragmentare care puteau umple zece mile cubice de spaţiu cu particule microscopice de carborundum distrugător de metale.

Jumătate din expediţie fusese nimicită în încercarea de a străpunge câmpul de mine. Restul se întorsese fără să fi atins orbita planetei Pluton, dar nu înainte de a fi întrezărit forţele armate Solariene, care aşteptau gata să pulverizeze orice navă care, prin cine ştie ce noroc, ar fi reuşit să se strecoare prin câmpul de mine. Navele Solariene fuseseră construite, în mod evident, fără generatoare de Câmp de Stază, pentru că erau atât de uriaşe, încât ar fi fost o imposibilitate matematică să creezi un Câmp de Stază destul de mare ca să le cuprindă. De fapt, erau un fel de gigantice generatoare de Fronturi de Comandă care, virtual, puteau avea orice dimensiuni — adică, arme perfecte de apărare. Nefiind destinate să părăsească vreodată propriul sistem, nu existaseră limite de dimensiune în construirea navelor sau a generatoarelor de Front de Comandă, limite dictate de capacitatea de cuprindere a Câmpului de Stază. Alături de câmpul de mine, aceste nave-mamut asiguraseră inexpugnabilitatea sistemului Sol în faţa forţelor Confederaţiei.

Şi acum, în sfârşit, un general Confederal avea să pătrundă liber în inima Fortăreţei Sol, chiar pe Pământ.

Palmer intră în cabina de control, zâmbind ironic în sinea lui. Ce n-ar fi dat, doar cu câteva săptămâni în urmă, pentru un asemenea prilej! Şi acum, i se părea lipsit de orice sens. Soarta rasei umane avea să se decidă chiar aici, şi nu de către Confederaţie, ci de Solarieni. Dacă ar fi să scape cu viaţă şi să poată comunica alor lui câte ceva din secretele pe care avea să le înveţe aici, aceste secrete vor fi devenit până atunci lipsite de orice valoare. Şi dacă Confederaţia ar fi putut încă face uz de asemenea secrete, ar fi însemnat ca el să nu mai fie în viaţă pentru a le putea comunica...

— Ei, Jay, spuse Lingo, peste un minut vei vedea însăşi Fortăreaţa Sol. Bănuiesc că n-ai visat niciodată aşa ceva.

— În nici un caz n-am visat s-o văd în *asemenea* circumstanţe.

— Treizeci de secunde, Dirk, anunță Fran Shannon. Douăzeci... zece... cinci... patru... trei... doi... unu... acum!

Lingo apăsă pe buton. Învolburarea Spațiului-Stază dispăru, şi apărură stelele, roşii, albastre, galbene.

În centrul cercului roşu care indica linia de zbor a navei, se afla o stea galbenă luminoasă, cel mai strălucitor punct de pe ecranul panoramic.

Un suspin ciudat, unanim, le scăpă Solarieni lor, în timp ce se uitau cu tristețe la astrul galben.

Şi Palmer privi prima oară astrul-vatră a Omului, speranța pierdută a unei umanități sfâşiată de războaie, Fortăreața Sol.

Nu era decât încă un astru de tip — G; de fapt, ar fi putut să fie Dugl. De la distanța aceasta nu le-ai fi putut deosebi, iar Sirius, în depărtare, era aproape la fel de luminos. Un astru obscur, de mărime mijlocie, intr-o parte excentrică a Galaxiei, pierdut în oceanul de mingi de gaz similare.

Dar însemna acasă.

Palmer era surprins de propriile lui sentimente. Nu văzuse niciodată până atunci acest astru galben; nu se apropiase vreodată de el nici măcar la o distanță de şaptezeci de ani lumină. Se născuse pe planeta a patra din Brycion, un astru care nici nu era măcar vizibil de pe pământ. Nici un atom din trupul său nu simțise vreodată căldura planetei Sol,

Şi totuşi, acest astru obişnuit, mijlociu, i se părea mai luminos decât era în realitate; lumina lui părea mai bogată, mai benefică, de parcă însuşi Sol l-ar fi întâmpinat la reîntoarcerea acasă pe acest fiu al său de mult rătăcit.

— E... e frumos... bâigui el în neştire.

— Nu-i decât încă un astru de tip G, se răsti Lingo la el pe neaşteptate, cu o voce încărcată de amărăciune. Nu-i decât o minge de gaz în plus.

— Cum poți să spui aşa ceva, omule? strigă Palmer. Doar e *Sol!* Căminul rasei umane. Căminul nostru. Nu simți nimic pentru el?

— Nu simt...?

Lingo rămase tăcut şi nimeni nu părea să aibă chef de vorbă. Cei şapte se uitară un moment lung la Sol, şi Palmer avu impresia că vede o lacrimă prelingându-se pe obrazul Lindei Dortin. Max strânse mâna Lindei şi Robin se rezemă de umărul lui Lingo.

— Nu-i decât încă un astru de tip —G, repetă Lingo cu nefirească asprime. Mai sunt încă un miliard de aştri exact ca ăsta, aşa că n-are rost să creem tot felul de fantezii.

Glasul îi tremură uşor.

— Deschideți Frontul de Comandă, ordonă cu răceală, în scurt timp intrăm în orbita lui Pluton. Jay, încearcă să furi secretele militare.

Gluma căzu în gol.

Pe măsură ce nava îşi accelera viteza, Palmer observă că spațiul din jur era ticsit de mine — erau poate un miliard de mine de jur împrejurul Fortăreței Sol, pentru că numai în spațiul limitat al ecranului lor putea număra cel puțin o duzină.

Când trecură razant pe lângă o mină, Palmer văzu că erau de tipul tun laser, guri care se proiectau în toate direcțiile şi antene de toate felurile țâşnind pe întreaga suprafață globulară. Fireşte, mina nu avea să se descarce — era probabil programată să deosebească navele Solariene. Dar...

Ceva nu era în regulă. În mod normal feluritele dispozitive de senzori şi antenele erau mobile, montate astfel încât să controleze spațiul în toate direcțiile, măturând cu razele lor laser şi radar toți cuadranții şi receptând informații de pretutindeni.

Dar acum antenele nu se mişcau, erau imobile. Mina era moartă, dezactivată.

— Mina asta-i defectă, îi murmură Palmer lui Lingo. Ar trebui să raportezi.

Lingo nu-i răspunse.

Când se apropiară de orbita lui Pluton, trecură pe lângă altă mină. Şi aceasta era moartă.

— Altă mină defectă, exclamă Palmer. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, Jay. Nu sunt defecte. Toate minele au fost dezafectate, cu excepția sateliților cu indicatoare fotografice de poziție, răspândiți în tot sistemul, pentru a ne oferi instantanee vizuale din oricare loc am dori să-l examinăm mai îndeaproape.

— *Cum?* Dar Doogii...

Lingo făcu o grimasă şi explică:

— Câmpul acesta de mine nu a fost niciodată destinat să respingă un atac concentrat a patru mii de nave de război. Există câteva metode prin care un număr atât de mare de nave şi-ar putea croi drum printre mine. Asta a vrut să spună Sfatul înțelepților când a declarat că este o imposibilitate matematică ca un sistem solar să poată rezista atacului a patru mii de nave.

— Intrăm în orbita lui Pluton, anunță Fran Shannon.

— O.K. dă-mi un indicator în jurul lui Saturn.

Un cerc mic apăru în jurul unui punct de lumină abia vizibil. Lingo manevră nava astfel încât cercul

mic să se centreze în interiorul cercului mai mare ce indica linia de zbor.

— De ce mergem în Saturn? întrebă Palmer.

— Nu mergem, replică Lingo. M-am gândit, Jay, să-ți oferim Turul Mare. Inelele lui Saturn, Jupiter, Marte... Tu n-ai văzut nici unul dintre acestea, şi bătrânul Sol are câțiva copii foarte interesanți pentru un astru obişnuit de tip — G. Mi-am spus... hm... mi-am spus că poate ți-ar face plăcere să admiri priveliştile, dacă tot... hm...

Palmer cercetă fețele Solarienilor, şi se gândi că înțelege adevăratul motiv. Puteau să pretindă mult şi bine că de dragul lui voiau să facă turul, şi el nu avea nici un motiv de a le dezminți această comodă autoamăgire, dar s-ar fi putut ca pentru ei să fie ultimul prilej de a mai vedea planetele propriului lor sistem solar... Peste câteva săptămâni, acest sistem, sau ce va mai rămâne din el, s-ar putea să facă parte din mereu crescândul Imperiu Duglaari...

— Saturn, indică Lingo aproape cu un ton de mândrie copilărească, cea mai mare planetă cu inel din Galaxia cunoscută, de fapt, una din singurele trei planete de acest gen. Total nefolosibilă în sine, dar având o lună mai mare decât multe alte planete — Titan, unul dintre puținii sateliți din Galaxie care are atmosferă.

Palmer privi cu uimire la marele uriaş de gaz încercuit de inelul său din particule de gheață, asemenea giganticelor curcubee, mari cât o planetă, care scânteiază în tenebrele spațiului. Fără îndoială, una dintre cele mai frumoase privelişti din Galaxie.

— E frumos, exclamă el, nesimțindu-se în stare să găsească o expresie mai puțin banală. Apoi, un nor îi întunecă gândurile: Doogii nu au noțiunea frumosului, nu-i aşa? Pentru ei nu va fi decât încă un gigant de gaz nelocuibil, nu? Încă o captură inutilă.

— Doogii nu au nici măcar noțiunea de captură. Dar pot să-ți promit un singur lucru: într-un fel sau altul, o să-i împiedicăm să ocupe vreodată *acest* sistem. Nu-l vor ocupa niciodată, şuieră Lingo sălbatic.

Goneau înainte, pe lângă Jupiter, gigantul sistemului Sol, atât de uriaş încât ar fi putut împiedica naşterea Omului. Căci dacă Jupiter ar fi fost doar cu o magnitudine sau două mai mare, şi dacă naşterea lui Sol ar fi decurs într-o manieră uşor diferită, Jupiter ar fi putut deveni şi el o stea mică. combinându-şi radiațiile cu cele ale lui Sol şi făcând din Pământ o planetă pe care n-ar fi putut încolți nici o urmă de viață organică.

Când trecură pe lângă Marte, unde o rasă dispărută din vremurile când viața Pământului era încă limitată la oceane, încercuise zadarnic întreaga planetă cu un brâu de canale menite să prezerve cantitatea de apă ce descreştea inexorabil, Palmer îşi dădu seama, pentru prima dată, că ceva nu era în regulă.

Marte era prima planetă pe care o colonizaseră oamenii; colonizarea planetei Marte constituia subiectul a nenumărate piese de teatru, romane, şi alte opere de ficțiune istorică. Suprafața planetei Marte fusese împestrițată, de secole întregi, cu oraşe impunătoare, acoperite cu cupole. Ca număr de locuitori, Marte ocupa locul doi în sistemul Sol.

Dar oraşele erau cufundate în beznă. Pe cer nu se vedea nici un aparat de zbor, iar spațiul din jur era golit de nave.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Palmer. Întreaga planetă e moartă. Doar n-au putut să ajungă Doogii, nu-i aşa?

— Bineînțeles că nu. Linişteşte-te. Planeta a fost evacuată. Ține minte că noi am *plănuit* atacul Doogilor asupra sistemului Sol. Am ştiut cu luni, chiar cu ani înainte că o să aibă. loc. Aşa încât...

— Şi Marte era prea vulnerabil cu aerul său perfect respirabil din marile oraşe. Desigur. Oraşele acoperite cu cupole sunt ținta cea mai sigură.

— Îhm! mormăi Lingo impasibil.

Palmer începu să-şi pună întrebări. Se petrecea ceva-foarte bizar. Minele dezactivate... nici o navă în spațiu..... Marte evacuat... Solarienii posomoriți şi necomunicativi făcând turul planetelor de parcă ar fi fost convinşi că n-or să le mai vadă niciodată...

S-ar fi putut...? Nu era imposibil! Nimeni n-ar fi căzut la asemenea învoială — să-i lase pe Doogi să ocupe toate planetele din Sol cu excepția Pământului, toate planetele din întreaga Galaxie în afară de una. Să se fi claustrat de bună voie tristele resturi ale rasei umane exclusiv pe Pământ, să fi renunțat chiar şi la planetele din sistemul vatră a omului, în speranța dementă că Doogii vor lăsa să supraviețuiască o singură planetă, ca un fel de rezervație?

Să fie condamnată rasa umană să trăiască într-o... grădină zoologică?

Era de neconceput. Chiar şi pentru Solarieni. Şi totuşi aşa reieşea... aparenta lipsă de rezistență, evacuarea planetei Marte...

Oare Doogii aveau grădini zoologice? Ar fi oare interesați să prezerve o mică rămăşiță din înfrântă rasă umană pe care s-o prezinte ca pe un exponat de muzeu? Sau ca pe o sursă de obiecte pentru unele extrem de neplăcute experiențe?

— Stația următoare, Pământul, spuse Lingo, smulgându-l cu brutalitate pe Palmer din reveria lui tulbure.

"Ridicol! își spuse Palmer. N-am nici un motiv să cred asemenea lucruri despre ei; au dovedit că țin la supraviețuirea rasei umane.

Dar poate că țin prea mult? Nu cumva supraviețuirea e unicul scop al sistemului Sol?

Supraviețuirea cu *orice* preț."

Îl zări întâi ca pe o stea albastră luminoasă, mai strălucitoare decât Venus văzută de pe suprafața pământului. Privit dinspre Marte, era al patrulea ca luminozitate în spațiu, întrecut doar de Marte, Jupiter şi Sol.

Dar de îndată ce putu să-l desluşească cu ochiul liber, simți că orice altceva în sufletul lui se eclipsa.

Era Pământul.

Pământul, planeta originară de tip — Pământ; Pământul planeta câmpului gravitațional originar I-G, în funcție de care erau definite toate celelalte câmpuri gravitaționale; Pământul, al cărui simplu nume însemna "glia"**,** "lumea".

Pământul, căminul ancestral al Omului.

Priveliştea acestui punct de lumină de culoarea safirului, care, pe măsură ce se apropiau, lua forma unui disc, dezlănțui în sufletul lui Palmer un torent de asociații, de emoții primare; pentru el, Pământul era un fel de legendă; un om al cărui organism nu conținea nici un atom de pământ, dar care se simțea totuşi un fiu al planetei vatră a Omului.

Căci, deşi nu văzuse niciodată Pământul, planeta făcea parte indisolubilă din ființa lui, din spiritul lui, din modul lui de gândire, din însăşi limba pe care o vorbea: '"Tip-Pământ... pământesc, terestru... extraterestru**...** pământ rodnic... cu picioarele pe pământ... pământean... nepământean''. O mie de cuvinte şi de expresii pe case le folosise toată viața lui si care acum, în lumina planetei albastre, căpătau o nouă semnificație.

Pe măsură ce discul devenea tot mai mare, Palmer înțelegea că deşi specia umană s-ar putea să mai trăiască încă un miliard de ani, şi să-şi împrăştie sămânța în întreaga Galaxie, chiar până în Andromeda, zămislindu-şi vlăstarele pe un milion de planete ale unui milion de aştri. Omul nu ar putea uita niciodată această mică a treia planetă a unui insignifiant astru galben aflat în regiunile periferice ale Galaxiei, şi care i-a dat naştere. Aşa cum somonul străbate orbeşte o mie de ape potrivnice pentru a se întoarce în eleşteul în care s-a născut, şi omul, oriunde s-ar afla, se va întoarce în inima, în spiritul, în sufletul lui, în limbajul pe care-l vorbeşte, în criteriile sale asupra universului. În străfundurile făpturii sale, la această unică mică planetă.

Pentru că însemna căminul.

Nimeni nu rosti vreun cuvânt cât nava se îndrepta în viteză drept spre Pământ; pentru că nu era nevoie de cuvinte, şi nici un cuvânt n-ar fi fost potrivit.

În cele trei decenii de viață a lui. Palmer nu simțise niciodată ce simțea acum. Se întorcea acasă...

Nava străbătea acum orbita Lunii, acest satelit din întreaga Galaxie cunoscut simplu sub denumirea Luna. Din orbita Lunii, porțiunea însorită a Pământului înfățişa un spectacol care-l mişca pe Palmer până la lacrimi.

Contururile Americii de Nord şi de Sud erau clar vizibile; petice de pământ verzi şi cafenii, filtrate prin norii albi, scămoşați, şi înconjurate de mări albastre, luminoase, care dădeau planetei, văzută din Marte, aura aceea de safir strălucitor; mările care erau matricea întregii vieți.

Şi Palmer ştia că dincolo de întinderile mărilor, peste continente, adia un vânt proaspăt şi curat, vântul prielnic pe care nu-l mai întâlneai pe nici o altă planetă, oricât ar fi fost de asemănătoare cu Pământul.

Acasă...

Nava spirală în direcția Pământului, apropiindu-se de linia aburită a atmosferei pământene. Se părea că Lingo avea de gând să aterizeze undeva pe partea cufundata în noapte.

"Curând o să pun piciorul pe suprafața PământuluiȚ, îşi spunea Palmer, privind la stele aşa cum trebuie să fi privit primii oameni, fără să le treacă măcar prin vis că, într-o bună zi, urmaşii lor vor locui în sute din aceste lumi străine ce încercuiau îndepărtatele puncte de lumina rece.

Nava străbătu zona terminală şi partea înnoptată a Pământului, lunecă pe sub ei. În curând, cascada de lumini a miilor de oraşe va scânteia ca o oglindă terestră a stelelor.

Dar... dar...

Palmer scruta năucit partea înnoptată a Pământului, cuprins de o groază de neînțeles. Era cufundată în întuneric: o beznă aproape totală, neştirbită de luminile nici unui oraş.

Luminile Pământului erau stinse.

Şi, deodată, Palmer îşi dădu seama că Lingo descria cu nava o mare parabolă dincolo de Pământ. Discul întunecat nu creştea ci se micşora. Se îndepărtau de Pământ în direcția soarelui.

— Ce... ce faci? *Ce s-a întâmplat cu oraşele Pământului?* Ce...?

— Nimic nu s-a întâmplat cu oraşele Pământului, răspunse Lingo. Cel puţin până acum. Numai că au fost evacuate.
— Evacuate? De ce?
— Ar trebui să fie limpede, Jay. Pământul e ţinta numărul unu. Oraşele iluminate, locuite, ar însemna să se ofere pe tavă.
— Cum adică, te aştepţi ca Doogii să ajungă până la Pământ? I-ai provocat să atace *ştiind* că nu-i puteţi opri în afara Pământului? Vai de mine... asta-i... asta-i...
— *Inuman,* râse Lingo fără pic de veselie. Un sacrilegiu? Jay, tu ai evoluat foarte mult în comparaţie cu omul care ai fost când ai părăsit Olympia III, dar nu face greşeala de a-ţi închipui că ai străbătut î*ntregul* drum al cunoaşterii. Ultimul pas este cel mai mare şi cel mai greu, pentru că nimeni nu te poate purta de mână, nimeni nu te poate îndruma. Există unele lucruri pe care nu poţi decât să le trăieşti. În urma acestui război vor supravieţui sau Oamenii, sau Duglaari, dar în nici un caz şi unii şi alţii. Primul ţel al rasei umane, continuă Lingo cu o crudă emfază de parcă încerca nu să-l convingă pe Palmer ci să se convingă singur, primul ţel al rasei umane trebuie să fie *supravieţuirea.* A supravieţui, indiferent cât de teribil e preţul supravieţuirii, indiferent de ceea ce trebuie riscat.
Se uită la Palmer şi, în chip ciudat, ochii lui păreau să ceară aprobarea acestuia.
— Dacă ar fi un lucru crucial pentru supravieţuire, continuă Lingo, dacă ar fi decisiv pentru rezultatul războiului, n-ai şovăi să rişti Olympia III, nu-i aşa?
— Desigur, dar Olympia III nu-i decât o planetă oarecare, chiar dacă e capitala Confederaţiei, Pe când acesta a *Pământul,* omule, vorbeşti despre *Pământ...*
Lingo întoarse capul şi privi cu răceală la discul tot mai micşorat al Pământului.
— Şi Pământul nu-i decât o planetă oarecare, Jay, spuse cu asprime — dar, evident, fără să creadă propriile-i cuvinte. O planetă oarecare. Omul e mai important decât orice planetă, chiar decât aceasta. Dar nu mă pot aştepta să înţelegi acest lucru, nu încă. Gândeşte-te că ai străbătut un lung drum de înţelegere, Jay, şi aşa şi e. Dar pasul final e cel mai mare şi cel mai dureros. Şi va trebui să-l faci, fie că-ţi place sau nu. Nu încape gândire, chibzuinţă, nu... Eram cât pe-aci să spun că mi-e milă de tine, Jay, urmă Lingo râzând cu amărăciune Dar nu mi-e milă. Într-un fel, te invidiez.
— Da... dar de ce nu aterizăm pe Pământ?
— Pentru că misiunea noastră e în altă parte, răspunse Lingo devenind brusc distant. Ne îndreptăm spre Mercur.
Deşi lentilele proiectorului ecranului panoramic erau acoperite cu un filtru dens, imaginea era încă neclară şi supraexpusă, pentru că Sol apărea ca o mare minge de foc, dominând complet cerul lui Mercur.
De ce să aterizeze pe Mercur? Palmer ştia că în zona crepusculară a planetei se aflau una sau două staţiuni de avanpost; se găsiseră acolo încă de la începuturile călătoriilor interplanetare, dar nimeni nu se gândise vreodată serios să colonizeze Mercur. Nu era decât o minge de zgură pe jumătate topită în partea însorită, îngheţată pe porţiunea întunecată, total lipsită de atmosferă, scăldată constant în radiaţii solare — cea mai nefolosibilă planetă.
După un timp Palmer văzu că, aparent, Lingo nu avea intenţia să aterizeze pe Mercur. După numeroase manevre, plasă nava într-o orbită joasă, polară, astfel încât să se menţină în zona crepusculară pe tot parcursul perioadei orbitale,
— Fran, fă legătura cu staţiunea, ceru Lingo.
Fran Shannon manipulă staţia de radio. După câteva minute înălţă privirea şi spuse;
— Am făcut legătura cu semnalizatorul. Suntem în zona de transmisie, Dirk, Poţi difuza.
Lingo îşi puse microfonul în acţiune.
— Phoenix... Phoenix... Phoenix... repetă el de câteva ori.
În cele din urmă apăru un semnal tulbure din pricina intensei electricităţi statice solare, dar lizibil: "Recepţionat... recepţionat... recepţionat..." bâzâi o voce mecanică.
Lingo încuviinţă din cap şi închise aparatul.
— Să ieşim de aici, spuse el. E prea cald. Raul, începe să-mi prezinţi indicatori de poziţie.
Lingo ieşi din orbită şi plasă nava pe o cursă stranie, nu în afară ci în sus, perpendiculară pe ecliptică. Pe măsură ce viteza se accelera, Palmer văzu cum de la pupa cădeau nişte obiecte mici. metalice.
— Capsule? întrebă el.
— Da. răspunse Ortega. Conţin doar un aparat de filmare şi un transmiţător. Cred că Dirk ţi-a spus că sunt răspândite în întregul sistem. Mai trimitem câţiva pentru mai multă siguranţă. Imaginile pot fi captate direct pe ecranul nostru, astfel încât putem avea instantanee apropiate asupra oricărei localizări din Sol am dori.
— Dar noi unde mergem?
— *Nicăieri,* răspunse Lingo. Absolut nicăieri.
Ceasuri întregi nava continuă să accelereze, tot mai departe de eclipticul rămas sub ea, propulsată

de viteza-lumină a Frontului de comanda.

În cele din urmă, când Sol încetă să mai apară ca un disc, când deveni doar o stea luminoasă, Fran Shannon rosti:

—— Dirk, suntem suficient de departe. Putem intra în orice moment în Spațiul-Stază.

— Spațiul-Stază? strigă Palmer. Dar unde mergem? Îndărăt spre Olympia?

— Ți-am spus doar, riposta Lingo, că nu mergem nicăieri.

În loc să apese pe butonul generatorului de Spațiu-Stază, Lingo închise Frontul de Comandă şi controalele, Nava plutea moartă în spațiul interstelar.

— Stație terminus, anunță Lingo. Aşteptăm aici.

— Ce aşteptăm? întrebă Palmer.

— Ce putem aştepta? Sosirea Doogilor, desigur.

XII

— FIR-AR SĂ FIE, Dirk, de ce nu mă lămureşte nici unul dintre voi asupra a ceea ce se întâmplă? strigă Palmer izbind cu pumnul în tejgheaua barului. Stăm de peste două săptămâni locului aici, în mijlocul a nicăieri, şi nimeni nu-mi dă şi mie o explicație De ce, vreau să ştiu, de ce?

Lingo oftă şi ciocăni cu degetele într-o mică pată de lichid care se scursese pe bar.

— Jay, răspunse el, vorbind rar şi şovăielnic de parcă îşi căuta cuvintele, înainte de a ne înfățişa la Kor, nu ți-am spus ce aveam de gând să facem, şi mai târziu ai constatat că tăcerea noastră avusese un motiv întemeiat. Contam pe o anumită reacție a ta, şi doream ca tu să afli adevărul pe anumite căi alese de noi...

— Da? Şi ce legătură are una cu alta?

— Aşa cum am avut atunci anumite motive bine întemeiate, avem şi acum.

— Asta nu stă în picioare.

— Te înțeleg, recunoscu Lingo cu o grimasă. Dar sunt unele lucruri care... mă rog, care pur şi simplu *există.* Lucruri care trebuie să fie învățate, dar care nu-ți pot fi predate de altcineva. Ştii, cea mai bună metodă de a învăța pe cineva să înoate este să-l arunci în apă. Tu eşti viitorul. Jay, şi dacă acest viitor nu-i o simplă nebunie, atunci trebuie să devii o punte între Solarieni şi Confederație. Dar toate acestea le ştii... Ai învățat multe, Jay, şi suntem mândri de tine... ca să fiu sincer suntem mândri şi de noi înşine. Ai dovedit că un om din Confederație poate fi făcut să-i înțeleagă pe Solarieni. Dar atâta nu-i deajuns. Va trebui să devii parte reală din Grupul nostru Organic, emoțional, visceral, altfel, totul e lipsit de sens.

— Dar ce-are asta de-a face cu întregul mister? În ce mă priveşte, doresc din toată inima să devin parte din Grup, chiar şi în momentul de față. Spuneți-mi numai cum să fac.

— Jay, Jay, oftă Lingo. *Nu pot* să-ți spun cum să faci. Nimeni nu-ți poate spune. Cum crezi tu că se formează un Grup? Prin tragere la sorți? Prin coincidențe de naştere? Printr-un computer şef ca Sfatul înțelepților? Un Grup Organic este un mănunchi de oameni care au împărtăşit în comun destule experiențe adânci şi semnificative încât să ajungă să *simtă* că sunt un Grup. "Organic" este cuvântul cheie, Jay. Grupul *creşte* armonios, ca un organism, într-un sens *este* un organism. Nu se alcătuieşte, asemenea unui guvern. Uite, ia-ne, de pildă, pe noi: Max şi Linda cresc împreună, atât de apropiați cum numai telepatiştii pot fi. Eu am salvat o dată viața lui Raul. Robin mi-a salvat-o pe a mea. În zilele acelea Robin şi Raul erau împreună şi Raul se considera duşmanul meu. Dar asta a trecut, şi apoi am devenit mari prieteni. Fran şi cu mine am lucrat împreună într-un fel de guvernământ local, asta cu ani înainte de a se fi format Grupul... Max şi Raul... dar nu are nici un sens să continui. Adevărul este că formarea unui grup constituie un proces lent, complex, arbitrar, esențialmente alogic, ca orice proces natural. Presupune emoții împărtăşite în comun, fie bune fie rele, momente de spaimă împărtăşite şi...

Lingo făcu o pauză, în căutarea unor cuvinte care nu-i veneau pe buze.

— Pur şi simplu nu găsesc cuvintele nimerite să te lămurească, spuse în cele din urmă. Pentru că întregul concept este fundamental non-verbal. Tot ce pot face este să-ți înşir o serie de jumătăți de adevăr, semi-adevăruri şi semi-minciuni. Îți făgăduiesc un singur lucru, Jay — dacă vei scăpa cu viață vei cunoaşte cele ce-ți spun acum. Nu te voi lămuri eu şi nici nimeni altcineva, dar vei cunoaşte aceste lucruri pentru că le vei fi *trăit.*

— Dar de ce nu-mi poți spune ce se întâmplă acum?

— Pentru că... pentru că dacă ți-aş spune n-ai înțelege. Ai... ai gândi despre noi că suntem nişte monştri. Ai fi prea influențat de ideile tale preconcepute pentru a învăța ceea ce *trebuie* să înveți din experiență.

— Nu înțeleg.

— Bineînțeles că nu înțelegi, oftă Lingo. Cred că-ți pot spune doar atât — chiar dacă totul se desfăşoară întocmai cum am plănuit noi, chiar dacă am prevăzut reacțiile Doogilor corect până la ultima

zecime dintr-o zecime, totuşi se va întâmpla ceva îngrozitor, ceva mai cumplit decât tot ce ţi-ai putea tu închipui. De asta nu-ţi pot spune despre ce e vorba — pentru că e mai rău decât oricare dintre fanteziile pe care menţinerea misterului le generează în mintea ta. Ştiu Jay, şi te rog să mă crezi, că aş da orice ca să pot schimba locul meu cu locul tău.

— Dar dacă-i ceva atât de oribil, atunci de ce...?

— De ce? Pentru că trebuie să se întâmple. Grupul Organic a conferit oamenilor un nou nivel de conştiinţă, dar nu face greşeala de a crede că un nou nivel de conştiinţă este întotdeauna un lucru plăcut. Uneori... mă rog, gândeşte-te la bietul Douglas MacDay. El a trebuit să aleagă: sau să nu facă nimic, să stea cu braţele încrucişate şi să trăiască momentul prezent, ştiind prea bine că rasa umană va pieri. Sau să zvârle un sistem solar în haos, în agonie, în teroare, cu speranţa că într-o bună zi, într-un anumit fel, din haos o să se ivească *ceva* care ar putea salva specia umană. MacDay a ales, şi alegerea a fost bună. Ce-ai fi făcut *tu* dacă erai în locul lui MacDay?

— Eu... eu... drept să-ţi spun, Dirk, nu ştiu.

— Nici eu nu ştiu, reluă Lingo calm. Nici eu nu ştiu. Îmi place să-mi închipui că aş fi fost îndeajuns de bărbat pentru a face ce a făcut el, dar poate că mă amăgesc singur... cine ştie? Cine dracu ştie?

Palmer îl privi pe Lingo cu ochii mijiţi.

— Dar mai e ceva. nu-i aşa? Ceva personal? insistă el.

Lingo îşi coborî privirea spre bar, evitând să se uite la Palmer, şi când vorbi, vocea îi sună ciudat de gâtuită.

— Da... bâigui el... cred că mai e ceva... Jay, uneori, destul de des, omul e pus să aleagă nu între bine şi rău, ci între două rele. Chiar dacă lucrurile ies bine, când ai de făcut o asemenea alegere, într-un fel sau altul, ştii că rezultatul o să te urmărească până la sfârşitul vieţii tale.

Douglas MacDay a avut de făcut o asemenea alegere, şi acum în faţa noastră stă tot aşa ceva. MacDay a ales, şi a ales bine, dar nu a apucat să *ştie* dacă a avut dreptate sau nu. Şi noi am ales, dar... Mă rog, nu există mulţi Douglas MacDay. Jay, cred că una dintre nevoile cele mai vitale dar şi cele mai perverse ale omului este nevoia de a fi judecat, nevoia de a cunoaşte părerile altora dacă a procedat bine sau nu — indiferent dacă până la urmă acceptă judecata sau nu. Eu cred că de asta avem nevoie de tine — ca să ne judeci. Un judecător nepărtinitor, lipsit de prejudecăţi, nepregătit dinainte...

— Dar nu şi lipsit de înţelegere, Dirk, replică Palmer, încercând instinctiv să-l consoleze pe Lingo, fără să ştie pentru ce.

Lingo îşi ridică privirile şi râse ironic:

— Nu, nu şi lipsit de înţelegere. Bătrânul Homo Sapiens a fost întotdeauna gata să supraîncarce raţiunea cu sentimente. Presupun că...

— Dirk! Dirk! izbucni Raul Ortega dând buzna în sala comună. Vino! Vino repede! Sus în cabina de control! Au apărut! Au venit Doogii!

— Nu văd nimic, spuse Palmer, când intră cu Ortega şi Lingo în cabina de control, unde se şi adunaseră ceilalţi Solarieni. Toţi priveau împietriţi marea privelişte a stelelor pe uriaşul ecran emisferic.

— Acolo! strigă Ortega indicând spre ceea ce părea a fi o cometă miniaturală care se apropia de sistemul Sol. Ecranul e reglat acum la vizibilitatea normală. Vedem ceea ce prind aparatele de filmat ale navei. Haide să conectăm pe unul din sateliţii indicatori... Se găseşte unul chiar în orbita lui Pluton.

Ortega se întoarse spre un piedestal mare, echipat cu dispozitive de urgenţă, şi răsuci unul din numeroasele comutatoare. Imaginea de pe ecranul mare se tulbură, pâlpâi şi fu înlocuită de o secvenţă mai apropiată, avându-l pe Sol drept cel mai strălucitor obiect central şi, şi...

— Dumnezeule! exclamă Palmer cu respiraţia tăiată. Niciodată n-aş fi crezut că pot exista atâtea nave la un loc în acelaşi timp!

Ce păruse la prima vedere a fi o cometă cu coada opusă lui Sol, se revela acum ca o monstruoasă formaţiune de nave Duglaari, îndreptându-se spre Sol cu baza în faţă. Ochiul pur şi simplu nu putea cuprinde amploarea flotei Duglaari. Baza conului părea un zid compact de nave cu un diametru de mile; vârful conului se afla la o distanţă de vreo douăzeci de mile îndărătul bazei şi tot spaţiul intermediar era ticsit de nave. Masa totală a giganticei flote o depăşea pe acea a unui asteroid mai important.

— Nu-mi vine a crede ochilor, murmură Palmer. Văd, dar nu-mi vine a crede ochilor.

— Au venit, spuse Lingo cu faţa ca o mască impasibilă. Mai bine de jumătate din forţele întregului Imperiu Duglaari.

Flota Duglaari se apropia acum de marginea câmpului de mine care înconjura Sol. Cei şapte oameni urmăreau ecranul, ca nişte păsări hipnotizate de o cobra.

Baza formaţiunii Duglaari păru să se dezintegreze o clipă, de parcă navele începuseră brusc să se destrame. Limbi de foc ţâşneau prin zidul de nave din faţă. Oare forţele din Sol începuseră să...?

Apoi Palmer îşi dădu seama de ce se întâmpla.

Limbile de foc erau rachete; "fragmentarea" navelor Duglaari era o gigantică salvă de rachete, mii şi mii.

Adăugând viteza rachetelor la impulsul de propulsare a marelui Front de Comandă Duglaari,

formațiunea de proiectile izbucnea din nave direct în câmpul de mine Solarian.

O teribilă explozie de lumină eclipsă pentru o clipă toate celelalte străluciri din spațiu la un loc; o țâșnire de lumină care nu putea dura decât o clipă — mortala vâlvoare a unei explozii termonucleare. Dar, în mod incredibil, explozia nu se stinse după momentul de erupție, ci continuă minute întregi să lumineze cerurile. Se lungi. Începu să se îndrepte spre Sol, o imensă lance de foc termonuclear, un iad de foc, cu un diametru de mile şi drept ca o săgeată.

— Ce... ce este asta? strigă Robin.

— Îşi sapă un tunel prin câmpul de mine, răspunse Palmer. E... e incredibil! Mii de proiectile termonucleare, programate să explodeze unul după celălalt în timp ce străbat orbita lui Pluton şi străpung câmpul de mine, astfel încât efectul e o singură, gigantică, continuă explozie. Şi fiecare proiectil trebuie să aibă o încărcătură de o mie de megatone, după cum arată. *O explozie de multi-milioane de megatone!*

Acum, teribilul cilindru de foc, lung de mii de mile, înainta dincolo de orbita lui Pluton. La capătul dinspre Flota Duglaară, începuse să pâlpâie şi să moară. Cilindrul se scurta, ca o imensă flacără care se stinge şi, în câteva minute, explodă şi ultimul dintre proiectile iar lancea de distrugere termonucleară se mistui.

Flota Duglaari avea acum o cărare perfectă, netedă, dreaptă ca o săgeată, prin câmpul de mine şi în sistemul Sol.

Flota începu să accelereze spre Sol, prin invizibila sa alee de siguranță. Atinse orbita lui Pluton şi brusc îşi schimbă cursa cu nouăzeci de grade.

— Ce fac?

— Se îndreaptă spre Pluton, răspunse Ortega. Doogii sunt extrem de conştiincioşi. Bănuiesc că vor să sterilizeze fiecare corp locuibil din sistem.

Baza formațiunii Duglaari era întunecată de rămăşițele rachetelor stinse. Un mare baraj de proiectile înainta vertiginos prin orbita lui Pluton, către cea mai periferică planetă a sistemului Sol. Chiar în timp ce distrugerea termonucleară cutremura Pluton, Flota Duglaari îşi schimbă din nou cursa, şi îşi reluă drumul în direcția Sol,

— Dar Pluton e mort... bolborosi Palmer. De ce...?

— *Acuratețe,* răspunse Ortega. Flota asta are destule explozive încât să prefacă întregul sistem în scrum, şi asta intenționează să facă. În fond, şi-or fi spus că pe Pluton s-ar mai putea găsi vreo zece oameni, ori obiectivul lor este stârpirea *totală.* Şi Doogii execută literalmente tot ce spun.

Deodată, Pluton erupse într-o mare de flăcări. Planeta păru să se cutremure în orbita ei în timp ce mii de uriaşe bombe termonucleare îi pârjoleau simultan suprafața. Şi pe această suprafață de mult moartă, izbucniră fluvii de stâncă topită; straturi de gaze înghețate, cu o adâncime de mile, se vaporizară şi, în spasmele morții, Pluton se învălui în ceea ce nu avusese niciodată până atunci: o atmosferă.

Chiar în timp ce suprafața acum topită a planetei Pluton se înfăşura în nori de gheață volatilizată, marea Flotă Duglaari zigzagă, lansând baraje de proiectile spre sateliții lui Neptun şi Uranus.

Doogii îşi schimbară din nou cursa, şi se îndreptară spre Saturn.

— Fiecare satelit locuibil! exclamă Lingo. Au de gând să nimicească fiecare satelit locuibil!

Îi făcu un semn lui Ortega, care răsuci alt comutator de pe consolă, schimbând din nou imaginile. De astă dată indicatorul trebuie să fi fost plasat în vecinătatea inelului lui Saturn, pentru că priveliştea era dominată de Titan, cel mai mare satelit al sistemului, de care se apropiau acum Doogii.

În locul unui baraj de proiectile, Doogii coborâră descriind o orbită joasă în jurul lui Titan. Raze uriaşe de lumină neîntreruptă, puterea nimicitoare a mii de tunuri laser, începură să măture, intermitent dar metodic, suprafața lui Titan.

— Ce fac? întrebă Palmer. De ce nu folosesc explozive?

— Altă virtute a Doogilor, *economia,* îl lămuri Ortega. Puținele oraşe de pe Titan sunt toate acoperite de cupole, deci foarte vizibile. Aşadar Doogii nu fac decât să despice cupolele cu raze laser, ca pe nişte coji de nucă. Nu au nevoie de proiectile. Din momentul în care cupolele vor fi găurite, atmosfera otrăvitoare de pe Titan o să preia misiunea proiectilelor.

Flota Duglaari părăsi acum orbita şi îşi schimbă din nou cursa, îndreptându-se direct pe aleea eclipticii către Jupiter.

— Unde naiba sunt navele voastre? întrebă Palmer. De ce nu contraatacă? De ce Sol nu face nimic?

Dar Solarienii îi ignorară întrebarea, întreaga lor atenție fiind concentrată pe Flota Duglaari, care se desfăcuse în câteva secțiuni mai mici dar încă imense, ce atacau sateliții locuibili ai lui Jupiter. De astă dată Doogii înlocuiseră atacurile cu tunuri laser prin rachete termonucleare "murdare", deoarece toți sateliții iui Jupiter erau lipsiți de aer.

Când Flota Duglaari îşi termină opera mortală şi începu să-şi refacă uriaşa formație conică, Palmer porni să strige în mod repetat:

— Unde sunt navele voastre? De ce nu atacă?

Lingo îşi întoarse un moment fața de la teribilul spectacol şi-i spuse:

— Te rog, Jay, încetează să ţipi. Cum ar putea cineva să apere Sateliţi Exteriori împotriva unei asemenea forţe?

— Lingo, dar mor milioane de oameni! Cum îi puteţi lăsa să moară fără ca măcar să încercaţi să...?

— Toţi Sateliţii Exteriori au fost evacuaţi, răspunse Lingo cu răceală.

Se întoarse din nou la ecran; Ortega răsuci alt comutator şi scena se schimbă iarăşi. De astă dată capsula era plasată deasupra planului eclipticii, orientată spre inima Centurii de Asteroizi.

— Urmează Centura... murmură Ortega. Ceres... Vesta... Pallas...

Bar Flota Duglaari nu apărea pe ecran.

— Ce se întâmplă? exclamă Lingo. Unde sunt?

— Nu ştiu, răspunse Ortega. Ar fi trebuit să ajungă la Centură. Haide să aruncăm o privire de la distanţă.

Flota Duglaari apăru din nou ca o cometă miniaturală. Dar nu se îndrepta spre Asteroizii nelocuiţi din Centură: zigzagase din nou şi depăşise Asteroizii.

Direcţia lor era Marte, cea dea doua planetă ca număr de populaţie din sistemul Sol şi ca vechime a colonizării Umane. "Desigur, îşi spuse Palmer. Sol va contraataca în sfârşit, ca să apere planeta Marte."

— Ce naiba fac? bombăni Ortega. De ce-au depăşit Centura?

Răsuci comutatorul unui indicator aflat chiar sub orbita planetei Marte. Planeta roşie se contura pe ecran de două ori mai mare decât luna văzută de pe pământ. Imaginea era destul de clară pentru a se putea distinge milele de vegetaţie locală care creştea de-a lungul vechilor canale şi câmpurile ordonate, cultivate cu plante terestre, transmutate. Spre deosebire de Sateliţii Exteriori, planeta Marte, chiar şi de la această distanţă, părea incontestabil locuită, domesticită. Palmer avu chiar impresia că zăreşte un licăr de lumină într-una din imensele cupole marţiene ce acopereau oraşe mai mari decât multe dintre cele pământene.

Impresie care făcea ca şarja monstruoasei Flote Duglaari împotriva planetei să apară şi mai înfiorătoare.

Continuând să nu întâmpine nici o împotrivire, Doogii descriau o orbită în jurul planetei Marte. La un moment dat îşi dezintegrară formaţiunea şi se răspândiră, încingând suprafaţa planetei ca o imensă reţea globulară de metal.

Şi nici un semn de rezistenţă din partea forţelor din Sol. Nici măcar o singură navă Solariană nu se arătase încă; navele Duglaari nu aveau de întâmpinat nici măcar focuri trase de la suprafaţă.

Începu atacul Doogilor.

Suliţe de foc ale tunurilor laser, lansate din patru mii de nave de război, răzuiau suprafaţa marţiană, găurind cupolele, pârjolind câmpiile cultivate şi vegetaţia locală.

Proiectilele atinseră suprafaţa planetei dar nu explodară. Aparent, încărcătura lor nu conţinea bombe termonucleare ci gaze mortale şi posibil bacterii nocive adaptate atmosferei de pe Marte.

După aceea începu bombardamentul nuclear. Ambele calote de gheaţă de la poli se volatilizară în câteva minute şi atmosfera până atunci uscată se umplu, cel puţin temporar, cu vapori de apă, pentru prima oară după miliarde de ani. Dar nu era o ploaie a vieţii ci a morţii, pentru că gheaţa vaporizată era contaminată de milioane de tone de reziduuri radioactive mortale. Ceţuri înfricoşătoare începură să înfăşoare planeta, răspândindu-se dinspre ambii poli spre ecuator.

Proiectilele continuau să cadă, explodând acum în deşerturile de metale oxidate, împestriţându-le cu lacuri de fier topit, peste care pluteau nori de praf radioactiv şi, ironic, mari cantităţi de oxigen eliberat.

În jumătate de oră Marte fusese prefăcut într-un coşmar de nori radioactivi, de lacuri de oţel topit, de ploaie mortală, în care nu putea supravieţui nici o particulă organică.

În jumătate de oră murise o întreagă planetă.

Şi forţele din Sol încă nu apăruseră.

Navele Duglaari îşi examinară monstruoasa operă şi apoi rupseră orbita, regrupându-se în masiva lor formaţie conică. Următorul obiectiv urma să fie însuşi Pământul,

Dar...

— Priviţi! strigă Palmer, fluturându-şi sălbatic braţele. Priviţi! Priviţi! Se întorc! Se retrag!

Uluitor, inexplicabil, Flota Duglaari nu-şi continua drumul spre Pământ, ci pornea îndărăt, îndepărtându-se de Pământ, îndepărtându-se de cadavrul lui Marte.

— Lingo, retractez tot ce-am spus sau am gândit! exclamă Palmer, Nu ştiu ce-aţi făcut, dar aţi reuşit! Se retrag! Fără să fi tras nici un singur foc, i-aţi făcut să se retragă!

Dar Solarienii nu strigau. Chipurile lor erau perplexe confuze, speriate,

— Suntem doi care nu înţelegem nimic, Jay, spuse Lingo cu voce moale. Nici eu nu înţeleg de ce se retrag. Noi nu am făcut nimic ca să-i oprim.

Flota Duglaari descria un arc oblic, îndărăt, prin ecliptică, în direcţia Centurii de Asteroizi. Escadrile mici se detaşară din formaţiune şi începură să bombardeze cei câţiva asteroizi,

Între timp, corpul principal al Flotei continuă să se îndepărteze de marginile Centurii, apoi se opri imobil în spaţiu,

— Ce fac? întrebă Palmer.
— N-am cea mai mică idee, răspunse Ortega. E lipsit de sens, De ce n-au atacat Centura mai înainte? De ce s-au dus întâi la Marte?
Acum se terminase şi distrugerea asteroizilor locuibili. Escadrilele detaşate se reintegrară în formaţie.
Şi flota începu din nou să se mişte.
Încet, cu baza în faţă, ca de obicei, paralelă cu marginea Centurii. Continuă un timp această cursă, apoi se opri şi îşi schimbă direcţia cu o sută optzeci de grade. Porni din nou razant pe lângă marginea Centurii, pe urmă execută un nou viraj tăind ceva mai adânc prin Centură.
— Dumnezeule! strigă Ortega când Flota Duglaari execută un nou viraj. Desigur! Acolo sunt patru mii de nave patru mii de nave cu un singur Front de Comandă. Cel mai mare Front de Comandă care a existat vreodată. E îndeajuns de puternic ca să deplaseze din loc planetoizii mici! Priviţi... chiar în faţa Flotei Duglaari!
Acum deveni evidentă raţiunea ciudatelor manevre ale Doogilor. Chiar în faţa flotei, în raza câmpului Frontului de Comandă, se conglomera o masă de roci şi de planetoizi mici, care sporea cu fiecare incursiune a flotei în interiorul Centurii. Doogii adunau un uriaş paravan de roci, un uriaş şi mortal roi meteoritic artificial.
Flota Duglaari oscila înainte şi înapoi ca un pendul, adăugând tot mai multe roci la scutul meteoritic mereu crescând.
În cele din urmă, cu viteza considerabil încetinită de masa adiţională pe care o propulsa, Flota Duglaari se înălţă deasupra eclipticii, îşi schimbă din nou direcţia, traversând pe deasupra Centurii de Asteroizi, şi îşi reluă cursa spre Pământ.
Flota Duglaari împingea în faţa ei cel mai uriaş roi de meteori pe care-l văzuse vreodată sistemul Sol; Doogii aveau să izbească Pământul cu o măciucă alcătuită din însăşi Centura de Asteroizi.
Flota Duglaari, îndărătul giganticului paravan de meteori, accelera spre Pământ, din nou prin orbita lui Marte, mereu mai departe.
— A naibii de inteligentă manevră, mormăi Ortega cu ursuză admiraţie. Priviţi-i cum ţin asteroizii în suspensie, între ei şi Pământ. Scutul perfect — ar face să ricoşeze orice proiectil care ar încerca să-l străpungă, chiar şi focurile tunurilor laser ar fi deviate. Acum sunt categoric invulnerabili.
Lingo ameninţă cu pumnul imaginea Flotei Duglaari reflectată pe ecran.
— Mult o să vă mai folosească, blestemaţilor! ameninţă el.
Flota Duglaari se apropia acum de Lună, primul corp extraterestru pe care puseseră oamenii piciorul. "Desigur că satelitul Pământului e înarmat până în dinţi", gândi Palmer. În sfârşit, avea să înceapă contraatacul.
Flota Duglaari făcu orbită în jurul Lunii, şi aruncă în orbită cel mai mare roi de meteoriţi, dintr-o poziţie plasată oarecum sub nivelul ei, astfel încât să fie complet apărată de focurile de la suprafaţă.
Lansară proiectile nucleare, în arcuri largi, destinse, ţintind orbitele polare, în unghiuri drepte în raport cu orbita creată de flotă, pe deasupra şi în jurul paravanului de roci.
Proiectilele începură să cadă fără greş, unul câte unul, în marile oraşe acoperite de cupole ale Lunii.
— Detonatoare diferenţiate din punct de vedere termal, aprecie Ortega. Pe partea întunecată Luna e complet îngheţată, iar pe cealaltă parte frigul e suportabil. Explozii nucleare tatuară faţa lunii cu minuţioasă acurateţe.
— Parc-ar trage în peştii dintr-un butoi! strigă Palmer. Unde naiba sunt flotele voastre? De ce nu fac nimic?
— Luna a fost evacuată, răspunse Lingo cu răceală. Nu ne vom irosi eforturile încercând să o apărăm.
— Dar urmează *Pământul!* răcni Palmer. E la o distanţă mai mică de un sfert de milion de mile.
— Cunosc harta spaţială la fel de bine ca şi tine, Jay, răspunse Lingo calm, dar cu o notă finală în glas.
Îi făcu un semn din cap lui Ortega, care schimbă imaginea de pe ecran în direcţia unei capsule aflată la cincizeci de mii de mile de Pământ.
Pământul apăru pe ecran, uriaş, verde, cafeniu, albastru şi paşnic. Şi acum, asemenea unui roi de muşte negre, înfricoşătoare, care au adulmecat un fruct zemos şi copt, Flota Duglaari se îndreptă spre el.
Doogii înaintau prudent, menţinând paravanul de meteori artificiali între ei şi planeta vatră a Omului. Se dispuseră într-o orbită polară, păstrând paravanul de meteori direct sub ei, astfel încât mai târziu să poată trece peste toate punctele planetei.
Executară de două ori înconjurul orbital. În plină viteză, mai mare decât velocitatea orbitală, aparent încercând să detecteze forţele de apărare ale Pământului.
Dar nu se întâmplă nimic. Nici o singură navă nu se înălţă, nici o rază laser nu încercă să străpungă paravanul de meteori.
Flota Duglaari păru să ezite, nesigură şi derutată, aşa cum şi era firesc să fie.

Un moment se opriră imobili în spațiu, în timp ce paravanul de meteori lunecă dedesubtul lor. Apoi se înălțară pe o orbită ceva mai ridicată, intrară în plină viteză, recuperară nivelul paravanului de meteori, schimbară direcția şi, un moment, se lăsară în jos în fața Pământului, cu meteorii înainte. După care se înălțară iarăşi deasupra meteorilor şi refăcură orbita polară inițială.

— Ce se întâmplă? întrebă Lingo. Ce fac?

— Cred că te pot lămuri eu, răspunse Palmer sec. Au încetinit orbitele meteorilor imprimându-le o viteză mai mică decât velocitatea orbitală. I-au plasat pe orbite descrescânde... *Priveşte! Priveşte!*

Cu miile, cu zecile de mii, asteroizii cădeau pe suprafața Pământului, ca nişte trasoare în flăcări, aprinse de viteza traiectoriilor.

Pământul se învârtea la întâmplare sub orbitele lor. Mii de meteori ardeau în atmosferă, dar şi mai multe se prăvăleau pe întreaga suprafață a Pământului, milioane de tone de roci incandescente cădeau peste oraşe, peste câmpii, peste deşerturi, peste mări. Oceanele scoteau aburi şi înghițeau doza lor de meteori, dar țărâna înflorea în cratere, muşcată şi torturată ca şi Luna — în deşerturi, pe câmp, în gropile fumegânde care fuseseră cândva oraşe — sfârtecați cu o lugubră imparțialitate.

Ceea ce păruse să dureze secole pe Lună, se săvârşea acum pe Pământ în minute — fața Pământului fusese prefăcută într-o piele ciupită de uriaşe găuri fumegânde, ca o față umană răvăşită de un rapid şi virulent vărsat de vânt.

Şi totuşi Flota Duglaari îşi descria orbita, fără nici o împotrivire.

Palmer era prea buimăcit de groază ca să mai poată vorbi. Unde erau forțele sistemului Sol? De ce nu luptau ca să salveze planeta-vatră a Omului? Ce aşteptau?

Acum Flota Duglaari lansase un baraj colosal de mii de proiectile termonucleare. Palmer simți cum i se scufundă inima... şi apoi o simți înălțându-i-se iar, când văzu cât de prost țintiseră Doogii. Pentru că imensa rafală ratase complet continentele. Neexplodate, inofensive, proiectilele cădeau în adâncurile Oceanului Pacific, departe de coastele celor două Americi, în jurul marii curbe răsăritene a Asiei. Pacificul le înghițea fără să-şi vălurească măcar suprafața.

Să fi avut Solarienii vreo fantastică armă de apărare care pricinuise acest lucru? Să fi avut vreo metodă inimaginabilă de a proteja continentele de bombardamente?

Deodată, Oceanul Pacific, descriind un imens semicerc care se arcui peste coasta asiatică, prin Strâmtoarea Bering şi în jurul coastei de vest a Americilor, se înălță într-o creastă titanică. Nori monstruoşi de vapori radioactivi țâşniră, de parcă toți vulcanii din marele inel al Pacificului erupseseră deodată, de parcă măruntaiele topite ale Pământului se revărsau adânc sub ocean, în marea falie care mărginea Pacificul, de parcă...

— Dumnezeule! şopti Ortega. Falia Pacificului! Bombardează falia Pacificului pe sub apă!

În timp ce norii de vapori creşteau ca o pădure de ciuperci otrăvitoare, până în stratosferă, întreaga coastă a Pacificului dinspre Americi păru să se cutremure, să se scuture ca o fiară uriaşă deşteptată dintr-un somn care durase vreme de eoni. Întreaga falie a Pacificului se deplasa.

Cu calm şi sinistră măreție, coastele Pacificului, până chiar la poalele Munților Stâncoşi şi ale Anzilor, începură să alunece sub apele aburinde ale oceanului.

Şi în vasta matrice oceanică, insulele Japoniei începură să se sfărâme şi să se cufunde în adâncuri. Indonezia, Filipinele, Peninsula Malaieză alunecară la fund în Pacific. Fiecare dintre insulele vulcanice din vastul Pacific porni să scuipe râuri de lavă, făcând apele torturate să clocotească în noi trâmbe de abur.

Întregul bazin al Pacificului era un iad de Pământuri scufundate, de puhoaie de lavă, de haos tremurător, de giulgiuri atotînvăluitoare de aburi otrăvitori.

Flota Duglaari mai lansă două baraje în direcțiile opuse ale polilor. Calotele de gheață se vaporiză în mari cețuri radioactive când mii şi mii de megatone de explozii termonucleare le zgâlțâiră în câteva minute.

De patru ori înconjură Flota Duglaari magma clocotitoare, eruptivă, dârdâitoare care era Pământul, admirându-şi înfiorătoarea operă.

Apoi începură din nou să lanseze proiectile, zeci şi zeci de mii, val după val.

Proiectile care nu mai atinseră suprafața torturată, a Pământului. Pentru că explodară la toate nivelurile din atmosferă, degajând zeci de mii de nori gigantici de elemente radioactive: sodiu, cobalt, carbon 14. Elemente radioactive cu semi-vieți de decenii, secole, milenii, care se împrăştiară în toată atmosfera Pământului amalgamân-du-se cu atotînvăluitorii nori de vapori supraînfierbântați.

Poate că mai existau pe Pământ creaturi vii care din nefericire supraviețuiseră holocaustului. Din nefericire, pentru că morțile lor aveau să fie acum mult mai cumplite!

Ambele calote de gheață ale polilor Pământului se vaporizaseră. Mile cubice de apă din Oceanul Pacific se evaporaseră în atmosferă. Pe măsură ce fierbințeala exploziilor se va risipi şi Pământul îşi va restabili echilibrul climatic, toți aceşti vapori se vor condensa şi se vor reîntoarce pe Pământ sub formă de ploaie.

Deja ploaia începuse să cadă, cu incredibilă furie, pretutindeni pe pământ. Ploaia va dura luni de zile, poate chiar ani. Va ploua până ce Pacificul îşi va redobândi apele pierdute; până ce se vor reface

calotele de gheață ale polilor. Ploaia cădea peste tot Pământul şi avea să continue să cadă.
Şi era o ploaie a morții.
O ploaie permeată de izotopi radioactivi de cobalt, sodiu, carbon şi numeroase alte elemente. Planeta era scăldată într-o baie de radioactivitate din care nu putea exista scăpare. Avea să continue luni de zile; va îmbiba fiecare centimetru pătrat de pe planetă cu moarte radioactivă. Nimic organic nu va putea supraviețui şi timp de o mie de ani nimic organic nu va putea încolți pe planetă.
Pământul murise.
Această enormitate nu-şi putea croi drum decât foarte încet în conştiința lui Palmer. *Pământul murise.* Planeta-vatră a Omului nu mai exista.
Nu exista cale ca să poată concepe asemenea grozăvie. Era sfârşitul a tot şi a toate. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut tatăl, mama, familia până la cei din urmă strămoşi, tot ce iubise şi îndrăgise vreodată — totul într-o singură clipă. Asta era — dar nu numai asta.
Era şi moartea unei religii, a unei speranțe, a unei Făgăduințe. Era moartea a tot ce constituise o rațiune de luptă pentru om. era triumful răului întruchipat. Era moartea a ceea ce nu putea fi — moartea rasei umane însăşi.
Era bezna sufletului.
Palmer îşi dădea vag seama că trupul îi era scuturat de sughițuri. Infimul fragment din mintea lui care mai putea gândi, înregistra, fără comentarii, că lacrimile îi şiroiau pe obraji, primele lacrimi vărsate în două decenii şi jumătate de viață.
Pământul murise. Se uita împietrit la mingea fumegândă a distrugerii, care plutea pe ecran ca un cadavru descompus ce era. Pământul murise şi ceva dinăuntrul lui murise odată cu el — speranța, sensul vieții, viitorul, tot ce dăduse un înțeles vieții. Se sfârşise... totul se sfârşise...
Se sili să-şi întoarcă privirile de la înfiorătoarea privelişte şi se uită la Solarieni. Priveau spectacolul, prefăcuți parcă în stane de piatră, dar obrajii la erau scăldați de lacrimi.
Cu ultimul suflu de furie rămas în el, cu ultimele resturi de simțire, începu să strige:
— Monştrilor! Diavoli! Bestii! Nebuni! Voi ați făcut asta. Voi ați ucis rasa umană! Voi...
— *Taci!* urlă Lingo cu incredibilă furie, dar cu întreaga forță a vocii lui de comandă. *Taci!*
Forța acestei voci teribile era atât de pregnantă, încât Palmer tăcu pe dată, şi ultimul impuls de sfidare, de simțire, îl părăsi.
Asemenea unui om aflat în puterea unui coşmar, care observă, fără nici o emoție, că un zid stă gata să se prăbuşească peste el, Palmer era conştient, fără nici un dram de curiozitate, că Flota Duglaari, jubilând de triumf, se depărta de orbită.
Lent, majestuos, savurând parcă din plin fiecare moment, Flota Duglaari părăsea scena măcelului şi se îndrepta din nou spre Sol, pentru a desăvârşi distrugerea întregului sistem, pentru a nimici jalnicele rămăşițe din Venus şi Mercur.
Fără să-şi dezlipească ochii de pe ecran, Ortega răsuci comutatoarele indicatorilor de sub orbita Venus. Din acest punct, cadavrul Pământului apărea doar ca o stea albastră luminoasă, aceeaşi stea care apăruse de miliarde de ani. Cerurile nu aveau să ridice un monument în memoria Pământului.
În acel moment pe ecran apăru un puhoi de nave negre, Flota Duglaari se apropia de Venus.
"Dar ce importanță mai avea?" îşi spuse Palmer, privind împietrit ecranul pe care se desluşeau Venus, Doogii şi mingea de gaz care era însuşi Sol. Ce importanță mai avea totul?
Flota Dulaari înainta cu aroganță spre Venus.
Înghețat de oroare, îşi mută privirea spre detestații Solarieni. Observă brusc, fără să înțeleagă da ce, că Solarienii nu se uitau nici la Flota Duglaari nici la Venus.
Priveau neclintiți, cu buzele strânse, la planeta Sol. Şi chipurile lor nu erau înmuiate de disperare, ci dure ca granitul, în aşteptarea, parcă, a unui teribil triumf.
Le urmări privirile, şi la început fu nedumerit. Nu era nimic de văzut decât globul de gaz incandescent care era Sol, văzut prin filtrul aparatului de filmat.
Pe urmă avu senzația unei curioase iluzii optice. Imaginea planetei Sol păru să pâlpâie, de parcă ceva izbise aparatul indicatorului care nu mai reuşea să o focalizeze. După care, incredibil, Sol păru să se contracteze, să se închircească, să se strângă în ea însăşi, reducându-şi vizibil diametrul.
Şi, deodată, Palmer îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla; şi când îşi dădu seama, începu să înțeleagă.
Şi pe măsură ce înțelegea, el şi întregul univers se transformară...
Încă un moment, Sol continuă să se contracte. Apoi păru să fi atins un punct de echilibru.
Dar echilibrul dură mai puțin de o secundă. Deodată, din întreaga suprafață a planetei Sol izbucniră în spațiu monstruoase proeminențe de gaz în flăcări şi de plasmă. Suprafața planetei păru să fie suptă de vâltoarea proeminențelor; un moment mai târziu, proeminențele deveniră însăşi suprafața, expandând în spațiu cu o viteză şi o forță de neconceput. Totul în câteva clipe. Şi apoi, brusc, în sfârşit, într-o incredibilă, inimaginabilă, tăcută explozie, Sol îşi zvârli suprafața, asemeni pielii unui balon plesnit. Trilioane de tone de holocaust în flăcări, călătorind cu o viteză de neînchipuit, vuiau în spațiu; un glob de

dezagregare, ce se dilata continuu.

Pe Sol se declanşase nova.

Mercur fu înghiţit într-o clipită, şi topit ca un fulg de zăpadă într-un cuptor încins. Câteva clipe mai târziu se pulveriză şi Venus, dar talazul de destrucţie globulară, fioros şi fierbinte dincolo de incandescenţă, creştea şi se lăţea ca o deschidere în iad.

Şi în timp ce se rostogolea, adevărul total, absolut, se lumină în mintea lui Palmer, cu acel calm straniu, demenţial, care preface secundele în ore — soarta războiului se răsturnase în momentul acelei titanice explozii.

Pentru că Flota Duglaari căzuse în capcană.

Holocaustul care fusese Sol se propaga spre uriaşa Flotă Duglaari mult mai vertiginos decât era în stare Frontul lor de Comandă să-i propulseze. Doar prin intrarea în Spaţiul-Stază ar fi putut cele patru mii de nave Duglaari să se retragă îndeajuns de repede ca să se salveze.

Dar nu puteau genera Spaţiul-Stază. Erau mult prea aproape de nova a ceea ce fusese planeta Sol. Generatorul lor de Câmp Stază ar fi explodat lăsând fragmentele din ceea ce fusese cândva Flota Duglaari suspendate pe veci în neantul Spaţiului-Stază.

Cele patru mii de nave Duglaari erau osândite la pieire. Lăsându-le deschisă Doogilor doar alegerea de care dintre cele două cumplite morţi să piară.

Într-o singură clipă de colosală distrugere ale cărei ecouri se vor reverbera prin spaţiu încă o mie de ani, rasa umană fusese salvată. Acum *Omul* era cel care avea superioritatea numerică în nave; acum *Doogii* erau cei care înfruntau inexorabila exterminare.

Chiar în secunda când în mintea lui Palmer încolţise ideea că războiul era câştigat, valul frontal al exploziei stelare pulveriză Flota Duglaari ca pe un cuib de molii prins sub un aruncător de flăcări.

Omenirea fusese salvată; omenirea fusese salvată, dar preţul era incredibil.

Preţul era însuşi sistemul solar cămin al Omului. Preţul era planeta care-i dăduse naştere. Preţul era însăşi Fortăreaţa Sol.

Şi cinci miliarde de vieţi.

Palmer nu-şi putea desprinde privirile de la înfiorătorul spectacol de pe ecran; un sistem solar care se auto-consuma; Sol, sursa întregii vieţi, transformându-se într-un irezistibil rug aprins al morţii.

Pe rugul acela funerar ardeau mai mult decât cinci miliarde de oameni şi patru mii de nave de război Duglaari. În timp ce privea ecranul ca hipnotizat, îşi aminti cu teribilă pregnanţă de compoziţia de muzică şi miros despre care Robin îi spusese că se numeşte *Cântecul Pământului.*

"Compozitorul trebuie să fi ştiut", îşi spuse Palmer. Trebuie să fi ştiut ce urma să se întâmple.

Abia acum înţelegea Palmer întreaga semnificaţie a compoziţiei. Atunci îi vorbise numai despre Solarieni, acum îi vorbea despre oamenii de pretutindeni. Vorbea despre o pierdere atât de îngrozitoare, încât avea să fie nevoie de secole până când întreaga ei întindere să poată fi cunoscută. Vorbea despre un milion de oraşe, încărcate de istorie şi de amintiri, despre o mie de culturi ce creşteau de milenii într-o fecundă efervescenţă; totul prefăcut în gaz incandescent, şi răpus pe veci.

Rasa umană fusese salvată de cea mai cruntă ameninţare din întreaga-i istorie, dar preţul acestei salvări era la fel de mare ca şi izbândă. Omul va supravieţui, dar căminul lui primar, cea mai mare parte a istoriei şi a civilizaţiei sale, rădăcinile lui fundamentale, elementare, şi cel din urmă dintre miturile sale susţinătoare, Fortăreaţa Sol, îi fuseseră smulse.

Preţul victoriei, gândi Palmer cu tristeţe, constă întotdeauna în dărâmarea iluziilor. Rasa umană îşi lăsase copilăria în urmă. "Acum, îşi spuse el, suntem pe propriile noastre picioare".

Şi în clipa de faţă înţelegea, înţelegea atât de multe. *Aceasta* era arma secretă despre care îi vorbise Lingo. ...însăşi Fortăreaţa Sol..." îi spusese, dar cine ar fi crezut că vorbele lui vor fi traduse atât de literal în fapt?

Din *această* pricină refuzase Lingo să-l lămurească, din *această* pricină dorea cu atâta disperare să fie judecat. "Dar cine sunt eu, gândi Palmer, ca să-l judec? Cum poţi cântări pe un taler cinci miliarde de vieţi şi tinereţea unei rase, iar pe celălalt însăşi supravieţuirea?"

Se ruşina de bucuria cu care se gândea că nu el trebuise să ia o asemenea hotărâre. Acum îi erau clare dimensiunile finale ale acelui spirit *umanitar,* pe care Solarienii încercaseră să i-l explice prin simple cuvinte. Umanitarismul Solarienilor era atât de profund, încât deşi avuseseră de ales între viaţa Fortăreţei Sol şi soarta rasei umane, deşi luaseră hotărârea potrivită, putuseră totuşi să se preocupe şi de o simplă fiinţă umană îndeajuns ca s-o cruţe de cumplita vinovăţie a participării la actul lor, oricât de indirectă şi de îndepărtată ar fi fost aceasta. Palmer ştia acum că Solarienii păstraseră secretul faţă de el nu ca să-l chinuiască ci ca să-l cruţe.

"Cum pot eu să-i judec pe aceşti oameni? gândi Palmer. Nimeni nu are dreptul de a-i judeca. Şi nimeni nu-i va judeca, atâta timp cât voi avea şi eu un cuvânt de spus".

Pe neaşteptate, şi fără să fie surprins, Palmer îşi dădu seama că, din acel moment, se integrase *cu adevărat* în grupul Solarian. Era unul dintre ei, fără nici o îndoială, fără nici o rezervă.

Dacă îl vor voi.

XIII

UN LUNG RĂSTIMP, cei şapte continuară să privească în deplină tăcere maelstromul globular de gaz care fusese Sol — imaginea era proiectată de aparatul unui indicator aflat departe de Sistemul Solar, pentru că Sistemul Solar încetase să mai existe,

În cele din urmă, Palmer îşi desprinse privirile de la spectacolul hipnotizant şi se uită la Solarieni. Robin, Fran şi Linda plângeau fără zgomot, aproape că şi fără lacrimi. Max privea neclintit ecranul, prefăcut parcă în stană de piatră. Ortega scrâşnea din dinţi şi îşi izbea palma stângă cu pumnul mâinii drepte. Faţa lui Lingo era o mască severă, impasibilă, bine controlată. Doar colţurile gurii care îi zvâcneau convulsiv trădau semne de emoţie. Pe urmă îşi dădu seama că Palmer îl privea. Se întoarse spre el. Ochii lui mari, verzi, păreau două deschideri spre un abis fără fund. Îi surâse lui Palmer fără nici un pic de veselie şi rosti cu voce domoală:

— Ei, Jay, acum ştii... acum ştii.

— Da, Dirk, acum ştiu, răspunse Palmer privindu-l în ochi. Tot ce-aţi făcut până acum, fiecare pas, era menit să ducă la asta. Cea mai mare capcană din întreaga istorie. Dar... cum aţi făcut ca să declanşaţi nova?

— Asta a fost partea cea mai simplă, răspunse el. *Singura* parte simplă. Lingo oftă. Staţia de pe Mercur nu era altceva decât un generator de Câmp-Stază cu acţiune îndepărtată. Cuvântul codificat "Phoenix" conecta circuitul, astfel încât în momentul când vreo navă se apropia de orbita lui Venus...

Lăsă fraza în suspensie, nu era necesar să o ducă la capăt.

— Am construit o capcană mai bună decât a lor, asta-i tot... spuse Ortega, cu o duritate amară, exagerată. Cea mai mare şi mai blestemată cursă de şoareci din toată istoria.

— Şi cu cea mai de preţ momeală, răspunse Palmer.

— Jay, există un lucru pe care va trebui să-l accepţi, se interpuse Lingo. Un lucru pe care va trebui să-l acceptăm cu toţii. Într-un fel sau altul, Fortăreaţa Sol trebuia să moară. Mai devreme sau mai târziu, cu Doogi sau fără Doogi. Viitorul rasei umane e *acolo*, în Galaxie, nu în trecut şi nu în matricea din care s-a zămislit. Viitorul rasei umane este Confederaţia, sau mai curând ceea ce este liberă acum Confederaţia să devină. Fortăreaţa Sol... Făgăduinţa... toate legendele... au slujit cândva unui anumit scop... cândva rasa umană a avut nevoie de iluzii reconfortante, de puteri mitice exterioare, pur şi simplu ca să poată merge înainte. Dar acum nu mai suntem copii. Vom câştiga războiul, ne vom extinde în întreaga Galaxie, şi într-un astfel de viitor nu mai e loc de mituri. Trebuie, în sfârşit, ca omul să-şi bage în căpăţâna lui groasă ideea că în întreg Universul nu există decât un singur lucru în care merită să creadă: *el însuşi.* Căci dacă Omul nu învaţă să creadă în propria lui măreţie, vom rămâne pe veci copii. Mitul Fortăreţei Sol, ca şi toate celelalte mituri, nu erau decât basme pentru copii, sperietori pentru căpcăuni. Şi dacă Omul urmează să crească, toate acestea trebuie să se spulbere. Noi nu am pierdut trecutul; am câştigat viitorul.

— Cuvinte foarte frumoase, Dirk. Dar pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine?

Lingo zâmbi silit,

— Te-am subestimat din nou, Jay. Când eşti nevoit să iei o hotărâre ca aceasta, să alegi între două alternative cumplite, chiar dacă ştii că ai luat decizia justă, nu reuşeşti niciodată să te convingi pe tine însuţi... Jay, ţi-am povestit vreodată cum a murit până la urmă Douglas MacDay, la ani de zile după ce a luat teribila *lui* hotărâre de a zvârli planeta Sol în haos, cea mai importantă şi cea mai dreaptă hotărâre pe care a luat-o vreodată un om?

— Nu, nu mi-ai povestit.

Lingo îşi întoarse din nou privirile spre holocaustul de pe ecran.

— Deşi a ştiut că a avut dreptate, urmă el fără să se uite la Palmer, deşi a ştiut că a oferit rasei umane unica şansă de care se putea folosi, nu a putut trăi cu ideea a ceea ce făcuse. S-a sinucis, Jay, până la urmă s-a omorât.

— Ce doreşti de la mine, Dirk? îl întrebă Palmer liniştit.

Lingo se întoarse cu faţa la el, privindu-l cu ochi disperaţi, arzători.

— Ce doresc de la tine, Jay? Doresc să-mi spui ceva. Spune-mi că am avut dreptate, sau că nu am avut dreptate. Vreau să *ştiu,* Jay. Presupun că vreau să fiu judecat.

— Înţeleg de ce ai refuzat să mă informezi de ceea ce urmează să se întâmple, Dirk. Ai vrut să mă cruţi de a trăi eu ceea ce eşti tu nevoit să trăieşti acum.

— Da. Desigur. Un lucru ca ăsta, cu cât atârnă asupra unor mai puţine capete, cu atât mai bine pentru toţi.

— Eu nu pot să te judec, Dirk. Nu pot să te judec pentru că nu-mi pot imagina ce aş fi făcut eu în locul tău. Nimeni nu te poate judeca. Nimeni nu are acest drept. Dar te respect, Dirk, în felul în care tu îl respecţi pe MacDay. Cred că asta e de-ajuns.

— Ai dreptate, Jay, răspunse Lingo cu un surâs amar. Asta-i tot ce putem aştepta, şi tot ce ne putem dori, îşi mulţumesc.

— Un singur lucru e cert, interveni Ortega examinând ecranul. Trebuie să ne îndepărtăm repede de locul ăsta, înainte de a fi loviţi de val.

Lingo se aşeză pe scaunul pilot.

— Mai aruncaţi o ultimă privire la ceea ce a rămas din Sol. Îl vedeţi pentru ultima oară.

Apoi apăsă pe buton şi intrară în Spaţiul-Stază.

Palmer zăcea de ore întregi pe patul lui, încercând să rumege ce a fost şi ce va fi. Trei secole de istorie se mistuiseră într-o clipă, trei secole de istorie şi trei decenii din viaţa lui.

Omul era acum stăpânul Universului. Deşi Oamenii nu ştiau încă acest lucru. Deşi vâlvătaia, unicul monument ce va fi închinat vreodată vetrei Omului, nu va ajunge la lumile Confederaţiei decât peste decenii, totuşi Confederaţia moştenise Galaxia. *Moştenire* era cuvântul potrivit.

Căci fusese nevoie de o mare moarte pentru a distruge puterea Imperiului Duglaari — moartea planetei Sol, moartea a cinci miliarde de Solarieni. Ca întotdeauna, preţul vieţii fusese moartea.

În pofida celor ce-i spusese, lui Lingo. Jay Palmer simţea povara acestor morţi. Pentru că îi revenea lui, şi unor oameni ca el, datoria de a da un sens acestor morţi, de a veghea ca să nu fi fost zadarnice.

Fortăreaţa Sol trecuse prin proba istoriei. Acum, restul rasei umane era chemat să justifice acest cel mai mare sacrificiu dintre toate sacrificiile. Fortăreaţa Sol murise, iar acum, într-un fel, trebuia să moară şi Confederaţia. Trebuia să lase loc unei noi ordini, o ordine în care oamenii să se autoguverneze şi să nu se mai lase guvernaţi de maşini, o ordine în care oamenii să-şi glorifice spiritul umanitar şi să nu-l nege din frică.

"Şi asta va trece" era singurul adevăr universal al istoriei. Dar la această lege antică trebuia adăugat acum , un corolar: *Şi asta va trece, dar omul îşi va menţine supremaţia.*

Nu mai existau Solarieni şi nu vor mai trebui să existe Oameni ai Confederaţiei, ci numai *Oameni,*

Nu...

— Vino în cabina de control, îl chemă Robin Morel băgându-şi capul pe uşă. Ieşim din Spaţiul-Stază.

Când Palmer intră în cabina de control, nava se afla încă în Spaţiul-Stază. Toţi Solarienii se adunaseră acolo.

— De ce ieşim din Spaţiul-Stază *acum?* întrebă Palmer. N-am stat în Stază decât vreo câteva ore. Ne aflăm în mijlocul a nicăieri.

— Aşa este, răspunse Lingo cu o voce în care revenise o bună parte din vechea lui voioşie; aşa este.

Şi restul Solarienilor păreau să-şi fi revenit şi îşi zâmbeau cu satisfacţie unii altora.

Şi totuşi, cu câteva ore înainte muriseră cinci miliarde de oameni.

Fran Shannon îi făcu un semn din cap lui Lingo, şi acesta închise generatorul de Câmp-Stază. Haotica vâltoare a Spaţiului-Stază pâlpâi şi pieri. Şi iată din nou stelele. Se găseau iar în spaţiul normal, în vastul, întunecatul, mortul spaţiu dintre aştri, aproape la jumătate de drum între Sol şi Centaurus. Nu se poate afla nimic aici, absolut nimic. Nici măcar nova de pe Sol nu era vizibilă — pentru că imaginea acelui cataclism călătorea doar cu viteza luminii, aşa încât abia peste doi ani avea să ajungă în acest punct din spaţiu. Sol nu era decât încă un punct luminos printre miile de stele anonime care smălţuiau bezna goală.

Palmer privi în nesfârşirea beznei. "De ce ieşiseră oare din Spaţiul-Stază tocmai aici? se întrebă el. În anonimatul acestui spaţiu vid era ceva care-l îngheţa până în măduva oaselor. De ce...?"

— Acolo, spuse Fran Shannon, aruncând un cerc indicator roşu în jurul unui mănunchi de cinci pete luminoase care tocmai se iviseră ca nişte discuri.

"Dar asta-i ceva imposibil! gândi Palmer. Nimic nu-şi poate arăta discul aici!"

Căci se aflau la doi ani lumină de Sol, care era steaua cea mai apropiată. Nu putea exista nimic apropiat aici, în spaţiul dintre stele, care să-şi arate discul. Nu se putea! Şi totuşi, în cercul indicatorului de pe ecran erau clar vizibile cinci discuri.

— Ce sunt astea murmură Palmer. Aici nu pot fi planete.

— Nu sunt planete, răspunse Lingo schimbând poziţia navei în spaţiu astfel încât discurile din cercul indicator să fie centrate în cercul liniei-de-zbor.

— Dar nu ne aflăm în vecinătatea nici unui sistem multistelar! exclamă Palmer,

— Nu sunt nici stele, replică Lingo, deschizând Frontul de Comandă al navei. Şi sunt mult mai aproape de noi decât crezi. Priveşte!

Nava înainta din ce în ce mai repede spre acele corpuri enigmatice, şi cele cinci discuri înmănuncheate creşteau tot mai mult, până când deveniră globuri, până când detaliile deveniră vizibile, până când cele cinci discuri deveniră cinci sfere, până când deveni limpede că erau... ce?

Palmer văzu, dar nu putu înţelege.

Erau mult prea mici pentru a fi planete, dar erau globuri. Cinci planetoizi mici, în formaţiune strânsă, fiecare având un diametru cam de zece mile.

Când se apropiară şi mai mult, Palmer îşi dădu seama că aceşti planetoizi nu semănau cu nimic din ce văzuse până atunci. Fiecare dintre ei era perfect geometric, o sferă perfectă, cinci sfere perfecte care pluteau în mijlocul a nicăieri.

Ajunseră la o distanță de o milă sau două de formațiune. Gura lui Palmer se căscă de uimire.

Sferele erau din metal.

Nu din roci metalifere, ci din metal curat. Erau artificiale. Cinci globuri de metal identice. Nu aveau marcaje, nu aveau trăsături exterioare cu excepția... cu excepția a ceva ce semăna în mod derutant cu antenele unui câmp de Comandă, distribuite egal în zona ecuatorului sferelor, Erau fabricate.

— Ce... ce naiba sunt astea?

Lingo râse.

— Cineva care se afla într-o dispoziție sumbră le-a numit "Vagoane de carne". Numele se potriveşte într-un fel. Sunt nave spațiale.

— *Nave spațiale!...* Dar nu-i cu putință! Eu nu sunt matematician, dar ştiu că există ceva numit ecuația Haya-kawa, care limitează dimensiunile Câmpurilor-Stază la un diametru de cinci sute de metri. Altminteri, totul ar fi diferit... Putem construi nave de orice dimensiuni, pentru că mărimea teoretică a Frontului de Comandă nu cunoaşte limită. Presupun că, teoretic, ai putea zbura într-o navă cât o planetă. Dar a produce un Câmp-Stază care să acopere asemenea nave, e pur şi simplu *imposibil...* asemenea "Vagoane de carne" sau ce-or mai fi..,

— Ai perfectă dreptate, Jay. Totuşi, vagoanele de carne *sunt* nave spațiale. În fond, ce-ți închipui tu că s-a întâmplat cu populația din Fortăreața Sol?

Palmer se uită buimac la Lingo. Prețul pe care-l plătise Omul, pe care-l plătise Sol pentru victorie, era un subiect pe care-şi impusese să-l uite. Şi acum Lingo îl aducea iar pe tapet, şi evoca din nou acele înfiorătoare momente.

— Eu... eu cred că nu are rost să mai discutăm despre acest lucru, Dirk, răspunse el cu voce moale. Înțeleg că asemenea sacrificiu a fost necesar pentru a asigura supraviețuirea rasei umane, dar chiar şi aşa...

Lingo se uită la el timp de un lung moment, de parcă nu-i venea a crede. Apoi fața i se lumină de înțelegere, urmată de surprindere şi apoi de o expresie stranie, uluită, dar inscrutabilă.

— Din nou te-am subestimat, Jay. Când te-ai arătat gata să ierți şi să înțelegi, am crezut, fireşte, că ți-ai dat seama... Dar s-ar spune că tu ai citit mult mai adânc în mințile noastre decât am făcut-o noi înşine. Da, am fi sacrificat cinci miliarde de Solarieni pentru a salva rasa umană, dacă nu ar fi existat o alternativă. Acum îmi dau seama: dacă ar fi trebuit s-o facem, am fi făcut-o. Chiar şi numai gândul e prea oribil pentru a-l putea înfrunta Dar Jay, nu ții minte, ți-am spus doar că sateliții periferici, şi Marte, şi Luna au fost în întregime evacuați.

— Da, dar unde în altă parte decât pe Pământ. Şi Pământul..

— Nu înțelegi, Jay. *Întregul sistem Sol a fost evacuat.* Până la cea din urmă ființă umană de pe fiecare corp locuit, *inclusiv* Pământul.

— Dar cum? Unde?

— Aici, răspunse Lingo, arătând spre cele cinci uriaşe globuri de metal care pluteau în spațiu. Aici, în vagoanele de carne.

— Ce? Dar oricât de mari ar fi aceste nave, nu pot trăi pe ele cinci miliarde de oameni. N-ar avea niciodată destulă hrană sau apă sau aer. Şi chiar de-ar avea, oamenii ar muri de bătrânețe înainte de-a ajunge în planetele Confederației. Navele astea nu pot intra în Spațiu-Stază.

— Ai şi n-ai dreptate. Jay. Ai dreptate în sensul că navele nu pot călători mai repede decât lumina. Ai dreptate că nu pot transporta destulă hrană şi apă şi aer pentru cinci miliarde de oameni. Şi ai dreptate că va dura atât de mult până să ajungă în Confederație, încât oamenii de pe ele vor muri de bătrânețe. Dar, Jay, aminteşte-ți de istorie. Oamenii au ajuns la stele, sau cel puțin la stelele mai apropiate înainte de a se fi descoperit Câmpul-Stază, Şi cum au făcut-o?

— Da, au folosit un fel de suspendare a vitalității, nu-i aşa? Somnul Adânc se numea, nu?

— Nu ştiu cum se numea, dar ştiu cum se realiza. Pur şi simplu se refrigerau în helium lichid. Dat fiind că în timp ce erau înghețați călătoreau numai în spațiul interstelar, frigul din spațiu menținea heliumul la zero grade, astfel încât rămâneau în suspensia vitalității până când ajungeau la destinație.

— Şi vrei să spui...

— Da, Jay. Vagoanele de carne nu sunt decât nişte cazane de helium lichid, la care s-au ataşat Fronturi de Comandă. Nu uita, noi am ştiut de ani de zile ce urma să se întâmple. Aşa încât, acum doi ani întreaga populație din sistemul Sol a fost înghețată în helium lichid, şi vagoanele de carne au fost lansate în spațiu, cu un start bun. Înțelegi, oamenii aflați în starea de suspendare a vitalității nu au nevoie de hrană, de aer, de apă, nici măcar de un spațiu în care să se mişte. Şi cinci sfere, fiecare dintre ele cu un diametru de zece mile, pot adăposti o imensitate de oameni cu vitalitatea suspendată, stivuiți ca scândurile.

— Dar... dar... Încotro se îndreaptă vagoanele de carne? Ce vei face cu... cu cinci miliarde de

superoameni?

— Nu superoameni, Jay, răspunse Lingo iritat. Oameni, Jay, pur şi simplu oameni. Cele cinci miliarde de oameni reprezintă cam un miliard de Grupuri Organice. Atâta timp cât Grupurile Organice sunt unite, nu va fi necesar să dezgheţăm toate cele cinci miliarde de oameni deodată şi într-un singur loc. Cum bine ştii, un Grup Organic e o unitate completă, o microcivilizaţie în sine. Fiecare dintre oamenii aceştia deţine cel puţin un Talent. Nu te gândi la vagoanele de carne ca la nişte *probleme,* Jay. Nu sunt o problemă. Sunt cel mai mare depozit de tezaure din întreaga istorie a rasei umane — tezaurele care au într-adevăr o valoare: *oamenii.* În Confederaţie există sute de planete. Fiecare dintre ele poate adăposti câteva milioane de oameni. Cele cinci miliarde de Solarieni vor fi răspândiţi în întreaga Confederaţie. Se vor integra în restul omenirii, cinci miliarde se vor dizolva în sute de miliarde, ca un strop de apă într-o mare.

— Nu-i o comparaţie prea potrivită, Dirk. Aceştia nu sunt cinci miliarde de oameni obişnuiţi, indiferent cum îi denumeşti tu. Sunt oameni diferiţi şi, trebuie să recunosc, mai buni. Vor transforma complet rasa umană... dacă rasa umană le va permite să supravieţuiască.

— Ai dreptate, răspunse Lingo zâmbind slab. Crezi că e un lucru de care trebuie să ne temem? Ce am învăţat noi, ce am devenit noi, va deveni moştenirea întregii rase umane. Nu există o diferenţă intrinsecă între oamenii din Sol şi cei din Confederaţie. Şi oamenii din Confederaţie deţin Talente potenţiale, care încă nu s-au dezvoltat. Tu, Jay, de pildă, eşti probabil un Maestru de Jocuri latent, şi un Conducător în acelaşi timp. Şi Kurowski e un Conducător latent, altminteri n-ar fi devenit înalt Mareşal. Da, Oamenii se vor schimba — se vor deştepta. Se vor deştepta la întregul potenţial al umanismului din ei, vor ajunge să depăşească cele mai cutezătoare visuri. Şi tu, Jay, eşti cheia.

— Eu?

— Da, tu. Tu ai dovedit că transformarea poate fi realizată, că un om din Confederaţie se poate integra într-un Grup Organic Solarian. Tu ai reprezentat un experiment, şi experimentul a reuşit. Acum cunoşti întreaga semnificaţie a acestui experiment. Pentru că în deceniile următoare, întreaga omenire se va organiza în Grupuri Organice. Tu ai fost primul dar nu vei fi şi ultimul. Marea necunoscută a planului nostru a fost rezolvată: popoarele Confederaţiei sunt capabile de transformare, de evoluţie. Istoria rasei umane de-abia acum începe. Ce va deveni mai târziu, nimeni nu poate şti. Dar un lucru e sigur, Jay. Oameni ca tine vor conduce poporul vostru... poporul *nostru.* Oameni care se pot detaşa atât de Confederaţie cât şi de amintirea răpusului Sol, şi care pot fi simple fiinţe omeneşti... Ceea ce, desigur, nu-i un lucru deloc uşor.

Şi Palmer simţea, în străfundurile lui, că aşa stăteau lucrurile. El şi Solarieniii luptaseră împreună şi biruiseră. Şi tot împreună, în acea zi acum nu prea îndepărtată când întreaga rasă umană va fi unită într-un singur tot, vor merge înainte, Solarieni şi oameni ai Confederaţiei, pentru a întâmpina viitorul.

Palmer îşi lăsă privirile să rătăcească în spaţiu, către acel insignifiant punct de lumină care era Sol, un Sol a cărui imagine era veche de aproape doi ani, şi a cărui luminiscenţă nu avea să ajungă la lumile Confederaţiei decât peste decenii.

Şi când, în sfârşit, vâlvoarea novei din Sol va ajunge până la Confederaţie şi va scânteia câteva zile în ceruri, oamenii nu vor vedea în ea rugul funerar al rasei umane, ci zorii luminoşi ai unui îndrăzneţ mâine.

O lumină care nu va apune niciodată.

SFÂRŞIT